

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A V O W O F
[*Lust & Fury*]

L P L O V E L L

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞEHVET VE ÖFKE YEMİNİ

LEKELİ YEMİNLER BİRİNCİ KİTAP

LP LOVELL

İÇİNDEKİLER

1. [Gio](#)
2. [Emilia](#)
3. [Emilia](#)
4. [Emilia](#)
5. [Gio](#)
6. [Emilia](#)
7. [Gio](#)
8. [Emilia](#)
9. [Emilia](#)
10. [Gio](#)
11. [Emilia](#)
12. [Gio](#)
13. [Emilia](#)
14. [Emilia](#)
15. [Gio](#)
16. [Emilia](#)
17. [Gio](#)
18. [Emilia](#)
19. [Gio](#)
20. [Emilia](#)
21. [Gio](#)
22. [Emilia](#)
23. [Gio](#)

[Teşekkür LP Lovell](#)
[tarafından da](#)
yazılmıştır

Şehvet ve Öfke Yemini Telif Hakkı
©2021 LP Lovell tarafından

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

E-kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya başkasına verilemez. **Telif hakkıyla korunan bu eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasalarca cezalandırılan bir suçtur.** Bu kitabın hiçbir bölümü taranamaz, dosya paylaşım sitelerine yüklenemez veya indirilemez ya da herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

yayıncının izni olmadan internet veya elektronik ya da basılı başka herhangi bir yolla başka bir şekilde. **Parasal kazanç olmadan telif hakkı ihlali de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.** Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler hariç. Bu yayının hiçbir bölümü LP Lovell'ın önceden izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Kapak Modeli: Sol Fotoğrafçı:

Wander Aguiar Kapak

Tasarımı: Yoly Cortex Editör:

Stephie Walls

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

"O kaos arayan bir melekti. O ise huzur arayan bir iblis." - Yazar bilinmiyor.

1
GIO

Uğursuz bir menteşe gıcirtısıyla bodrum kapısını açtım ve bir işkence sahnesine adım attım. Tam anlamıyla.

Tek bir ampul tepemde uğulduyor, kasvetli cüruf blok duvarların ve odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlı baygın adamın üzerine gölgeler düşürüyordu. Karnındaki nispeten küçük bir kurşun yarasını örten bir zamanların beyaz bandajları şimdi kıpkırmızıydı ve kanın metalik kokusu duyularıma sızarken, her şeyin şiddetinden kafayı buldum.

İnfazcım Jackson, yüzünde çılgın bir gülümseme ve çıplak göğsü kıpkırmızı olmuş bir halde, küçük alanda onun önünde volta atıyordu. Tutsağımızı kaplayan düzgün dilimlere ve bol miktarda kana bakılırsa, Jackson istediğim bilgiyi elde etme görevine kendini iyice kaptırmıştı.

Adam, iki adamımızın cesedinin ve kokainle dolu olması gereken boş bir kamyonun yanında bulundu. Bizim kokainimiz. Normalde bu tür konulardan uzak dururdum ama bu ayki üçüncü sevkiyattı. Bizden alacak kadar cesur olan her kimse yüzüzdü. Ve lanet olası bir aptal. Yıllardır kimse bize meydan okumaya cesaret edememişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. İntikam hızlı ve acımasız olacaktı. Ama bu istediğimden daha karmaşıktı çünkü Chicago'da olmuştu. Uyuşturucuyu doğrudan New York'a getirerek kendi kapımın eşğine sıçmak hoşuma gitmiyordu. Rüzgârlı Şehir üzerinde sıkı bir hakimiyetim vardı; ancak mutlak kontrol eksikliğim derimi kaşındırıyordu.

İç çekerek kapıdan uzaklaştım. "Sana bir şey söyledi mi?" "Hayır," diye tükürdü Jackson, hâlâ tedirgin bir kedi gibi volta atıyordu.

Hiç şaşırmadım. Bizden bir sevkiyat çalacak olsaydım. Bu işle ilişkilendirilemeyecek biri, çok az şey bilen biri, çünkü böyle bir küçümsemenin sonuçları ağır olurdu.

Telefonum cebimde titredi ve alt patronlarımdan biri olan Tommy'den gelen mesaja baktım. Tek kelime: İrlandalı. Ardından Bay Steven White'a ait bir banka işlem listesinin ekran görüntüsü geldi. Önümdeki kan sızan çuval olarak da bilinir. Para McGinty Holding'e ait bir hesaptan gelmiş. Chicago'daki İrlanda mafyasının "yasal" bir işi.

Patrick O'Hara'nın kuzeni Finnegan'ın birkaç yıl önce öldürülmesine rağmen son zamanlarda onlarla herhangi bir sorun yaşamamıştık. İrlanda ve İtalya ilişkileri her zaman belirsizdi. Şimdi bunun bir fırsat mı yoksa savaş mı olduğunu anlamam gerekiyordu. Her ne kadar bu cüretkârlık yüzünden kellelerin uçmasını istesem de, savaş iş için kötüydü ve yapmadığım bir şey varsa o da aceleci davranmaktı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Öldürün onu."

Saniyeler içinde esirin boğazı kırmızı bir kesikten başka bir şey değildi, kan kırık vücudundan aşağı akıyordu. Jackson'ın işkence eğilimi ve odadaki her santim havayı tüketen karanlık ruh hali göz önüne alındığında, gerçekten bir iyilik.

"Kafasını Patrick O'Hara'nın barına gönderin," diye emrettim odadan çıkıp merdivenlerden ana eve çıkmadan önce.

Paddy O'Hara daha iyi biliyordu, ya da en azından öyle olmalıydı. Nasıl tepki vereceği bana bilmem gereken şeyi söyleyecekti. Ofise girdim ve kapıyı kapattım, kendime bir burbon doldururken eski kitapların ve derinin kokusunu içime çektim. Dumanlı tadı boğazımı yakarak öfkemi dindirdi. Şu anda ihtiyacım olan son şey Chicago'daki sorunlardı. Birkaç sevkiyatım eksikti ve ürün eksikliğinin yansımaları oluyordu - iş kaybı, rakiplerin içeri girmesi, şiddet, anlaşmazlık, güç oyunları...

Masamın arkasına çöktüm ve içimi yudumladım. Tüm bu durum bana tuhaf geliyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Savaş yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum, rüzgârdaki kanın bakırimsı tadını alabiliyordum ve bir parçam bundan zevk alıyordu. Paddy O'Hara'nın bir kutuyu açıp içinde kesik bir kafa bulacağı düşüncesiyle gülümsedim. Bunu bir mesaj göndermek için yaptım, ama daha da ötesi, yapabildiğim için yaptım.

Bakışlarım aşağıdaki şehir ışıklarının üzerinde geziniyordu, yukarıdan çok uzaktaydım.

burada, çatı katında. Klasik müzik surround sestten süzülüyordu ve yeni keşfedilen kaosun içinde bir anlık netlik bulmaya çalışarak temizleyici bir nefes aldım.

İrlandalılar bize kafayı teslim eden askeri geri gönderdi. Parçalar halinde. Sonra çeyrek milyonu aşan bir başka sevkiyatı aldılar. Kimsenin bilmemesi gereken özel bir havaalanına yapılan bir sevkiyat. Yani bu demek oluyordu ki, İrlandalılar sadece kıcıımı sikmiyordu, aynı zamanda bir sıçanım vardı.

Jackson çatı katına adımını atar atmaz odanın içinde testosteron ve şiddet pompalandığını hissedebiliyordum. Bir askerin ölümünü kişisel olarak algıladı. Hepimiz öyle yaptık. Bu bir kan borcuydu. Bundan da öte, bizden korkmayan bir düşmanımız olduğu anlamına geliyordu ve bugünlerde bu tür düşmanlar çok azdı.

Yüzümü ona dönerek ceketimi çözdüm ve kanepeye doğru yürüdüm. Tommy arkasından içeri girdi, ateşin alevleri yüzündeki acımasız ifadenin üzerinde titriyordu.

Jackson otururken, "Bu akşam ilginç bir telefon görüşmesi yaptım," diye başladım.

"Hayatları için yalvaran İrlandalılar mıydı?" diye sordu, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Groveling pişmanlık anlamına gelir ve parçalanmış askerimiz bunun belirgin bir şekilde eksik olduğunu gösteriyor, Jackson."

Bana lanet bir köpek gibi hırladı.

"Eee? Bizi merakta bırakma," dedi Tommy ve bir içki hazırlamak için bara doğru ilerledi.

"Arayan Sergio Donato'ydu." Chicago ailesinin liderinin benimle temasa geçmesi... Neredeyse beklenmedik bir şeydi. *Neredeyse.*

Outfit işlerinden uzak durduk ve Chicago ailesi bir zamanlar New York'taki eski Famiglia "yönetimi" ile karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkiye sahip olsa da, uzun zamandan beri kendimizi İtalyan Mafyasının kara koyunu olarak damgalamıştık. Ancak, onların ilgisi bir fırsat yarattı. Ellerimi tertemiz tuttuğum bir fırsat.

"Görünüşe göre, son birkaç hafta içinde İrlandalıları da ürün kaybetmiş." Karşı kanepeye oturdum ve bileğimi dizime dayadım. "Bir ittifak öneriyor."

Tommy koluna oturmuş, kehribar rengi likörü bardağın etrafında döndürüyordu. "Neden? Outfit ve İrlanda Mafyası onlarca yıldır savaşıyor ve savaşmaya devam edecekler-"

"Güç terazisi onlardan birinin lehine ağır basmadığı sürece." Kaşlarımı kaldırdım. "Donato kokain istiyor. Güvenli nakliye yolları bizde. Onun yok."

Bundan yararlanabileceğimiz tüm yolları çoktan düşünmüş ve Nero'dan geçirmiştım. Teknik olarak patron oydu ama Nero savaş için yaratılmıştı, barış için değil. Eğer ona izin verirsem Chicago sokaklarını yüzünde bir gülümsemeyle kırmızıya boyardı ve bu riske atamayacağım tek şeydi. Çok çalışmışım. Senatörlere ve bölge savcısına ödediğim paralar, şüpheler üzerlerine düşmeden önce ancak bu kadarını görmezden gelebilirlerdi.

"Şimdilik ona insan gücü ve silah ödünç veriyoruz. Biz çok az risk alırken onlar kirli işleri yapıyor, mafyayı idare ediyor. Karşılığında onlara yüzde on kârla kokain satıyoruz."

"Başka her yerde elli kazandığımızı biliyorsun." Tommy kaşlarını çatı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu yüzden aslında o kısmı uygulamayacağız." "Onları mahvedeceksiniz," diye homurdandı Tommy.

Onları becermekten daha fazlasını yapacaktım ama bunu kendime sakladım.

Onlar

Sadece bir sonraki yirmi adıma değil, bir sonraki adımlara odaklanmam gerekiyordu. Uzun vadeli planlarım genellikle kısa vadeliilerin ne kadar başarılı olduğuna bağlı olarak değişmeye açıktı.

Jackson'ın yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı. "Birini öldürebildiğim sürece umurumda değil. İki yıl boş boş oturmak... Lanet olası huzur," diye mırıldandı nefesinin altında.

Tommy homurdandı. "Ne zamandan beri öylece oturuyorsun? O adama işkence ettin ve iki gün önce kafasını kesttin."

Jackson burnunu çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kılıfı cüssesinin altında yırtılacakmış gibi göründü. "Aynı şey değil. Kimse savaşmıyor

Artık geri dön."

Sabırlı olmak için dua ederek burnumun kenarını sıktım. "Amaç da bu zaten."

"Yani Outfit ile bir ittifak kuracağız ve hepsi bu mu? Her şey hallolacak." Tommy içkisini yudumlamadan önce bastırdı.

Bu ittifakın bana neye mal olacağını, Sergio Donato'nun ne talep ettiğini düşündükçe içimde bir öfke kabarıyordu. Damarlarımda dolaşan lav gibiydi ama bu kaçıracağım bir fırsat değildi. Eğer şartlarını kabul edersen, onun vermeye razı olduğunu bildiğimden çok daha fazlasını elde edecektim. Bir aslan zayıf görünürken onu zincirlemeye çalışmanın sorunu da buydu. Bir aslan asla zayıf değildir ve boğazınızı parçalayabilir. İşime geldiğinde Donato'nun kanını kuruturdum ve değerli ittifakı onu kurtaramazdı.

"Ben hallediyorum."

Bir saat sonra yalnızdım ve telefonumun ping sesi dairemin sessizliğinde yüksek sesle duyuluyordu. Bağlantılarımdan birinden gelen mesajı açtım. Ondan, Sergio Donato'nun yeğeni Bayan Emilia Donato hakkında bulabildiği her şeyi bana getirmesini istemiştim. Hakkındaki bilgiler ancak birkaç cümleden ibaretti. On dokuz yaşında. On altı yaşında süslü bir okuldan alınmış, sonra evde eğitim görmüş. İki erkek kardeşi var, ikisi de Made. Hayatının detayları çok azdı.

Bu da müstakbel eşim hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyordu. Bu düşünce pek hoşuma gitmemişti ama Donato'nun bedeli buydu ve bir kez olsun pazarlık yoluyla kurtulamazdım. Bu, ittifakları mühürlemenin eski bir yoluydu, yozlaşmış adamların bir dereceye kadar onurlu olacağı ve "aileye" ihanet etmeyeceği fikrine dayanan yarım yamalak bir garantiydi. Ama aile bir yüzük, sahte yeminler ve hatta kan demek değildi. Aile, yanınızda ölmeye hazır olanlardı.

Sadakatim Donato ya da bir başkası tarafından satın alınamazdı. Yine de iyi olduğum bir şey varsa, o da politika yapmaktı. Bu yüzden evliliğine devam edecektim. Yeğenini aslanın inine satacak ve onun bekaretiyle masada bir koltuk satın aldığını düşünecekti. Satın alacağı tek şey ayaklarıma kapanmak olacaktı. Peki ya kız? O bir hizmet edecek

ama ona dokunmayacaktım. Ona artık ihtiyacım kalmayana kadar bakılacaktı, bir kuleye kilitlenmiş güzel bir piyon olarak. O da bunu kabul edecekti çünkü boyun eğmek için yetiştirilmiş, hizmet etmek için eğitilmişti. Bu düşünce beni hem kızdırdı hem de heyecanlandırdı.

Gözlerimi kapattığımda, yüzsüz bir kızın benim için yayıldığını hayal ettim, itaatkâr, ona ne verirsem almaya hazır. Aletim sertleşti ve içinde yaşadığım kayıtsızlık katmanından yükselen bir iğrenme iziyle görüntüyü uzaklaştırdım. O kız bir fahişeden daha iyi olamazdı, seçme şansı elinden alınmış, babasının uygun gördüğü kişiye satılmıştı. Ve Outfit'in uygun gördüğü kişi olduğum gerçeği, itibarımla... Sergio Donato'nun yeğenine ne kadar değer verdiği konusunda pek bir şey söylemiyordu. Ama bu benim çizgimdi; kalın, siyah ve geçilemez. Seçim. İstekli bir teslimiyet, sikim için yalvaracak bir kadın istiyordum, korkmuş bir bakire değil. Yine de ilkel yanım onun kanının sikime bulaşacağı düşüncesiyle kükredi.

Etrafıma su doldu, karanlıktaki sessizlik mutlaktı. Soğuk. Huzur verici. Ciğerlerim hava için çığlık atarken tenim uyuştı ve zihnim boşaldı. Burada birçok kez bulunmuş ve ağzımı açıp serin suları içime çekersem ne olacağını merak etmişim. Zihnimin arkasında karanlık bir fısıltıydı bu, asla şımartmayacağım bir merak. Adrenalinin etkisiyle kalbim küt küt atmaya başladığında bacaklarımı tekmeledim ve su yüzeyine çıktım. Parlak güneş ışığı, ahşap iskeleyi ve üzerinde hızla ilerleyen figürü görebilmem için tam zamanında görüş alanıma saldırdı. Kardeşim Renzo beni fark etti ve havaya fırlarken dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi. Benden sadece birkaç metre ötedeki göle gülle gibi düştüğünde çığlık attım.

"Pislik."

Yüzeye çıktığında güldü ve ben de iskeleye yüzüp kendimi sudan çıkarmadan önce ona su sıçrattım. Güneş ışığı ufka doğru sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen gölün üzerinde parıldıyordu - Chicago'nun mücevheri ve benim için evimle ilgili tek güzel şey. Gerçi şehri keşfetmeme hiç izin verilmemişti. Ailemin göl kenarındaki malikanesi benim kişisel hapishanemdi.

Renzo gülünç flamingo şortuyla tembel tembel yanımdan geçerken üzerime su sıçrattı. Biraz gülmekten kendimi alamadım. En küçük kardeşim bugünlerde yüzümü güldürebilen hemen hemen tek kişiydi.

"Beni kızdırmanın bir nedeni var mı?"

"Evet. Babam seni ofisinde görmek istiyor. *Dun-dun-dun,*" diye dramatik bir şekilde mırıldandı.

Gözlerimi devirerek iskeleye uzandım ve o da güldü. Renzo babama itaat etmemi sağlamaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçmişti. "Luca'nın ortaya çıkması ne kadar sürer sence?"

Babam, Renzo dönmediğinde beni alması için mutlaka en büyük ve en sadık kardeşimi gönderirdi.

"Başarısız olmanı beklemekten vazgeçmeye karar verdim, Renzo."

Luca'nın sesiyle irkilerek doğruldum ve omzumun üzerinden baktım. Kahretsin, onu atlatacak zamanım bile olmamıştı.

İri cüssesi iskeleye dikilmiş, yolumu kapatıyordu. Ondan kaçmak için Michigan Gölü boyunca yüzmek gerekecekti. Gözlerimi ona diktim, denedim-

"Emilia," diye homurdandı lanet bir ayı gibi. "Bunu aklından bile geçirme." Tehditkâr görünmeye çalışıyordu ama ellerinin kasıklarını örtmek için kurnazca hareket ettiğini fark etmemiştim. O iri olabilirdi ama ben hızlıydım ve o da bunu biliyordu. "Babam seni görmek istiyor. Eğer benimle dövüşürsen, sonunda seni yakalayacağımı biliyorsun ve durumu kendin için daha da kötüleştireceksin."

İç çekerek Renzo'ya baktım, sanki aklımı okuyormuş gibi sıırttı. Bazen saf prensiplerle savaşmayı seviyordum ama Luca haklıydı; sonunda bundan kurtuluş yoktu. Ve tam da güzel bir gün geçirirken.

Renzo iskeleye kadar yüzüp kendini sudan çıkararak, "Gördün mü, isteğini ilettim," dedi.

Ondan ormana kaçıp Luca ve babamdan benimle birlikte saklanmasını isteseydim, bunu yapardı ve işte bu yüzden Ren benim favorimdi. Ailemin suç tarikatına aşılınmış olabilirdi ama eğlenceli ve sadıktı.

Sundress elbisemi yerden kaptığım gibi ayağa kalktım ve Luca'ya yaklaştım. Siyah takım elbisesi her zamanki gibi yerinde duruyordu, hiçbir kişiliği yoktu. Tam da babamın istediği gibiydi. Tanrı aşkına, hava doksan dereceydi. Şakağından aşağı süzülen teri görebiliyordum. Elbisemi başımın üzerinden çektiştirirken siyaha yakın gözleri bikinili vücudumdan başka bir yere sabitlenmişti.

Luca yanıma geldi, eve doğru ilerlerken üzerimde yükseliyordu. Kıyıdaki kum şeridi, çıplak ayaklarımın altında kalın bir halı gibi duran mükemmel bakımlı çimenlere doğru uzanıyordu. Fıskiyeler sallanıp dans ediyor, güneşi yakalıyor ve sanki bu bir tür Disney filmiymiş gibi havayı gökkuşağına boyuyordu. Ve kesinlikle öyle değildi.

"Biliyorsun, benim bir telefonum var. Aptal bir toplantıya gelip bana şahsen eşlik etmek zorunda değilsin," dedim arka kapıdan çıkarken.

Luca bir homurtu çıkardı. "Emilia, seni asla uyarmazdım." "Çok güvenilmezsın."

Soyut sanat eserleri ve mermer zeminlerle kaplı koridordan geçtik. Çok gösterişli. Yani... annem. Babamın ofis kapısına sadece birkaç metre kalmıştı ki Luca beni durdurdu. Yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarına baktım.

"Emilia, Sergio Amca içeride."

Hissediyor olabileceğim tüm kabadayılıkla birlikte yüzümdeki rengin de aktığını hissettim.

"Sadece... uslu dur, tamam mı? Bu aileden nefret ettiğini biliyorum ama onun kötü tarafına geçme." Ve psikopat, mafya babası amcam hakkındaki bu güven verici sözlerle, hain kardeşim beni kapıya sürükledi, kapıyı çaldı ve beni içeri itti.

Babamın ofisine girdiğimde beni puro kokusu karşıladı. Babam, odadaki diğer her şeyi gölgede bırakan devasa masanın arkasında oturuyor, pencereden sızan güneş ışığında hafifçe dönen bir duman bulutu vardı.

Bu oda her zaman bir nostalji hissi uyandırmıştır, babamın kucağında oturup Charles Dickens ve Lewis Carroll'ın ilk baskılarını okuduğu anların anıları. Ama bu daha önceydi. Babam artık o adam değildi ve bir zamanlar ona duyduğum masum hayranlık çoktan yok olup gitmişti. Şimdi dikkatimi çeken babam değil, amcamdı. Masanın ön tarafına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu. Kurnaz bakışları üzerimde gezinirken, gözlerindeki boşluk beni her zamanki gibi rahatsız etti. Hiç şüphem yoktu ki

Plaj kıyafetlerim ve sıırsıklam elbisem bu pisliğin varlığı için uygun kıyafetler olarak görülmedi.

Giydiği kömür grisi takım elbise, düzgünce taranmış saçlarıyla neredeyse aynı renkteydi ve sıırım gibi bir vcoda yapışıyordu. Sergio Donato, gözlerindeki buz olmasa neredeyse bir işadamı gibi görünebilirdi, ruhunuza işleyen ve sizi içinizden koparan bir soğukluk. Sergio Amca beni hep korkutmuştu. Küçükken, onun babamın Mufasa'sına karşılık Scar olduğunu düşünürdüm. Disney'in yanlış anladığını ve kötü adamın her zaman ta giydiğini, babamın muhteşem bir aziz olduğunu bilmiyordum.

Masanın önüne oturduğumda amcamın bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum. Kalbim, yaklaşmakta olan lmmn senfonisine çok benzeyen gürültülü bir vuruş yaptı ve çenemi sıkarak mecazi zırhımı yerine oturtmaya zorladım.

"Emilia," diye başladı babam. Karanlık bakışlarını üzerime dikmiş, kardeşinin önünde yaramazlık yapmam için beni cesaretlendiriyordu. "Sen evleneceksin." Aynen böyle. Sanki akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışıyormuşuz gibi söylemişti.

Elbette bunun bir noktada gerçekleşebileceğini düşünmüştüm; ailem beni satmaya ve bekaretimle uygun bir şey satın almaya çalışırken tam burada, bu odada duruyor olacağımı. Her şeyden sonra babamın bana bunu yapmaya çalışması bile... Ama hayır, bana *Alice Harikalar Diyarında*'yı okuyan aynı adam şimdi en kötü kabusum karşısında kayıtsızlıktan başka bir şey sunmuyordu. Belki de Kıyafet'in tepesinde durmak için gereken buydu. Kalp yok. Ruh yok.

Öfke korkuyu delip geçerek omurgamı yaladı ve yüz ifademi düzgün tutmak için her şeyimi harcadım. Duygular burada hoş karşılanmıyordu ve şu anda bana saygı kazandıracak tek şey gt. Mafyada kadınlara değer verildiğine dair masum inancım uzun zaman önce elimden alınmıştı. Sergio Amca ve babam gibi adamlar bizi koruyabilirdi ve koruyacaklardı. Bu saçmalıktı. Mafyadaki kadınlar, değerleri için korunan varlıklardı. Başka bir şey değildi.

Omuzlarımı dikleştirerek babama baktım. "Hayır."

Sergio Amca boyunun ölçüsünü aldı ve sanki tüm dikkatini bana vermeye değermezmişim gibi pencereye doğru ilerlerken bana sırtını döndü. "Baban, Outfit için görevini yerine getirebileceğine inanıyor,

Emilia." Sanki onu rahatsız etmiş gibi adımı tükürdü. "Bu evlilik önemli bir evlilik ve bir Donato gelinle çok faydalı olur." O ve babam sayesinde geriye sadece bir tane kalmıştı. "Elbette, Matteo Romano hâlâ kendisine de bir Donato gelini borçlu olduğuna inanıyor."

O adamın adını duymak bile damarlarıma buz gibi bir iğne gibi giriyor, hasta kalbimi felç ediyordu.

Sergio omzunun üzerinden baktı. "İlki feshedildiğine göre..."

"Kız kardeşim feshedilmedi!" Babam hiçbir şey söylemezken ben tersledim. Tek bir kelime bile.

Amcamın dudakları kıpırdadı, benimle alay ediyor, çektiğim acıdan zevk alıyordu. "Onunla evlenmeyi mi tercih ederdin?"

Öfkem derimin altında fokurdadı, vahşi ve uçucu ve o anda kendime yemin ettim ki bir gün... bir gün, o adamı öldürecektim. Yıllardır içimde körüklediği öfkenin alevleri içinde ölecekti.

"Sen bile bana o pislikle yemin ettiremezsin, ihtiyar."

Amcam bir yılan gibi hareket etti, elinin tersi yanağıma çarptı. Boğazımı kavrayıp vücudum onunla aynı hizaya gelene kadar beni ayağa kaldırırken ağzımda kan patladı. Babam yine tek kelime etmedi. Ve ben, amcamın yüzüne gülümsedim çünkü onun kontrolünü kaybetmesine neden olmuş ve bir tepki almıştım.

"Eğer bu yeminleri etmezsen, onun fahişesi olacaksın. Becermek ve kırmak için. Her iki şekilde de umursamayacağına eminim ve evlenmeyeceksen benim işime yaramazsın."

Gülümsemem soldu ve yarılan dudağımdan kan damlarken sıcak, öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. Cesur olmaya, bu adamlara ve tehditlerine karşı geri adım atmamaya çalıştım ama korkumu gizleyemediğim biri vardı: Matteo Romano.

Amcam kazandığını biliyordu ve beni sandalyeye geri iterken dudaklarının kenarlarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Bir eliyle takım elbisesinin önünü düzeltirken hırıltılı bir nefes çektim.

"Güzel. Şimdi... senin evliliğin."

Ne bir karşılık verebildim, ne bir söz söyleyebildim, ne de savaşılabildim. Kozunu oynamıştı ve o anda beni ele geçirmişti. Çünkü gerçekten, onun gibi bir adama nasıl karşı koyabilirdim ki? Şu anda yapamazdım ama zamanımı bekleyebilirdim. Ailemden kaçmayı başaramamış olabilirdim ama eğer evlenmemi istiyorlarsa-

"Giovanni Guerra ile evleneceksin. Kendisi Nero Verdi'nin consigliere'si ve patron yardımcısıdır."

Yüreğim ağzıma geldi.

Dünyamızı kuşatan her şeyden nefret ediyordum; geleneklerden, kodlardan, sahte ahlaktan. Bunlar hayatımın kalın, siyah çizgileriydi ve beni küçük bir kutunun içine yerleştiriyordu. Ama Nero Verdi ve Giovanni Guerra... New York Famiglia'sının çizgileri yoktu. Söylentileri duymuştum. Kadınları ve çocukları öldürüyorlar, rakiplerini öyle acımasızca yok ediyorlardı ki çok az kişi onlara karşı durabilirdi. En azından amcam ve babam. Neden Famiglia ile ittifak kurmaya çalışıyordu ki? Ama tabii ki cevap çok açıktı. Güç. Benimle satın almak istediği güç. Bu düşünce beni hasta ediyordu. Babam birden fazla kez Famiglia'nın onuru ya da kuralı olmadığını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, "onurlu" adamların neler yaptığını görmüştüm ve bu kelime artık benim için bir şey ifade etmiyordu. Yine de babam beni kendisinin canavar olarak damgaladığı adamlara satmaya hazırdı ve bunun canımı yaktığını inkar edemezdim.

Sergio Amca sessiz monologumu kısık gözlerle izledi. "Görüyorum ki ismi biliyorsun."

"Evet," dedim sesimi sabit tutmaya zorlayarak.

Çenemi tuttu, başparmağını kanlı dudağımın üzerinde gezdirdi ve bakışlarımı kendisine çevirmeye zorlamadan önce irkilmeme neden oldu. Üzerimde yükseliyordu ve ayağa kalkmak istiyordum ama beni korkuttuğunu düşünmesini de istemiyordum. "Matteo asi bir fahişenin kırılmasını istiyor. Giovanni Guerra uygun bir Outfit karısı bekleyecek. İtaatkâr, itaatkâr, haddini bilen biri. Sen hangisisin, Emilia? Vahşi bir fahişe mi yoksa bir mafya prensesi mi?"

İkisi de değil. Ben sadece bu hayattan kurtulmak isteyen bir kızdım. Ama bu... Matteo... bu bir cezaydı, beni Giovanni Guerra ile evlendirmek için bir kozdu ve sadece amcamın yapabileceği şekilde gerçekten acımasızdı.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun amca?"

Çenemi serbest bıraktı. "Çocukça davranma. Hepimizin bir görevi var, kızım." Elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve sanki az önce bana vurmamış ve o hayvanın bana tecavüz etmesine izin vermekle tehdit etmemiş gibi iki yanağımı da öptü. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bunu çok iyi hatırlıyacaktım. Bunu kalbime kazıyacak ve Sergio Amca'ya borcumu ödeyeceğim güne kadar izini taşıyacaktım. Babama dönmeden önce bana bilmiş bir sırıtış fırlattı.

El sıkıştılar ve kapı arkasından kapanır kapanmaz masadan bir kâğıt ağırlığı alıp peşinden fırlattım ve kapıda bir çukur açtım.

"Siktir!" Öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. Onu öldürmek istiyordum. Ve babamı. Ve Matteo'yu. Ve bu Giovanni'yi. Beni satabileceklerini ya da satın alabileceklerini düşünen adamları.

Babam bana sırtını döndü ve patlamamı görmezden gelerek pencereden dışarı baktı. Benimle yüzleşmeden önce nefesinin altından bir küfür döküldü. Gözlerindeki soğukluk gitmiş, yerine bariz bir stres gelmişti. "Onunla böyle konuşamazsın, Emilia. Amcan sana karşı benim kadar hoşgörülü olmayacaktır."

"*Hoşgörülü mü?* Beni ahırındaki lanet bir at gibi sattın. Ve eğer bu adamla evlenmezsem, beni o yaratık tarafından tecavüze uğramam için teslim edeceğinden eminim."

"Yeter!" diye kükredi ve iki elini masaya vurdu.

Yine de beni korkutmadı. Babamın küçük bir adam olduğunu yıllardır biliyordum. Ona olan tüm saygımı çoktan kaybetmişim.

"Neden? Gerçeği duymak seni rahatsız mı ediyor? Chiara'nın başına gelmesine çoktan izin verdin." Kalçalarım masaya çarpana kadar yaklaştım. "Her ne pahasına olursa olsun sahip olman gereken tek kişiyi koruyamamış olman. Vajinam var diye ben de onun kadar gözden çıkarılabilir miyim?" Sesim çatallaştı, belli etmemeye çalıştığım incinmişliği ele verdi.

Masanın kenarına tutundu ve sanki dünyanın yükü üzerine binmiş gibi başını öne eğdi. "Famiglia... görgüsüzdür ama Giovanni yeterince onurludur."

Homurdandım. "Söylesene baba, sen kendini onurlu biri olarak görüyor musun?"

Bana baktı, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti.

"Evet, sizin onur anlayışınız benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Çenesi sıkıştı, kasları karıncalandı ama hiçbir şey söylemedi. Onu duygusal ve fiziksel olarak kesmek istedim. Onun da benim gibi canının yanmasını istiyordum çünkü içimde derinlerde bir yerde hâlâ acınası bir şekilde babamın beni, parçası olmayı hiç istemediğim bir dünyadan korumasını diliyordum. Ama dilekler at olsaydı, dilenciler binerdi.

"Seni seviyorum, Emilia. En iyisi bu."

Söylemek istediğim binlerce şey vardı, ama hepsi daha önce söylenmişti, hepsi sağır kulaklara düşmüştü. Çünkü onun sadakati kardeşine idi, kızına değil.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Sen ve patronun için bir fahişeden başka bir şey değilim." Kapıyı çekip açtığımda keskin nefes alışımı duydum.

Babamın ayak sesleri peşimden gelmeden önce koridora ancak varabilmişim ve bileğimi morartıcı bir şekilde kavradı. Hiçbir şey söylemedi bile, sadece beni koridorun ortasındaki kapıya sürükledi ve kilidi açmak için cebinden bir anahtar çıkardı. Nabzım hızlanmıştı, panik damarlarımda dolaşıyordu ama korkumun dışarıya yansımaya izin vermedim. Kapıyı açtı ve beni merdivenlerden aşağı sürükledikten sonra en alttaki kapının kilidini açtı ve beni küçük, penceresiz odaya itti. Sadece bir yatak, bir tuvalet ve kitaplarla dolu bir raf vardı. Başka bir şey yoktu. Bir zamanlar şimdi ağlıyor, beni burada bırakmaması için ona yalvarıyor ve yakarıyordum. Ancak bu yalvarışlar her zaman kulak arkası edilirdi, bu yüzden merhameti olmayan adamlara karşı zayıflık göstermemeyi öğrendim.

Kapı aralığında onunla yüzleşmek için döndüm ve bir eliyle saçlarımı okşayarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Emilia," dedi yumuşak bir sesle.

Bir an için, gerçekten umurunda olduğunu gösterecek bir şeyler söyleyebileceğine dair boş bir umuda kapıldım. Bu, babasının onu gerçekten sevdiğine dair hala bir umut ışığı taşıyan bir kızın üzücü ihtiyacıydı.

"Giovanni Guerra ile evleneceksin."

Geri adım attım ve eli düştü.

"Matteo seni istiyor ve eğer yerini öğrenmezsen, korkarım Sergio Romano'nun şartlarını kabul edecektir. Kırılğan bir ittifak için asi bir gelini takas etme riskini almayacaktır. Lütfen. Bir kızımı daha kaybetmek istemiyorum."

"Zaten var," dedim bir adım daha geri atarken ve üst kattaki lüks yatak kadar tanıdık gelen yatağa düşene kadar bir adım daha. Gerçekten yalnız olduğumu hatırladığımda o geçici umut göğsümde paramparça oldu.

Babam uzun bir nefes verdi. "Aklın başına gelene kadar burada kalacaksın." Sonra kapıyı kapattı, kilidin tıkırtısı korkumun alevlerini körüklemeye yetti. Dört duvar üstüme üstüme geliyordu ve kaçış yoktu.

Kimse beni bundan kurtaramayacaktı çünkü bu hikâyede beyaz atlı prens ya da beyaz atlı prens yoktu, sadece bir kötüler denizi vardı ve ben de onların arasında yer alıyordum.

EMILIA

BİR HAFTA SONRA.

Chicago'nun parlak ışıkları yan aynada kaybolurken kalbim küt küt atıyordu. Renzo'nun yardımıyla kendi nişan partimden kaçmışım, herkesin dikkati dağılmışken ve korumalar misafirlerin tesise girip çıkmasına izin verirken kaçmışım. Önümüzde açık bir yoldan başka bir şey yoktu ve göğsümden bir ağırlık kalktı, babamın ne yaptığını ilk anladığımdan beri ilk kez düzgün nefes almamı sağladı. Bu özgürlüğün bozulmamış havasıydı.

Daha önce de koşmuş ve şehirden çıkmayı başaramamışım ama bu sefer farklıydı. Şu anda, bu paslanmış eski sedan en tatlı özgürlük gibi hissettiriyordu ve buradaki sigara ve fast food kokusu bile sevincimi gölgeleyemezdi. Ama bir şey gölgeleyebilirdi, o da direksiyonun arkasında oturan ve benimle birlikte koşan kardeşimdi. Buraya kadar gelebilmemin tek sebebinin o olduğunu biliyordum ama evde bana yardım etme teklifini kabul ettiğimde benimle kalmasını hiç beklemiyordum. Suçluluk duygusu kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibiydi.

"Ren..."

Radyoyu kapattı, country müziğin tınısı kısık bir uğultuya dönüştü. "Yine başlama, Emi."

"Beni bir otobüs durağında bırakıp geri dönebilirsin. Babam seni affedecektir."

Gösterge panelindeki ışıkların parıltısı çenesinin öfkeli duruşunda oynayıyordu. "Hayır. Ben de seninle geliyorum. Son-"

"Bizim için geldiklerini biliyorsun, Renzo."

Giovanni Guerra o partide ortaya çıktığı ve nişanlısı hiçbir yerde bulunamadığı an, bizi av peşindeki köpek sürüsü gibi avlayacaklardı.

"Benim için gelecek. Onu karşılamalıydım, başım ağrıyormuş gibi yapmalıydım. Bize daha fazla zaman kazandırırdı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. *Haklısın*, senin için gelecek. Seni ondan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama inan bana, *onunla* evlenmek istemediğini düşünmesindense evlilikten gözü kapalı kaçtığını düşünmesi onun için daha iyi. Bu onun onuru için daha az leke olacaktır."

İşte yine, iğrenç adamların şereften bahsetmesi. Bu Renzo'nun eve gitmesi için daha da büyük bir nedendi.

"Bunu tek başıma yapabilirim, Ren-"

"Gerçekten seni kendi başının çaresine bakman için bırakacağımı mı düşünüyorsun?" "Beni bir silahla bırak."

Homurdandı ama sesinde mizah yoktu. "Eğer iş o noktaya gelirse, zaten boku yemişsin demektir. Sana yardım etmeme ihtiyacın var, böylece onunla asla yüz yüze gelmek zorunda kalmazsın."

"Ya bizi bulursa?"

Saklamaya çalıştı ama kardeşimin yüzündeki çizgilerde korkuyu gördüm. Yine de bana cevap vermedi, sadece müziğin sesini açtı ve önündeki yola odaklandı.

Bir hafta yetecek kadar kıyafetimiz, pasaportlarımız ve nakit paramız vardı. Ve böylece gece boyunca araba kullandık. Her benzin istasyonunda omzumun üzerinden bakıyor, amcamın adamlarından birinin ya da Giovanni'nin öcü gibi ortaya çıkmasını bekliyordum. Arabaları değiştirdik ve karşıdan gelen farların bulanıklığı aralıklı olarak büyük kamyonlara dönüşene kadar eyaletler arası yolda ilerledik. Sonunda adrenalin azaldı ve ben de derin bir uykuya daldım.

Renzo beni silkeleyip uyandırdığında güneş doğuyordu, şafağın son fısıltılı pembe tonları parlak gökyüzünde kayboluyordu. Önümüzde Kanada sınırı vardı, parlak, parlayan güvenli bir sığınak gibi. Tabii ki öyle değildi. Bizi her yerde takip edebilirlerdi ama en azından Chicago'dan daha güvenli hissettiriyordu. Renzo, Kanada'nın gitmemizi bekleyecekleri son yer olduğunu düşündü. Detroit'teki en yakın noktadan geçmek yerine Minneapolis'i atlayıp Fort Frances'ten geçmiştik. Pasaportlarımızı sınır devriyesine gösterdi ve onlar da sorun çıkarmadan geçmemize izin verdiler.

Geldiğimiz ilk kasabada Renzo bir Walmart otoparkına girdi ve arabayı bırakıp çaldığı bir minivanla değiştirdik. Kardeşim direksiyon başında çok gülünç görünüyordu ama ilk defa onunla alay edemeyecek kadar yorgun ve stresliydim.

O akşam, neredeyse iki gündür uyumamış olan Renzo gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Babam araba kullanmayı öğrenmeme hiç izin vermemişti, yoksa seve seve devralırdım. Sanırım bana daha fazla kaçma şansı vermek istememişti. Durması için yalvardıktan sonra, Renzo sonunda bir benzin istasyonunda kenara çekti ve otoparkın arka tarafındaki uzak bir köşeye park etti.

Bana silahını uzattı. "Biri gelirse, doğrult ve ateş et." Kaşlarımı

kaldırdım. "Herhangi biri mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yani, eğer ateşli bir fahişe çıkagelirse-" "İğrençsin."

Renzo homurdandı ve gözlerini kapattı. Uykuya daldığında, dinlenirken bile normalde genç olan yüz hatlarına yapışan stres çizgilerini fark ettim. Artık tanıdık gelen o suçluluk duygusu bir isilik gibi tenime yayıldı. Bakışlarım camdan dışarıya, servis istasyonuna yanaşmış, ağır şoförünün kendisine ve aracına yakıt ikmali yaptığı on sekiz tekerlekli bir araca kaydı. Şimdi arabadan inebilir, onunla bir yere gidebilirdim. Renzo eve gidebilirdi. Babam onu cezalandıracak mıydı? Kuşkusuz. Ama onu öldürmeyeceğini biliyordum. Renzo, Outfit için çok önemliydi, bir infazcı, patronun yeğeni.

Kapının koluna uzandım ve kapı açılır açılmaz içerideki ışık yandı ve Renzo irkilerek uyandı. Gözleri bana takılmadan önce etrafına bakındı.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi, üzerime eğildi ve kilitleri devreye sokmadan önce kapıyı çekerek kapattı.

"Ben... Sadece işemem gerekiyordu," diye yalan söyledim, beni nankör gösterecek herhangi bir şeyi kabul etmek istemiyordum.

Renzo nefes nefese kaldı. "Tamam." Silahı benden aldı. "Hadi."

Böylece, ben işerken kabinin hemen dışında bekleyen kardeşimin öfkesini kazandım ve benim aptallığım yüzünden değerli uykusunu kaybetti.

Medeniyetten uzaklaşarak kuzeye doğru ilerlediğimiz sonraki birkaç gün de böyle geçti. Şehirler yerlerini karlı ormanlara ve unutulmuş bir dünyaya açılan aynalı bir kapı gibi görünen göllere bıraktı. İçinde bulunduğumuz durumun tehlikesine rağmen, burada belli bir huzur vardı. Her şeyin ucsuz bucaksızlığı kendimi küçük, samanlıkta kolayca kaybolabilecek bir iğne gibi hissetmeme neden oluyordu ve bu da kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Yolda geçen üç günün ardından, Renzo nihayet geceyi bir motel odasında geçirmemizin yeterince güvenli olduğunu düşündü ve ben de buna minnettar oldum. Sırtım ve kalçalarım arabada olmaktan ağrıyordu.

Küçük bir kasabadaki köhne görünümlü bir motelin önünde durduğumuzda saat geç olmuştu. Ahşap bir binanın çakıllı otoparkının üzerinde yanıp sönen kırmızı bir neon tabela duruyordu. Tuhaf ve biraz da ürkütücüydü, Stephen King romanlarından fırlamış gibiydi.

Renzo anahtarı ve çantalarımızı aldıktan sonra beni zemin kattaki kapılardan birine götürdü. Gece havası dondurucuydu ve giydiğim kot pantolon ve ağır kazak, odaya giden yolu geçerken soğuğu engellemek için çok az şey yaptı. Kapının solmuş kırmızı boyası soyulmuştu ve 6 rakamı gösterişli bir açıyla asılmıştı. Küflü, sarı duvarlara, çiçekli yatak örtülerine ve yıpranmış halıya adım attık. Tüm oda ayak, sigara dumanı ve çaresizlik kokuyordu çünkü sadece en çaresiz ruhlar kendilerini burada bulabilirdi. Bunun bizi ne hale getirdiğini merak etmek zorundaydım çünkü son iki geceye kıyasla bu bir yükseltmeydi. Renzo banyoyu kontrol ettikten sonra perdeleri çekip kapıyı kilitlerken ben yatağın kenarına tünedim. Küçük kutu televizyonu açtım ve oda coşkulu reklamların düşük uğultusuyla doldu.

Renzo yine de gardını hiç düşürmedi, pencerenin önünde durup otoparkı izledi. Dışarıdaki neon tabeladan gelen kırmızı ışık, ayrık perdelerin arasından süzülerek gözlerinin altındaki ağır halkaları belirginleştiriyordu.

"Birkaç saat uyumalısın. Tekrar hareket etmemiz gerekiyor," dedi Renzo bana bakmadan.

"Senin uyumaya ihtiyacın var Ren, benim değil."

Olduğu yerde kaldı, sanki bir SWAT ekibinin mekâna baskın yapmasını bekliyormuş gibi silahını elinde tutuyordu. Gerçekte, muhtemelen daha kötüydü.

İç çekerek kalktım ve üç gündür ilk kez duş aldım. Sonra kot pantolonumu ve yeni bir tişört giydim çünkü eğer bir şey varsa o da

her zaman ölü bir uykudan uyanıp kaçmak zorunda kalmaya hazırlıklı olmak olduğunu biliyordum. Çiçekli yatak örtüsünün üzerine uzandım, üzerinde muhtemelen bir umumi tuvaletten daha fazla vücut sıvısı bulunan yatağa daha fazla yaklaşmak istemedim. Bakışlarım kardeşimin sırtının silüetinde geziniyor, kaslarını geren gerginliğin bir kısmını alabilmeyi diliyordum. Onu suçlayabileceğimden değil.

Kurtların peşimize takıldığını, sıcak nefeslerinin tenimin üzerinde dolaştığını hissedebiliyordum. Amcamın yüzünün görüntüsü sürekli aklımın bir köşesindeydi; soğuk gözlerindeki öfke ve beni cezalandırırken bulacağı keyif. Yakalanırsak ne olacağına dair bir uyarı olarak basılmıştı. Ve ben cezamın ne olacağını çok iyi biliyordum...

"Renzo?"

"Evet," diye cevap verdi bana bakmadan.

"Beni Matteo'ya verecek, değil mi?" Karanlığa doğru fisıldadım.

Sergio Amca'nın tehditlerini ona söylediğim anda Renzo, kendisini öldürse bile beni buradan çıkarmaya yemin etmişti. Bunu ciddiye almamıştım ama şimdi bunun bana pahalıya mal olup olmayacağını merak ediyordum. Kendime yakalanmayı düşünme izni vermemiştim ama şimdi sonuçlarını düşünüyordum. Giovanni bizi yakalarsa, ikimizi de öldürebilirdi. Eğer Sergio Amca yakalarsa, Renzo cezalandırılır ve ben de bir pitbullun çiğnediği oyuncak gibi Matteo'nun önüne atıldım.

"Bizi yakalayamayacaklar," dedi Renzo

kararlılıkla. "Ama yakalarlarsa...."

"Romano sana dokunmayacak, Emi. Söz veriyorum." Sesi kesildi ve göğsüm sıkıca sıkıştırılmış.

Benim endişem Renzo'nun bu sözü tutarken ölecek olmasıydı ve buna dayanamazdım.

Garip bir tırmalama sesiyle uyandım. Sessiz. Çok sessizdi. Televizyon artık kapalıydı ve karanlık odada etrafıma bakıp yönümü bulmaya çalıştım. Dışarıdan gelen neon kırmızısı ışığın küçük bir şeridi Renzo'nun uyuyan formunu kesiyordu. O tırmalama sesi tekrar başladı ve odaya yerleşmiş olan sessizliği bozdu.

İğnelerden bir battaniye gibi üzerime örtüldü. Kapıdan geliyordu. Doğrulup Renzo'ya uzandım, tam o sırada kilit tıkladı ve kapı tokmağı döndü.

"Renzo!"

Kırmızı ışık sanki cehenneme açılan bir kapı gibi odaya yayıldı. Tek bir silah sesi duyuldu, bir flaş karanlığı aydınlatırken patlama sesi beni sağır etti. Gölge figürler aniden küçük odayı doldururken her şey durdu, sahne sessiz ağır çekimde oynamaya başladı. Donmuş bedenimin nihayet tepki vermesi ve yataktan yuvarlanması için ikinci bir atış gerekti.

Dizlerim yere çarptı, ancak vücuduma dolan adrenalinin etkisiyle acı neredeyse hiç hissedilmedi. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından bağırışlar ve bir mücadele sesi duydum. Ve sonra her şey uğursuz bir sessizliğe gömüldü. Renzo. Kendimi hareket etmeye zorladım ama felç olmuştum. Yıllardır tehlikeli adamların etrafındaydım ama kendimi hiç uçan mermilerin ortasında bulmamıştım. Komik, nasıl tepki vereceğimi düşündüğüm ve hayatta kalma içgüdüsünün taş gibi soğuk gerçekliği birbirinden daha uzak olamazdı. Dudaklarımdan hırıltılı nefesler dökülüyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, sanki elinden gelse göğsümü parçalayacakmış gibi atıyordu. Çok gürültülüydüm. Çok sesliydim, avcılarının ortasında çılgın atan yaralı bir hayvan gibiydim.

Sessiz ayak sesleri yıpranmış halının üzerinde fısıldıyordu ve tek yapabildiğim yatağın etrafından dolanıp önümde duran bir çift parlak elbise ayakkabısına bakmaktı. Bakışlarım yavaşça takım elbiseli bir adamın karanlık formunu taradı. Kırmızı ışık, babamın komiserlerinden biri olduğunu anladığım yaralı bir yüzün üzerinde oynayıyordu-Stefano. Daha önce de evimizi korumuş, doğum günü partilerine ve büyükannemin cenazesine gelmişti. Benim büyümemi izlemişti... ve yine de gözleri kopuk ve acımasızdı. O zaman beni öldüreceğini anladım.

Panik boğazıma kadar tırmandı ve kaçmak için hiçbir yolum olmamasına rağmen çaresizlik devreye girdi. Ayağa fırladım ve yatağın üzerinde debelenmeye çalıştım. Beni yakaladı ve ben de karşı koydum, tırmaladım ve saldırdım. Luca'nın bir keresinde bana gösterdiği gibi yumruğumu boğazına geçirdim, sonra başparmağımı gözüne sapladım. Kükredi ve saçlarımdan çekilmeden önce başımın yan tarafına vurdu. Acı şakağıma doğru yayıldı ve ben onun çok daha büyük bedenine doğru sürüklenirken oda döndü. Kulağıma konuşmadan önce sıcak, sigara rengi nefesi yüzümü yıkadı.

"Matteo Romano, o sana sahip olamazsa, kimsenin olamayacağını söyledi."

Hayır, hayır, hayır. Beni zaten boğmakta olan dehşet, o adamın adını duyduğumda çılgınca bir kreşendoya ulaştı, ama gerçekten, Matteo ya da amcam olmasının ne önemi vardı? Her iki durumda da ölmek üzereydim ve dürüst olmak gerekirse, bu bilginin içinde belli bir huzur vardı. Belki de bu hayatın ötesinde bir şey vardı ve Chiara beni bekliyor olacaktı.

Stefano beni önünde diz çökmeye zorladığında bu düşünce işimi biraz daha kolaylaştırdı. Karanlıkta ona baktım ve bu anın kaçınılmaz olduğunu fark ettim. Ailem beni kırılana kadar bükmeye kararlıydı ama ben kırılmayı reddediyordum. Matteo Romano gibi bir adam için hayatımın geri kalanında dizlerimin üzerinde olmaktansa, şu anda, burada dizlerimin üzerinde olmayı tercih ederim.

Stefano buz gibi bir amaçla silahını kaldırdı. Kalbim, daha fazla atmadan önceki son birkaç değerli anını yakalamak için acele ediyormuş gibi öfkeli bir şekilde atmaya başladı. Gözlerimi kapadım, soğuk namlu alnıma dayandığında titreyen bir nefes dudaklarımdan süzüldü. Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü, donmuş ciğerlerime sendeleyeyen bir nefes doldu ve sonra... *bang!* Tüm vücudum sarsıldı ve nefesim kesildi ama ne acı, ne son an, ne de parlak bir ışık vardı. Gözlerimi açtığımda, gölgelerle yıkanmış bir ölüm meleği karşımda duruyordu, ayaklarının dibinde Stefano'nun cesedi ve elinde bir silah vardı. Korkunç yabancının önünde eğilen aşağılık bir ölümlü gibi hissettim.

Safir gözler benimkilerle buluştu, bir sonraki yemeğini tartan bir yırtıcının değerlendirmesiyle üzerimde gezinirken içlerinde sıcaklıktan eser yoktu. Muhtemelen beni öldürecek ama Tanrım, çok güzeldi. Camı kesebilecek elmacık kemikleri ve alnına dağınık dalgalar halinde dökülen siyah saçlarıyla gördüğüm en güzel adamdı. Belki de çoktan ölmüştüm ve o gerçekten ruhumu almaya gelen bir melekti. Kesinlikle öyle görünüyordu. Başımdaki zonklama şiddetlendi ve ben hafifçe yana doğru sallanırken onun dolgun dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı.

"Ondan uzak dur Guerra," diye tükürdü ağabeyim.

İçinde bulunduğum tuhaf baloncuk her neyse patladı ve etrafımdaki her şey bir kez daha içeri süzüldü. Odanın öbür ucuna, Renzo'nun pencerenin önünde durduğu yere baktım, silahını... Guerra'ya mı doğrultmuştu? *Giovanni* Guerra? Kardeşimin boştaki eli karnına bastırılmıştı ve parmaklarının arasından kan akıyordu. Başka bir adam kapının yanındaki gölgelerden cisimlenmiş gibi görünüyordu ve bir anda silahını kardeşimin şakağına dayadı.

"Heyecanlanmayın," dedi yeni gelen.

"Lütfen ona zarar verme," diye kekeledim, ayağa kalkmaya çalıştım ve oda etrafında dönüp dururken orada kalmak için savaştım. "Sadece... sadece beni öldür ama Renzo'yu bırak."

"Hayır, Emi," diye neredeyse hırladı Renzo.

Açıkça yetkili olan kişiye baktım. Kara meleğe. Evlenmem gereken adama. "Lütfen."

Başını yana eğdi, arkadaşına bir el sallamadan önce gözleri hiçbir şey anlatmıyordu. Diğer adam Renzo'nun silahını aldı ve onu dışarı sürükledi. İçten içe, o arabaya bindiğim andan itibaren beni bulacaklarını ve muhtemelen öldüreceklerini biliyordum, öyleyse neden kaçma zahmetine girdim? *Çünkü denemek zorundaydın*, diye fısıldadı zihnimin arkasından küçük bir ses.

"Gel." Tek bir kelime, bu odaya girdiğinden beri söylediği tek kelime. Bir yaz fırtınasındaki gök gürültüsü gibi, kaos vaat eden havadaki parazit gibi hissettirdi.

Kolumu sıkıca tuttu ve beni motel odasının zeminini kaplayan üç cesedin etrafından dolaştırarak dışarıya, otoparka doğru yönlendirdi. Adrenalin azaldıkça tökezledim ve sallandım ama onun tutuşu hiç sarsılmadı. Beni bekleyen bir SUV'a götürdüler, kardeşim ağır bir şekilde ona yaslanmıştı, yanında kızıl saçlı bir adam vardı. Renzo'nun bakışları benimkilerle buluştu ve "koş" demeden önce başını salladı. Onu bırakmayacaktım - adama bir yumruk atmadan önce bunu düşünmeye fırsatım olmadı. Onu bırakmak istemedim. Bırakamazdım. Onu öldürebilirlerdi.

"Kaç Emi!" diye bağırdı, tam adam ona karşılık verirken.

Renzo'nun sesindeki gerginlik beni kör bir paniğe sürükledi ve dizimi Giovanni'nin bacaklarının arasına soktum. Ayaklarım kendi iradesiyle hareket etmeden önce onun iki büküm olduğunu zar zor gördüm. Döndüm ve yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülürken tökezleyerek otoparka doğru koşmaya başladım.

"Emilia!" Giovanni arkamdan bağırdı.

Sadece elli metre sonra motelin arkasındaki ormana varacaktım. Silah sesi beni durdurmaya yetti, kardeşim için duyduğum korku her şeyin önüne geçti. Ama sonra acı hissettim, ateş kalçamı yırttı.

Bacağım bükülmeden önce. Yere düştüm ve kot pantolonumu hızla ıslatan kana baktım. Acı, bacağıma kızgın bir demir saplanmış gibiydi ve ayakkabılar çakılların üzerinde gıcırdayarak yanımda dururken dudaklarımdan umutsuz bir hıçkırık döküldü.

"Bir dahaki sefere seni kovalamak zorunda kalırsam, sonu iyi bitmeyecek prenses." Giovanni kolumu kavradı ve bir çığlık atarak beni ayağa kaldırdı. "Şimdi, kardeşinin kafasına bir kurşun sıkmadan önce uslu bir kız ol."

İnledim ve arabaya doğru topallayarak yürüdüm, her adımım acı içinde bir dersti. Arka koltuğa tırmanırken başım döndü ve görüşümü siyah noktalar kapladı.

Renzo çoktan oradaydı, soluk soluğa aldığı nefesler karnını kaplayan ve kot pantolonuna sızan kan kadar kolay akıyordu. Giovanni kızıl saçlı adamın yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

"Doktora ihtiyacı var, Gio," dedi adam ön cama odaklanıp uzaklaşmadan önce.

"Jette bir tane alacağım."

Renzo nefes nefese kalmıştı, yüzü solgun ve nemliydi. Yavaşça, başı yaralanmamış uyluğuma yaslanana kadar onu aşağı çektim, uzak bakışları tavana sabitlenmişti. Titreyen bir elle terden ıslanmış saçlarını okşadım ve ölmemesi için beni dinleyen herkese dua ettim. Ama çok fazla kan vardı. Tişörtümü başımın üzerinden çekiştirerek çıkardım ve karnına bastırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Benim yüzümden bir kurşun yemişti ve eğer ölürse kendimi asla affetmeyecektim. Elimi kavradı, kaygan parmakları benimkilerin arasından geçti ve bu beni dehşete düşürdü.

"İyisin," dedim, aslında inanmadığım bu sözlerin altında sesim çatlıyordu. "İyi olacaksın."

Kan arka koltuğa yayılıyordu. Benim ve Renzo'nun kanları birleşmişti ve bu manzara karşısında göğsümde bir hıçkırık tutuldu. Çok fazla. Çok fazlaydı.

Boğuk bir ses çıkardı ve ben de elini daha sert sıktım. "Bir

hastaneye ihtiyacı var. Lütfen!"

Giovanni omzunun üzerinden bana baktı. "O iyi olacak." Hepsi bu kadardı; sonra telefonuyla arama yapmaya başladı.

Hiç kimseden o anda ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Ama elimden bir şey gelmiyordu ve bu da kardeşimin ölümünü izlemek zorunda kalabileceğim anlamına geliyordu.

Kulaklarımda hafif bir uğultu çınladı ve başım daha da sert çarpmaya başladığında görüşüm dalgalandı. Şakağıma dokundum ve parmaklarım kıpkırmızı oldu. Kahretsin, bu neredeyse bacağımdaki kurşun kadar acıtıyordu. Adrenalinin son kırıntıları da çekilirken, vücudum acıdan başka bir şeye dönüşmedi. Gözlerimi kırptığımda, gözlerimi tekrar açmak için çabalıyordum.

"Emilia?" Giovanni'nin sesi sanki bir tünelden geliyormuş gibi uzak geliyordu. Siyah noktalar önümde dans ederken bir küfür savurdu.

Ve sonra her şey karardı.

EMILIA

Bir arabanın ön koltuğunda, biri beni sarsarken uyandım. İlk fark ettiğim şey karanlıktı, kehribar rengi bir ışık camları kesiyor ve ötesindeki otoparkın beton duvarlarına gölgeler düşürüyordu. Nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışırken sisli bir kafa karışıklığı tabakası üzerime yapıştı. Bakışlarım park halindeki aracın direksiyonunda oturan kişiye kaydı. Giovanni Guerra. Siyah gömleğinin kollarını kıvrımış, dövme kollarını ortaya çıkarmıştı; karmaşık mürekkep işçiliği puslu görüşümle birlikte dönüp duruyor gibiydi.

"Neredeyim ben?" Dilim damağımda, sordum.

Cevap vermedi ve sis yavaşça dağılırken son birkaç saat gözümün önüne geldi. Kan... Motel odası...

"Renzo-"

"Ben olsam kendiniz için endişelenirdim prenses." Sesi alçak bir uyarı gürültüsüydü, olacakların habercisiydi.

Ben kaçmıştım, o beni yakalamıştı ve sonuçlarının korkunç olacağı kesindi. Ama tek düşünebildiğim kardeşimdi. Onu son gördüğümde kan kaybından ölmüştü. Kendi kaderim her zaman olduğu gibi mahkumdu, ama Renzo'yu benimle birlikte sürüklemeyi hiç istememiştim.

Giovanni arabadan indi ve kaputun etrafında döndü, kapımı açmadan önce takım elbise ceketini silkti. Dışarıda beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendi isteğimle gitmezsem beni sürükleyerek dışarı çıkaracağını biliyordum.

Bacaklarımı koltuğun kenarına doğru salladım, o zaman beni boğan adam gömleğini ve kot pantolonumun kesilerek açılmış bacağına fark ettim, uyluğum sargılıydı. Giovanni bana hiç yer vermedi, geniş gövdesi onun ötesini görmemi engelliyordu, sanki benim asla

büyük, geniş dünya bir daha asla. Onun da böyle düşündüğünden şüphem yoktu. Bakışlarındaki soğukluk, kanlı şöretiyle birleşince Giovanni Guerra'yı korkutucu kılıyordu. Sadece deli bir insan bu kadar tehlikeli bir ilgiyi göze alabilirdi. O an ondan kaçacağıma yemin ettim, ama Renzo'ya sahipse...

"Lütfen. Sadece söyle bana... kardeşim hayatta mı?"

Onun sessizliği benim tek cevabımdı ve öfkem tavan yaptı. Beni yakalamıştı. Kazanmıştı. En azından kardeşimin hayatına bir hiç uğruna mal olup olmadığını söyleyebilirdi.

Dışlerim sıkıldı. "Eğer ölürse-"

"Ne yapacaksın, prenses?" Güldü, otoparkın beton duvarlarında yankılanan acımasız, kesici bir ses. "Outfit bana karşı duramaz ve durmayacak. Yani, boyun eğmekten başka yapabileceğin ya da yapacağın hiçbir şey yok."

Onun sözleriyle üzerime çöken çaresizlik hissi beni zayıflatıyordu ve haklı olduğunu biliyordum. Tek başıyındım. Asla kaçmamalıydım, kesinlikle Renzo'nun benimle kaçmasına izin vermemeliydim. Ve şimdi... şimdi yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey değişmemişti. Hala buradaydım, hala amcamın piyonuydum. Sadece şimdi, Renzo... Düşünceyi kestim. Ölmüş olamazdı.

Giovanni kolumdan tuttu ve beni arabadan dışarı çekerek kendisine yasladı. Ağırılığımı bacağıma verdiğimde acı bacağıma vurdu ve dışlerimi sıktım, bakışlarım onun yanından geçip çıkışları işaretledi.

"Sakın aptalca bir şey yapma. Vücuduna bir yara izi daha koymak zorunda kalmak istemem."

"Tabii ki." Ona ters ters baktım, boş yere geri çekilmeye çalışıyordum. "Yaralı bir ödül karısına sahip olamazdım." Ses tonumdan asit damlıyordu ve umarım nefretimi hissetmiştir. Eğer kaçmanın bir yolunu bulamazsam, bu adamla evlenmek zorunda kalabilirdim ama benden ne kadar öğrendiği konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmayacaktı.

Beni otoparkta bekleyen asansöre doğru sürükledi ve o kadar sert bir şekilde içeri itildim ki metal duvara doğru tökezledim. Tam oradaydı, alanımı işgal ediyordu, odunsu, naneli kokusu üzerime siniyordu. O kadar yakındı ki, safir gözlerindeki küçük altın parçacıklarını görebiliyordum.

gömleğimin kumaşından sızan sıcaklığını hissettim. O çok güzeldi. Bu düşünce istenmeyen bir düşünceydi ama daha az doğru değildi.

Yüzü mükemmeldi, vücudu bilenmiş, geniş omuzları takım elbise ceketinin göstermeye çalıştığı nezaket perdesini zorluyordu. Yine de hiçbir takım elbise onun ne olduğunu gizleyemezdi; bir silah, bir canavar. Bir el başımın yanına indi ve beni tıpkı tutsak olduğum gibi kafese kapattı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırırken sıcak nefesi boynuma değdi ve asansörün duvarına yaslanıp titreyerek gözlerimi kapattım. Korku, yabancı ve istenmeyen bir şey damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşıyordu ve bir an için bunun keyfini çıkarmaktan kendimi alamadım.

"Seni yaralamaktan daha fazlasını yapacağım, piccola." Piccola. Küçük olan. Tehditle karışık fısıltıyla söylenen bu sevecen ifadenin doğasında rahatsız edici bir şey vardı. "Sen bir amaç için araçsın. Bu yüzden iyi bir küçük mafya prensesi gibi davranmanı öneririm." Benden uzaklaştı ve buraya adım attığımdan beri ilk tam nefesimi içime çektim.

Eğer tehditlerin beni korkutacağını düşündüyse, fena halde yanılıyordu. Hayatım boyunca tehdit edildim ve babamla amcam henüz beni yıldıramadı. Yine de Giovanni'nin çok daha korkutucu olduğunu kabul edebilirdim.

Duvar panelindeki bir düğmeye bastı ve kapılar kayarak kapandı. Şimdi beni öldürmekte tereddüt etmeyecek bir adamla birlikte metal bir kutunun içinde kilitliydim. Satıldığım ve kaçtığım bir adamla. Şerefini lekeleyen bir gelin istemeyeceğini düşünmüştüm. Ya beni öldürecek ya da aileme geri verecekti. Ama beni babamın kaptanından kurtarmıştı, bu ne anlama geliyordu? Asansörün kapıları açılıp amcam, hatta belki de Matteo Romano, yeni oyuncağını sahiplenmeye hazır bir şekilde ortaya çıkmak üzere miydi? Oh, Tanrım. Nefes alışlarım hızlandı ve kusacağımı sandım.

Asansör sonunda hareket etmeyi bıraktı ve onunla birlikte o dar alandan çıkmak için acele ettiğimi fark ettiyse de bir şey söylemedi. Mermer zeminli bir koridordaydık ve hoparlörlerden hafif bir müzik geliyordu. Amcamdan ya da Matteo'dan iz yoktu. *Henüz*. Etrafta bir çıkış aradım, bu noktada tekrar vurulmayı göze almıştım. Koridorun sonunda sadece tek bir kapı vardı. Giovanni koridorda ilerleyip kapıyı açtı ve bir an için afalladım. Karşımda *Good Housekeeping* dergisinin bir sayısına aitmiş gibi görünen bir daire vardı. Çatı katı çok büyüktü, tavandan tabana cam dış cephe New York'un kesintisiz manzarasını sunuyordu. I

zenginliğe pek yabancı sayılmazdım ama bu bir sonraki seviyeydi. Şaşkınlığımı üzerimden atıp bir adım geri çekildim. Ne kadar güzel olursa olsun, hapishane yine de hapishaneydi.

Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi gözleri kısıldı, sanki kaçmamı istiyordu, çünkü her yırtıcı hayvan gibi kovalamaktan zevk alırdı. Buradan mutfağı görebiliyordum, bıçak bloğu tezgâhın üzerinde parlayan bir fener gibiydi. Zaten tetikteydi ve biraz gevşemesi gerekiyordu. Bu yüzden kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım ve sanki onun soğuk kalbine bir bıçak saplamayı planlamıyormuşum gibi içeri girdim.

Ön kapı arkamdan kapandı, yüksek sesli bir bip sesi kilidin devreye girdiğini işaret ediyordu. Kapana kısılmıştım, yakalanmıştım ve umutsuzdum.

Giovanni ön kapının sağındaki koridora doğru eğildi. "Gel."

Yaralı bacağımın üzerinde yarı koşarak, yarı tökezleyerek kaçmaya başlamadan önce benden birkaç adım uzaklaşmasını bekledim. Çok uzak değildi ama yine de arkamda olduğunu bildiğimde devasa çatı katındaki mesafe bana muazzam geldi. Başım saçlarımdan geriye çekilmeden önce parmaklarım bıçaklardan birine takıldı. Acı, zaten hırpalanmış kafa derimi yırttı ve beni vücuduyla tezgah arasına hapsederken çılgınca dövüşerek ve keserek nefesimi tısladım. Bileğimi kavrayarak parmaklarım serbest kalana kadar sıkı, bıçak mermere çarptı.

"Bu aptalcaydı."

Nefes nefese kalmıştım, bekliyordum. Kafama bir silah dayamasını ya da belki de boynumu kırmasını.

Saçlarımı bir kez daha kavrayıp başımı o kadar geriye çekti ki, tutuşunun altında bükülmemek için elimden gelen tek şey buydu. "Ne yapacaktın, beni öldürecek miydin?" Sanki ona zarar vermem fikri eğlenceli bir şeymiş gibi dolgun dudaklarında bir sırıtma belirdi

"Senden kurtulmak için gereken buysa," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak, bu adam ya da bir başkası için boyun eğmeyi ya da kırılmayı reddederek. Çünkü istedikleri buydu.

"Denemeye devam et, piccola." Gözleri vahşi bir şeyle parladı, sanki bu düşünce onun ilkel bir parçasını heyecanlandırmış gibiydi. "Ama başarana kadar benimsin. Tekrar kaçarsan seni avlarım. Dövüş..." Kavrayışı sıkılaştı ve ben

Acı tüm kafatasımda yankılanırken yüzümü buruşturdum, şakağımdan aşağı yavaşça ılık bir sıvı damlıyordu. "Şimdi gel." Beni bıraktı ve koridora doğru yürümeye başladı.

Bekle. Ne?

Bana "benim" dedi, beni avlamakla tehdit etti.... Hâlâ benimle evlenmeye niyetliydi. Ve bu Chicago'ya geri dönme ihtimalinden daha korkutucu olabilirdi. Çünkü ne tür bir adam isteksiz olduğunu bildiği bir kadını elinde tutar? Matteo Romano'dan daha iyi olmayan bir adam. Bir canavardan.

Başka seçeneğim olmadığından, omuzlarımdaki ağır yükü yenerek onu koridorda takip ettim. Yürürken, ne kadar uzun boylu olduğunu, omuzlarının genişliğini... beni ne kadar kolay alt edebileceğini ve alt ettiğini fark etmeden edemedim. Koridorun sonundaki kapıyı açıp içeri adım atmadan önce birkaç kapıdan geçtik. Büyük, penceresiz bir yatak odasıydı ve dağların yapay görüntüsünü yansıtan paravanlar klostrofobi hissini hafifletmek için çok az şey yapıyordu. Bakışlarım uğursuz bir şekilde yatağa sabitlendi ama ben bir adım geri atmadan kapı arkamdan tık diye kapandı. Arkamızda.

Yepyeni bir farkındalık çirkin yüzünü gösterdi. Kaçmaya, amcamın ya da Matteo'nun beni bekleme ihtimaline o kadar odaklanmışım ki, endişelenmem gereken şey o ana kadar aklıma gelmemiştir. Ondan kaçmışım ama o beni hâlâ istiyordu ve şüphesiz kendisine bir şey borçlu olduğunu düşünecekti. Onun gibi insanların almaktan mutlu olduğunu çok iyi bildiğim bir şey.

Giovanni ceketini omuzlarından indirdi ve köşedeki sandalyeye fırlattı. Bu tek hareket, tüm korkularımı yüzeye çıkarıp çılgınca bir çılgınlıkla kaydattı. Bu benim hesaplaşmamdı, burada, onunla bir odada kilitli kalmak. Bunun muhtemelen benim kaderim olacağını hep biliyordum - bir yabancıyla evlendirilmek ve yatağa atılmak, ama ben kimsenin fahişesi değildim ve bu arkaik saçmalığa asla boyun eğmeyecektim. Ondan titrek bir adımla uzaklaştım, odanın diğer ucuna doğru ilerledim ama gerçekten gidecek hiçbir yerim yoktu.

Onu takip ederken kaşları çatıldı. "Kaçmak hakkında ne demiştin prenses?"

Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı ve çaresizlik beni komodine doğru sürükledi. Lambayı aldım ve kordonu çekip çıkardım.

ona fırlattı. Kolayca savuşturdu ve yere çarpmasına izin verdi.

"Sabrımı sınırıyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni duvarla komodinin arasındaki köşeye sıkıştırdı.

Son saniyede kör bir panikle yatağın üzerinden atlayıp kapıya ulaşmaya çalıştım ama o kalçalarımın tutup beni yatağa yapıştırdı. Stefano'nun kafama silah dayamadan hemen önce o motel odasında yaptığı şey bana çok tanıdık gelmişti. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Bir eşya. Ahırda uyutulması gereken asi bir at. Ve şimdi Giovanni benden almak, seçimimi ve irademi elimden almak istiyordu. Buna karşı öfkelen dim, hepsine. Avucum yanağıyla buluşmadan önce ağırlığının altında yuvarlanmayı başardım. Tırnaklarım boğazını tırmaladı ve bacaklarım dizimi kalçalarının arasına sokmak için çırpındı. Vahşiydim, kararlıydım, öfke ve saf hayatta kalma içgüdüleriyle hareket ediyordum.

"Yeter!" Bileklerimi kavradı ve diğer eli boğazıma kenetlenirken başımın üzerinde hapsetti.

Bir santim bile kıpırdayamıyordum ve göğsüm onun göğsüne çarparken hayal kırıklığı gözyaşlarım akıyordu. Beni bu kadar kolay zapt etmesi acınasıydı ve tüm hayatımın bir temsili gibiydi. Zayıf. Güçsüz. Çaresiz.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye fısıldadı.

Yani, orada öylece yatmamı ve bunu kabul etmemi mi istiyordu? Tiksinti, boğazımın arkasında safra şeklinde yükseldi.

Tam giysilerimi yırtmaya başlamasını beklerken benden uzaklaştı. Ayağa fırladım ve kendimi vahşi bir hayvanın önünde duruyormuş gibi hissettim, kovalamasın diye kıpırdamamaya çalışıyordum. Giovanni, öfkeli bakışlarını zihnime kalıcı olarak kazımaya çalışıyormuş gibi bir süre daha beni izledi. Sonra odayı geçip karanlık bir kapı aralığında kayboldu. İçerideki ışık yanıp sönerek bir banyoyu ortaya çıkardı.

Paniğim yavaş yavaş azaldı ve yüzümden aşağı akan kan damlasını daha rahat hissettim. Elimi uzatıp dokunduğumda, sırlıklam olmuş bir sargı bezi buldum. Kafamı ne zaman kesmişim? Ve ne zaman biri tedavi etmişti?

Giovanni komodinin üzerine küçük bir kutu ve bir tas su koydu. Yanağı kızarmış, boynunu kaplayan çizikler kızgın çizgiler halinde kanla noktalanmıştı. Onu incitmişim ama o da bana karşılık vermek için bir hamle yapmamıştı... henüz. Yine de amcam bunun için beni kanlar içinde bırakır ve döverdi ve Giovanni Guerra'nın şiddet dolu şöhreti göz önüne alındığında... ne yapacağımı bilmiyordum.

"Otur." Üzerimde yükseliyor, bana sadece birkaç dakika önce ona karşı ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyordu.

"Yapmamayı tercih ederim." Parmaklarının girintilerini hâlâ tenimde hissedebildiğim boynumu ovuşturdum.

"Bu bir rica değildi." İri eli omzuma indi ve beni yatağın kenarına oturmaya zorladı. "Kal."

"Ben köpek değilim."

"O zaman kuduz bir sokak köpeği gibi davranmayı bırak." Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" Soru aramızda havada dans eden bir tehdit gibiydi, yanlış bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Ama söylemek zorunda değildim. "Elimde bir sürü istekli kadın var prenses. Kendimi küçük kızlar üzerinde zorlamama gerek yok." Sözleri beni sinirlendirmemeliydi ama sinirlendirdi.

Çocuktan başka bir şey olarak görmediği biriyle evlenmeye hazırdı. Bir ittifak için. Donato ismi için. Tüm bunlar olurken, "bir sürü istekli kadını" vardı. Başka bir şey beklediğimden değil, ama tekrar kaçmayı başaramazsam geleceğimin kasvetli gerçekliği önüme serildi, soğuk ve yalnız, kapana kısılmış. Eğer evliliğe zorlanacaksam, onun ilgisine sahip olmamak kesinlikle daha iyiydi.

Giovanni bir bezi su dolu kabın içinde sıktı, sonra da yüzümden birkaç santim uzakta tuttu. "Uslu duracak mısın yoksa seni kanlar içinde bırakayım mı?"

Neredeyse bir nezaketti. Neredeyse. Ve ben bununla ne yapacağımı bilemedim. Başımdaki sargıya uzandı ve onu çekip aldı. Ona bakmamaya, parmaklarının tenime nazikçe dokunuşunu görmezden gelmeye çalıştım, aynı parmaklar çok fazla kanla lekelenmişti. Benimle ilgilenme eylemi garip bir şekilde samimiydi ve ben bu adamdan böyle bir şey istemiyordum.

Birkaç saniye sonra kendimi ona bakarken, onu incelerken buldum. Damarlar kollarını sarmış ve kan lekeli bezi sıkarken dövmele derisinin altında patlamıştı. Gömleğinin düğmeleri göğsünün üzerinde gerilmişti ve yardım edemedim ama malzemenin her kası sevgiyle okşamasına hayran kaldım. Şiddet ve tırnaklarının altındaki kan için çok fazla, çok mükemmeldi. Ama hikâyeleri duymuş ve ne kadar acımasız olabileceğine ilk elden tanık olmuştum. Ortaya çıkardığı göz kamaştırıcı bir tehlike hissi vardı ve bu, rüzgârdaki ölüm kokusu gibi havayı kirletiyordu. Bu, amcamın bile korktuğu bir adamdı ve bu hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi.

Sonunda yeni bir pansuman yaptı ve bir adım geri çekilerek tamamen onun kokusuyla yıkanmamış bir hava solumama izin verdi. Kapıya doğru ilerlerken, "Koridorda, lobide ve otoparkta adamlar var," dedi. "Eğer bir şekilde onları geçmeyi başarırısan, bu şehrin her karış toprağı benim. Bana iade edileceksin ve bu çatı katında kilitli kalacaksın. Benimle ve yaptıklarının sonuçlarıyla birlikte." Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde buz sertleşiyordu. "Ama durma, dene beni prenses. Bu sonuçlar hoşuma gidebilir."

Kapıyı açıp giderken arkasından bakakaldım. Ve dikkatimi dağıtacak o olmadan, klostrofobi hissi anında etrafımı sardı. Tıpkı babamın evinin bodrumunda olmak gibiydi ve ben de en az onun kadar kapana kısılmıştım.

5
GIO

Şafağın ilk gri ışığı ofisimin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Şehir yakında canlanacaktı ama bu benim en sevdiğim zamandı; gecenin yaratıkları gölgelerin içinde erirken, normal, yasalara saygılı vatandaşlar henüz uyanmamıştı. Dizüstü bilgisayarım önümdeki masanın üzerinde duruyordu, kamera yayını çatı katındaki tüm odaları gösteriyordu ama benim dikkatim sadece bir tanesindeydi. Emilia'nın hafif formu çarşafların altında dönüp duruyordu ve rüyalarına neyin musallat olduğunu merak ediyordum. Ben miydim acaba? Yatağının altındaki canavar ben miydim? Bu düşünce dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. Kız beklediğim gibi değildi. Masumdu, evet, ama meydan okumayı bir zırh gibi kuşanmış, güvensizliği bir silah gibi kullanıyordu.

Gözlerimi her kapattığımda, onu kafasına silah dayanmış bir halde dizlerinin üzerinde görüyordum ve öfkem artıyordu. Outfit onu öldürmeye çalışmıştı. Koşullar önemli değildi, sadece pazarlık çoktan yapılmıştı. Emilia benimdi. Avlamak, cezalandırmak, almak için benimdi ve onlar onu öldürmeye çalıştılar. Daha da kötüsü, kafasına silah dayandığında gördüğüm kabullenmeydi. Ölümü kabullenmişti ve bu beni rahatsız ediyordu, özellikle de şimdi ne kadar savaştığını biliyordum. Uzandım ve parmağımı tırnaklarının boğazıma kazıdığı kızgın, kabarık çizgilerden birinde gezdirdim. Beni incitmeye cüret edebilecek çok fazla sert erkek yoktu ama tıslayan küçük kedi yavrusu buna cüret etmişti.

New York'un günlük idaresini Nero'dan devraldığımдан beri daha sert, daha acımasız, bazı zulümlere karşı hissizleşmek zorunda kaldım. Bir zamanlar sahip olduğum ahlaki değerler artık zihnimin arkasında sadece bir fısıltıdan ibaretti çünkü ahlaki değerler idealistti. Gerçi Emilia Donato idealizmin timsaliydi, genç ve masumdu ve bende kalan vicdan kırıntısı onu kilitlediğim kafesi tırmalıyordu.

Lanet olsun. Yumruğum masaya çarptı, parmak eklemlerim güçle çatırdadı. Onu avlamak bana dört güne mal olmuştu ve şehre herhangi bir ürün sokmaya yaklaşamamıştım. New York zaten tedarik olmadan isyanlarla doluydu. Görmezden gelmeleri için para ödediğim yetkililer, sokakları suçla dolduğunda ve güç için yarışanlar ceset izleri bıraktığında yakında tedirgin olacaktı.

Emilia Donato bana pahalıya patlamıştı ve bunun için ellerimi onun güzel boynuna dolamak ve onu boğmak istiyordum. Bu düşünceyle aletim seçirdi.

Çarşafı tekmeleyip atmasını, uzun bacaklarını ve hâlâ küçük bedenini boğan gömleğini ortaya çıkarmasını izledim. Onu tişörtün içinde görünce içimde çarpık bir tatmin duygusu uyandı ve tişört ince kalçalarına kadar inip beyaz dantel külotu ortaya çıkarınca aletim sertleşti. Daha iyi bir adam olsa kafasını çevirirdi ama ben asla edepi biri gibi davranmadım ve o düpedüz edepsizdi. Müstakbel gelinimi görmezden gelmeye, ona adımı ve yüzüğümü vermeye ve onu güvenli bir yere kilitlemeye niyetliydim. Ama bu o kaçmadan önceydi.

Onun sert meydan okumasının, kıvrımlarının sikimi yumrukladığı kadar sert bir şekilde karnımı yumruklayacağını tahmin etmemiştim. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi savaşıyordu. Ve çok güzeldi. Altın sarısı teni, vahşi çikolata bukleleri ve bir şeylerin üzerine eğilmek için yaratılmış bir vücudu vardı. Gözleri alacakaranlıktaki Akdeniz'in rengindeydi ve gözlerinde o kadar trajik bir şey vardı ki, onu düzeltmek mi yoksa tamamen kırmak mı istediğimden emin değildim. Evet, o benimle vahşi küçük bir kedi yavrusu gibi savaşıırken, kan akıtana kadar tırmalayıp pençelerken onu kırmak istiyordum. Ta ki ben onu tekrar boğup boyun eğdirene kadar. Parmak uçlarımdaki yumuşak boğazını, çılgınca atan nabzını, kısmen korkusunu, kısmen arzusunu, kısmen de nefretini neredeyse hissedebiliyordum.

Daha iyi bir adam başka tarafa bakardı. Daha iyi bir adam onun gitmesine izin verirdi, ama o ölümcül bir hata yapmıştı; dikkatimi çekmişti. Emilia tam açmış bir güldü, köklerinin topraktan koparıldığının farkında değildi, ama parmağına yüzük takarsam, o dikenler beni kanatır mıydı? Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandırdı.

Peki, ne yapmalı... Her iki durumda da, o artık benimdi.

Sergio Donato nihayet aradığında Hampton'daki evime gidiyordum.

Beni geri gönderdi. Yeğeni zaten on iki saatten fazladır bendeydi.

"Meşgul olmalısın, Donato. Umarım Patrick O'Hara'yla ilgileniyorsundur," dedim selamlama şeklinde.

"Emilia'yı New York'a mı götürdün?" Sesi arabanın hoparlörlerinden geliyordu ve solmuş yüzündeki hoşnutsuz çatık kaşları hayal edebiliyordum.

Ölü adamlarından ya da Emilia'nın öldürülmesini emrettiğinden bahsetmediğini fark ettim. Köprüye yanaştım, gün doğumunun ilk pembeleri aşağıdaki suyun yüzeyini boyuyordu. "Onu başka nereye götürebilirim ki?"

"Chicago, tabii ki." Ben cevap veremeden aceleyle devam etti. "Patronlarımdan birinin Sofia adında bir kızı var. Dul ama doğurgan. İyi bir mafya karısı."

Boynunu kırmak istedim. Bu lanet olası evliliği bir ittifakı mühürlemek için zorlamıştı ve ben de görmezden gelinebilecek ve unutulabilecek küçük, solgun bir mafya prensesiyle evlenmeyi kabul etmişim. Bunun yerine, asi yeğenini avucunun içine aldı, muhtemelen onu tehdit ettiği şeyin onu koridorda yürüyecek kadar uzun süre kontrol altında tutacağını umuyordu. Şimdi de ona gününü gösterdiğine ve o motel odasında ölmeyi başaramadığına göre, onu defolu mal gibi takas etmeyi düşünüyordu.

"Hayır." Hız limitinin çok üzerinde araba kullanana kadar öfkem yüzeyin altında kaynadı. "Emilia benim. Satın alındı ve parası ödendi."

Alay etti. "Yeğenim kaçıp seni rezil ettikten sonra hâlâ onunla evlenmek istediğini mi söylüyorsun ciddi?"

Onurları ve sahte ahlaklarıyla Outfit... "En başta onunla evlenmek istemedim, Donato. İstesem de umurunda değil. Politik bağlarımı, silahlarımı ve kokainimi istiyorsun. Emilia bende. İttifakımızı mühürlenmiş say."

Bir süre sessizlik oldu. "Haklısın. Onunla ne yapacağın umurumda değil." Çünkü o bir pislikti. "Ama evliliklerin bazı faydaları vardır ve sen de bunu kabul ettin." Aile olmanın ona koruma sağlayacağını sanıyordu ama onunla işimin bittiğine karar verdiğimde kimse onu benden koruyamazdı. Ve o zaman gelecekti çünkü adam bir yıldı.

"O zaman gerçekten istekli bir gelin seçmeliydin." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, genellikle birinin ölümünden önce gelen türden bir gülümseme. "Hiç kuşkun olmasın, bu 'ittifak' benim için uygun, ama sen sakın uygunsuz olma Donato." Sonunda nefesini bırakana kadar tehdidin sürmesine izin verdim.

"Tamam. O senindir. Evlen onunla, becer onu, umurumda değil." Onu becermek istediğimi inkâr edemezdim ama önce yalvarmasını ve muhtaç olmasını istiyordum. Bu düşünceyle sikim kıpırdandığında koltukta kıpırdandım. "Bir şartla."

"Talepte bulunacak durumda değilsin, Sergio."

"Onunla işin bittiğinde, onu geri vereceksin."

"Neden?"

"O hala bir Donato. Biz evlenmeden önce onun için dilekçe veren bir başkası daha var.

Anlaşmamızı yaptık. Eğer onu istemiyorsanız..."

Sonra da onu kullanılacak ve yetiştirilecek kırık bir kısrak gibi satacaktı. Bu düşünce bende tüm Outfit'i yakıp kül etme isteği uyandırdı.

Onu geri vermeyeceğim. Asla. "Bitti."

"Güzel. Ben de yeğenimin bana geri verilmesini istiyorum."

Tabii ki yapardı. Çocuktan ne tür bilgiler alabileceğimizi kim bilebilirdi ki?

"Hayır. Silahlar yarın seninle olacak." Telefonu kapattım. Ne istediği umurumda bile değildi.

Sergio kendini benim dengim sanıyordu ama o benim kirli işlerimi yapan bir kuklaydı, adamları benim savaşımında piyade askeriye. Haddini aştığı anda onu ezip geçecektim. Gelecek hafta olabilir. Bir yıl içinde de olabilir. Hiçbir güzel bakire am onu koruyamazdı.

Eve vardığımda güneş tamamen yükselmişti ve ön kapıya yaklaşırken ensemde ter lekeleri belirdi. Ev de işle birlikte gelmişti ve çok gösterişliydi, eski paradan bahseden tuğladan bir malikâneydi. Tommy ve bazı adamlarım burada kalıyor, işlerimin çoğunu bu duvarların içinden yürütüyorlardı.

Garaj yolunun ortasında parlak siyah bir SUV duruyordu ve ona yaslanmış, beni bekleyen Nero'ydu. Pahalı takım elbisesi ve yana taranmış siyah saçlarıyla lanet olası arabanın reklamını yapan bir reklam panosuna benziyordu.

Ona yaklaştım, ayakkabılarımın altında çakıllar çıkırdıyordu. "*Vogue*'dan telefon mu bekliyorsun?"

Homurdandı. "Sırf nişanlın senin çirkin kışından kaçtı diye kıskançlık yapma."

Onu tersledim ve eve girerken güldü. İçeri girdiğimiz anda tavrı değişti. Nero benim en iyi arkadaşımdı. Tommy ve Jackson'la birlikte büyümüştük. Ama adamlarımızın önünde o sadece New York'un acımasız kralıydı. Para birimi kandı ve vicdanı yoktu.

Mutfağa doğru ilerlerken ayakkabılarım cilalı parkelerin üzerinde tıkırdadı, kahve ve pastırma kokusu bizi karşıladı. Tommy kahvaltı barına yaslanmıştı, bir elinde bir fincan kahve, diğerinde yarısı yenmiş bir kruvasan vardı. Hizmetçi Louisa yumurta ve domuz pastırması pişiriyor, büyük mutfak masasında oturanları besliyordu. Adamlarım arasındaki alçak sesle yapılan konuşmalarda rahatlatıcı bir şey vardı, son on yılda tanıdığım tek aile duygusu. Yapmak zorunda olduğum şeyi çok daha kötü hale getiriyordu.

Odaya bir sessizlik çöktü ama benim yüzümden değil. Nero'nun odada olduğu zamanlar hariç gücüm mutlaktı, çünkü korku saygının önüne geçmişti. Bana saygı duyuyorlardı ama adamlarımız bile ondan şeytanın ta kendisiymiş gibi korkuyorlardı.

Durumumuz kriz noktasına ulaştığı için tüm kaptanlarımı kahvaltılı bir toplantı için buraya davet etmiştim. On gün olmuştu ve sığınımı bulmaya hiç yaklaşmamıştım. Sevkiyatları durdurmuştum çünkü bir sızıntınız varsa, açık sulara yelken açmaya devam edemezsiniz.

Jackson masanın başına oturdu ve bana belli belirsiz bir destek selamı verdi. O da en az benim kadar bu pisliği bulmak için kana susamıştı. Tek bildiğim, bu odadaki adamlardan biri olması gerektiği idi ve bu beni en az canımı yaktığı kadar kızdırıyordu. Tommy beni masaya kadar takip etti ve oturdu. Nero ve ben ayakta kaldık.

Boğazımı temizledim ve masadaki adamların teker teker susup dikkatlerini bana çevirmelerini bekledim.

"Bir sıçanımız var."

İfademin ardından gelen sessizlik o kadar derindi ki, bir iğne düşse duyabilirdim. Her yüzü bir tepki için taradım ve çocukların da öyle olduğunu biliyordum.

"Bildiğiniz gibi Chicago'da birkaç sevkiyatı kaybettik. Bazılarının ayrıntılarını sadece bu odadaki insanlar biliyordu."

Nero ve ben iktidarı ele geçirmeden önceki eski kaptanlardan biri olan Andrea koltuğunda kıpırdandı. "Burada İrlanda bağlantılı sadece bir kişi var."

Tommy güldü, ama ben gülmedim. "Eğer söyleyecek bir Çeyin varsa, Andrea, elbette çık ve söyle."

Adam ağır ağır yutkundu, gergin bakışları masaya düşmeden önce Nero'ya kaydı. Şimdi o kadar cesur değil.

"Ben öyle düşünmüyorum. Alt patronlar, onlardan şüphelendiğimiz için burada değiller." Tommy ve Jackson son derece sadıktı. Onlar ailedendi. Kardeştiler. Onlara hayatım pahasına güvenirdim.

"İçinizden biri sıçan ve inanın bana, sizi bulacağım. Ve bulduğumda..."

Nero masaya bir adım daha yaklaştı. "Şimdi öne çıkın ve aileleriniz zarar görmesin."

Andrea ona ters ters baktı, bu aptalcaydı. "Biz kadınlara ya da çocuklara dokunmayız." Ah, eski Famiglia ve onların lanet idealleri.

"Burası eski Famiglia değil," Nero'nun sesi sıkılmış gibiydi, muhtemelen bunu binlerce kez duyduğu için. "Ben onların kurallarına göre oynamam. Bunu biliyorsun." Masanın etrafında dönerek Andrea'ya yaklaştı. "Bana ihanet edersen karına ve çocuklarına ne yapacağımı çok iyi biliyorsun." Elini adamın omzuna attı ve yaşlı adamın yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Bana ihanet mi ettin Andrea? Sen pis bir sıçan mısın?"

"Hayır," diye kekeledi ve Nero sırtıttı, ifadesi tamamen ahlaksızdı.

Tanrım, deli adamı çok iyi oynadı. Gerçekten rol yaptığından değil. Masum çocukları öldürmesine asla izin vermezdim. Yine de tehdit güçlüydü, çünkü bunu daha önce yapmıştı.

Boğazımı temizledim. "Size şimdi ortaya çıkma ve ailelerinizi koruma fırsatı sunuyorum." Bunu söylerken gözlerimi Andrea'ya dikmişim.

Bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı, ama bu bana onun olmadığını düşündürdü. Hayır, bizim fare bana bakamayan sessizlerden biri olabilirdi.

"Bu fırsat size bir daha verilmeyecek."

Hiçbir şey olmamış gibi mutlu bir şekilde yemek yiyen Tommy dışında kimse kıpırdamadı, her bir adam önlerindeki yemeğe dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi bakıyordu.

"Ne büyük hayal kırıklığı. O zaman gitmekte özgürsünüz." Arkalarında dolu tabaklar bırakarak hızla uzaklaştılar.

Masanın ucunda Jackson'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Onları takip ettir." Paniğe kapılmış bir fare körü körüne hareket eder. Sadece bekleyip izlememiz gerekiyordu.

Nero toplantıdan hemen sonra ayrıldı, muhtemelen babalık görevlerine devam etmek için. Kahvaltıdan sonra ayağa kalktım ve Tommy'ye baktım. "Renzo Donato'nun hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum."

Kahvesini yere bıraktı. "Evet. Onu bu şekilde mi tutacaksın? Kız arkadaşını çaldı sayılır."

"Şimdilik." Donato çocuğu geri istiyordu, bu da onun işe yarar olduğu anlamına geliyordu. "Nerede o?"

Başını sallayarak ayağa kalktı ve koridora doğru ilerledi. Karanlık koridorun sonundaki kapının kilidini açmadan önce onu bodruma kadar takip ettim ve sorgu odasını geçtim. Sorgulamalar arasında mahkumları tutmak için kullanılan bir tür hücreydi. Gerçi hiç kullanmadık, çünkü Jackson onları her zaman ilk seferde çözerdi.

Renzo Donato penceresiz, cüruf taşlı odada tek kişilik bir yatakta yatıyordu. Teni solgundu, siyah saçları alnına dökülmüştü ve kolunda bir kan torbası vardı. Sadece ölümü fırçalamış bir adamın yapabileceği eşsiz bir şekilde bok gibi görünüyordu, ama hayattaydı ve bilinci yerindeydi. Sargılı karnını tutarak doğrulmaya çalıştı.

"Kardeşim nerede lan?" Kelimeleri söylemek büyük çaba gerektiriyor gibiydi.

"O güvende." Şimdilik. Kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı, söylenmemişti ama sessizlikleri için daha az güçlü değillerdi.

Bana ters ters baktı. "Bundan mı zevk alıyorsun? Kendini isteksiz kızlara zorlayarak mı?"

Çevremde Tommy duvardan uzaklaşarak doğruldu. "Sana canlı ihtiyacı olmadığına karar vermeden önce çeneni kapatmanı öneririm."

"Kız kardeşinle evlenmem amcanın şartıydı, benim değil. Bunu ittifakları mühürlemenin etkisiz bir yolu olarak görüyorum."

Kaşları çatıldı. "O zaman yapma. Bırak gitsin. Emilia bizim gibi değil. O..." Bakışları bacaklarının üzerindeki battaniyeye kaydı. "O daha iyisini hak ediyor." Çocuk mafyanın içine girmiş, yirmi dört yaşında babasının infazcısı olmuştu ama yine de kızın kaçmasına yardım etmek için her şeyi riske atmıştı. Şimdi bile, potansiyel bir düşmanın elinde, onun özgürlüğü için yalvarıyordu. İlginçti. Renzo Donato beklediğim gibi biri değildi.

"İdealleriniz ne kadar dokunaklı olsa da, ailenizle ittifak yapmak benim için uygun. Chicago ile kendimi lekelemekten hoşlanmıyorum." Yüzüme soğuk bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "Ve dürüst olalım, Emilia'nın yatağında olması hiç de zor değil."

Çenesi karıncalandı, yumrukları çarşaflara çarptı. "Sen bir bok parçasısın."

Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum ve onu düzeltmedim. Bırak güzel kız kardeşinin hikâyesindeki canavarın ben olduğumu düşünsün. "Elbette, eğer bana başka bir şey verirsen... bir pazarlık kozu-"

"Ailemi satacağımı mı sanıyorsun?" Kulağa acı veren bir kahkaha attı. "O kadar insan arasından sana."

Bir elimi göğsüme koyarak gülümsedim. "Yaralıyım."

"Sende hiç onur yok," diye hırladı. "Kız kardeşimi hak etmiyorsun."

Bir engerek yuvasından çıkıp gelmiş biri olarak onurdan bahsederken öfkem tavan yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Oh, ve onu öldürmeye çalışan onurlu ailen öyle mi?"

Yüzü daha da solgunlaştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ondan uzaklaştım ve odadan çıktım.

Bu, ekilmiş ve büyümeyi bekleyen bir muhalefet tohumuydu. Kız kardeşini seviyordu ve hiçbir duygu sevgi kadar kolay sömürölüp manipöle edilemezdi. Outfit şimdilik işime yarıyordu ama bilgi para demekti ve Sergio Donato gibi adamlarla uğraşırken, onları yok edecek anahtarı her zaman arka cebimde tutmayı severdim. Böyle bir bilgi toplama fırsatını boşa harcamazdım, özellikle de Renzo tatlı küçük kız kardeşi için her şeyi yapabilecekken.

6
EMILIA

En az bir gündür bu odadaydım ama pencерem olmadığı için tam olarak bilmek imkânsızdı. Elimdeki tek şey, Nevada çölü üzerindeki yıldızlı bir gece gökyüzünden bir sahilde gün doğumuna, ardından bir dağ sahnesine ve son olarak Asya'da bir yerde gün batımına dönüşen ve tekrar geceye dönen ekranlardı. Bu, bodrumda sahip olduğumdan çok daha fazlasıydı ve eğer çok uğraşırsam, neredeyse bu ekranlar gerçek bir pencereymiş gibi davranabilirdim. Bu, rahatsız edici panik duygusunu bir süreliğine uzak tuttu.

Bu odada uyumaktan ya da duvara bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmamasına rağmen çok yorgundum. Gözlerimi her kapattığımda kâbuslar beni rahatsız ediyordu; karanlık figürler beni öldürmeye çalışıyor ve kardeşim kanlar içinde ölüyordu. Üstüme üstüme gelen dört duvardan beni uzaklaştıran tek şey komodinde bulduğum bir kalem ve defterdi. Yatağa bağdaş kurup oturdum ve yumruğumla kavradığım kanlı bir kalbi gölgelendirdim. Çizim yapmak her zaman bodrumda yaptığım bir şeydi. Bu ve kitap okumak, çünkü babam aşağıda sadece not defterleri, kitaplar ve kalemler bulundurmama izin verirdi. Yine de bunda belli bir teselli bulmuştum, duyguların hoş karşılanmadığı bir dünyada kendimi ifade etmenin bir yolu.

Ayak sesleri kapıma yaklaşırken durakladım. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve ben yataktan fırladım. Giovanni sırtıttı, ürkek halimle eğlendiği belliydi, sonra kapı çerçevesine yaslandı. Gömleksizdi. Çok gömleksizdi ve belli ki spordan yeni çıkmıştı. Göğsündeki ter parıltısını gördüğümde yanaklarım yandı. Belirgin düzlemlere dokunmak, göğüs kaslarının arasında yuvarlanan o ter damlasını yakalamak için delice bir istek duydum. Kendime yere, tavana, herhangi bir şeye bakmamı söyledim. *Herhangi bir yere*. Ama bakışlarım en az yüzü kadar mükemmel olan vücudunda gezindi. Giovanni Guerra, altın rengi teni ve dövmeleleriyle günahkâr bir cazibeye sahipti. Antrenman şortunun bel bandına kadar inen o derin V...

Takım elbiseyi iyi gösterirdi, ama bu... evet, bu daha iyiydi. Hayır, daha kötüydü. Bu adamla sözlendiğimde yaşayabileceğimi düşündüğüm tüm sorunlar arasında, ona ilgi duymak bunlardan biri değildi. O anda, ona karşı bir parça bile şehvet hissettiğim için kendimden nefret ettim. Adamın bir canavar olduğuna dair bir onaya ihtiyacım varsa, o onayı almıştım çünkü ancak şeytan bu kadar güzel olabilirdi.

Bakışları özür dilemeden üzerimde gezindi ve kollarımı göğsümde kavuşturarak kendimi saklamaya çalıştım, az önce ben de aynı şeyi yapmama rağmen. Ama etrafta yarı çıplak dolaşmıyordum.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi sonunda, elini koyu renkli, asi buklelerinin arasında gezdirerek.

"Teşekkürler. Tabancayla dövülmek, sonra kaçırılmak ve bir pislik tarafından vurulmak size bunu yapacaktır." Bunun bana biraz acı vermesini bekliyordum ama o beni görmezden geldi.

"Mutfakta yemek var. Git ye."

Bu bir öneri değildi, daha çok bir emir gibiydi ama ben onun lanet olası askerlerinden biri değildim. "Hayır."

Çenesi sıkıldı, yumrukları iki yanında sıkılaştı. "Emilia-" adımı bir küfür gibi hırlayarak söyledi ve ben sözünü kestim.

"Kardeşim hayatta mı?"

Öfkeli bakışları, bugün ne kadar acımasız olmak istediğini düşünürcesine üzerime yerleşti. "Eğer sana söylersem, yemeğe gidecek misin?"

Yemek yiyip yemediğim neden umurundaydı ki? Yine de başımı salladım, Renzo'dan haber almak için sabırsızlanıyordum.

"Evet, yaşıyor."

"Nerede o?"

Yine de nezaketinin sınırları bu kadarmış gibi görünüyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, sen kendin için endişelen prenses."

Yatağın etrafında döndüm, ancak ondan birkaç adım uzaklaştığımda durdum. "Ne yapacaksın Giovanni? Öldürecek misin beni?"

Hayır, daha da kötüsü, benimle evlenecekti. Onu zorlamamalıydım, ama her şeyin adaletsizliği, umutsuzluk beni mantıklı olmaktan çıkarıp pervasız bir alana sürükledi. Belki de zihnimin çarpık bir köşesinde onun zalimliğini istiyordum çünkü beklediğim, bildiğim şey buydu. Ve tanıdık bir zemine ihtiyacım vardı çünkü konfor alanımdan çok uzaktaydım.

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarını kıvrırdı. "Seni neden öldüreyim, piccola?"

Hileli bir soru gibi geldi. Sahip olabileceğim herhangi bir keskin cevabı yutmamı sağlayan bir soru. Yanından geçmemi işaret edencesine yana doğru adım attı. Ve aniden, bir hapishane hücresi gibi hissettiren oda şimdi bir sığınak gibi hissettirdi.

"Aç değilim." Midem ihanet edencesine homurdandı ama kapıyı tuttum ve yüzüne çarpmaya hazırlandım.

Ayağı benden önce tahtaya bastı, parmakları sanki fiziksel olarak kendini tutuyormuş gibi çerçeveyi iki yandan kavradı. Pazuları hareketle gerildi ve o safir bakışları benimkilerle çarpıştı, sert ve şiddet vaatleriyle doluydu.

"Buraya gelmek için beş dakikanız var." Bu adam gerçekten de onun çemberinden atlayacağımı düşünmüş.

"Hayır."

"Bir anlaşma yaptınız. Sana kardeşinin hayatta olduğunu söyledim. Elbette bu her zaman değişebilir...."

Parmağımı onun acımasız göğsüne sapladım. "Sırf senin dediğini yapmıyorum diye Renzo'nun hayatını mı tehdit ediyorsun?"

Dokunuşuma doğru bastırdı ve ben nefret ile avucumun tamamını sıcak tenine bastırma dürtüsü arasında bir yerde sıkışıp kaldım. "Sözünden dönüyor musun?"

Elimi çektim, gözlerim sahte bir tiksintiyle vücudunu tarıyordu. "Hayır. Yiyeceğim. Ama şimdi değil ve kesinlikle seninle değil."

Ağzının kenarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim ama bir anda kayboldu. Koridora doğru geri adım atarak boyunun ölçüsünü aldı.

"Şımarıklık yapma, Emilia."

Velet mi? Özgürlüğümü istediğim için mi velet oldum? Pazarda sığır gibi değil de insan gibi muamele görmek....

Öfkem kızgın bir engerek yılanı gibi yükseldi ve kapıyı kavradım. "Siktir git, Giovanni." Kapıyı suratına kapattım ve orada durdum, nabzım beklentiyle atıyordu çünkü kapıyı kırmasını bekliyordum. Buraya gelip beni cezalandırmasını, canımı yakmasını, beni kendi iradesine boyun eğdirmesini. Onun yerine, geri çekilen ayak seslerini ve ardından sessizliği duydum. Bununla ne yapacağımı bilemedim. Adamı sadece bir gündür tanıyordum ama ne yapacağı belli olmayan biriydi ve ben ne yapacağı belli olmayanları sevmezdim.

Her ne kadar kafamdaki isyankâr küçük ses bana topuklarımı sıkmamı, o lanet mihraba giden yolun her adımında onunla savaşmamı söylese de açtım. Ve gerçekten de bu lanet odadan çıkmak istiyordum. Üzerimi zar zor örten tişörtüne baktım ve keşke gerçek kıyafetlerim olsaydı, ona karşı bir zırhım olsaydı diye düşündüm. Beni yakaladığında giydiğim her şey kan içindeydi, kot pantolonum yırtılmıştı.

Karnım tekrar guruladı ve Renzo'nun o boktan küçük kasabanın dışında fast food yemek için durduğundan beri bir şey yemediğimi hatırlattı. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve boş koridora çıktım. Yaşam alanına doğru ilerlerken ahşap zemin çıplak ayaklarımın altında soğuktu, her dikkatli adım dairenin sessizliğinde bir silah sesi gibiydi.

Koridorun sonuna ulaştığımda, bir sokak kedisi gibi orada oyalandım ve artıklar için dışarı çıkmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin oldum. Çatı katındaki tek aydınlık, mutfaktaki şerit aydınlatmadan ve aşağıdaki şehrin sürekli parıltısından geliyordu. Belki de Giovanni gitmişti. Elbette bana bakıcılık yapmaktan daha önemli işleri vardı, mafyanın kötü adamları gibi. Ön kapıya baktım, parlak siyah kapısı göze çarpmıyordu. Kilitli olduğunu biliyordum ama kendime engel olamadım.

Kolu denedim. Kilitliydi ve belirgin bir anahtar deliği yoktu, sadece tutamak ve anahtar kartı için tarayıcıya benzeyen bir şey vardı. Tamam, görünüşe göre o gitmişti ve ben yalnızdım. Bu bir fırsattı. Midem tekrar sıkıştı. Önce yemek. Sonra kaçacaktım. Buzdolabının içindekiler yetersizdi, gerçi nasıl bir şey yapacağıma dair bir ipucum da yoktu. Gerçekte, mısır gevreği becerilerimin kapsamı hakkındaydı. Izgara peynir yapmaya karar verdim çünkü ne kadar zor olabilirdi ki? Renzo bile başarmıştı. Kardeşimi düşündükçe suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyordu. Ben bile yapamadım

Şu anda kendime yardım edemiyorum, ona nasıl yardım edebilirim ki? Giovanni'nin kalbine hitap edebileceğimden değil. Belli ki adamın kalbi yok.

Ekmek ve peynir karışımımı ocağın altındaki fırına ittim, sonra buzdolabındaki bir şişe şarabın mantarını açtım ve bardaklara ulaşamadığım için bir kupaya doldurdum. Annemin şaşkının yüzü aklıma geldi. Düşündüm de, bir kupadan şarap içmek onun için esir tutulmamdan ve isteğim dışında evlenmeye zorlanmamdan daha korkunç olurdu. Onun kadar yakışıklı bir adamla nişanlandığım için şanslı olduğumu söylerdi. Çünkü biliyorsunuz, kiminle evleneceğime ben karar veremezdim, bu yüzden en azından güzel olduğu için minnettar olmalıydım. Tanrım, tüm ailemden nefret ediyordum. Renzo ve belki bazen Luca hariç.

Bir insan hakkında mekânından çok şey anlaşılabileceği söylenirdi ve ben Giovanni Guerra hakkında korkunç ünü dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Oturma odasına girdiğimde yerdeki aydınlatmalar titreyerek canlandı. Köşedeki kanepede, bir cam bölmenin arkasında titreyen ateşin önünde duruyordu ve kristal bir avize karanlığın içinden parıltı gibi küçük ışık noktaları yansıtıyordu. Tüm daire güzeldi, ama tıpkı ailemin evi gibi, içinde yaşanmamış, gösteriş için yapılmış gibiydi. Bu bana onun muhtemelen burada pek bulunmadığı gerçeğinden başka bir şey söylemiyordu.

Devasa pencerelere doğru ilerledim ve avucumu serin cama bastırarak, tam olarak dokunamadığım bir serap gibi öteye uzanan şehri seyre daldım. Buradan bakıldığında New York, siyah bir okyanusta dans eden bir yıldız deniziydi. Michigan Gölü'nün enginliğini, ufka doğru sonsuza kadar uzanışını hep sevmişimdir. Kumlu kıyılarını ve her zaman nemli toprak ve çam kokan ormanlarını severdim, kendimi öyle bir kaptırırdım ki neredeyse dünyada benden başka kimse yokmuş gibi davranabilirdim. Bunu özlüyordum ama aynı zamanda buranın kaotik doğası beni büyülüyordu.

Yangın alarınının tiz çığlığı düşüncelerimi böldü. Kahretsin. Mutfığa koştuğumda fırın kapağının contasının etrafından dumanların yükseldiğini gördüm ve paniğe kapıldım. Yangın çıkmıştı, bu lanet yerde kilitli kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Çığlıklar kesildiğinde kapıya su atmaya düşündüm. Giovanni'nin ani varlığı sağır edici sessizlikte beni ürküttü. Yanımdan geçip gitti ve balkona açılan sürgülü kapıyı açmadan önce fırını kapattı. Doğru ya. Muhtemelen en azından fırını kapatmalıydım.

Arkasını dönmeden önce gece havaya dumanlar yayılıyordu, kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. En azından artık üzerinde bir tişört vardı ama tişörtün kumaşı dikkat dağıtıcı bir şekilde pazularına yapışmıştı. "Öfke nöbetinin evimi yakmaya kadar uzanmasına gerek yok."

"Keşke yapabilseydim. Tercihen içinde sen varken."

Yine o dudak seğirmesi vardı. Fırını açtı ve çıkan büyük duman bulutunu uzaklaştırdı, sonra sandviçimin kömürleşmiş kalıntılarına baktı. Izgara tavaasında hala acınası bir şekilde titreyen alevler vardı ve dudaklarından neredeyse kahkaha sanılabilecek küçük bir ses çıktı. "Sandviçi nasıl yaktın?"

"Yemek yapmayı bilmiyorum." Midem bir hırıltı daha çıkardı ve şarabımdan ağır bir yudum alarak onu susturdum.

Bu gidişle hem sarhoş hem de aç olacaktım. "Bu yemek değil."

"Bir fırın gerekiyordu."

Kaşlarını kaldırdı. "Mutfak haklarınız iptal edildi."

"Oh, şuna bak. İnsan haklarımla birlikte." Ona sakarca bir gülümseme sundum ve buzdolabını açarak bir şişe şarap aldım. Sonra odama/hücreme doğru yöneldim. Üç adım atmıştım ki iri bir el ensemden kenetlendi ve bir aslanın pençesindeki av gibi donakaldım. Sert vücudunun her santimi bana baskı yapana kadar geri çekildim. Beynim durma noktasına geldi, nabzımın panik içindeki atışı kulaklarımda çınılıyordu.

Sakin kalmaya, düşünmeye çalıştım ama o üzerimde, etrafımda belirdi, beni tuzağa düşürdü. Ilık nefesi boynumdan süzülüyordu ve bu keskin dişlerinin beni parçalamasının tehlikeli bir habercisi gibiydi. Başparmağı garip bir şekilde yatıştırıcı bir hareketle kulağımın hemen altından geçerken odunsu, naneli kokusu havadaki dumanla karıştı. Vücudunun sıcaklığı soğuk bir gecede bir fırın gibi içime işledi ve ben onun kucığında titredim, korku yavaş yavaş yerini geçici bir meraka bıraktı.

Şimdiye kadar hiç farkında olmadığım uyuyan bir canavar gibi içimde ortaya çıktı. Öfkeli küçük bir ses, bir şeylere yer olmadığını haykırıyordu.

Başparmağının o yumuşak dokunuşuyla tenimde ne kadar elektriklenme olursa olsun, burada merak. Birden kendimi tehlikeli ama bir o kadar da güvenli bir şey gibi hissettim. Benim için ya da bana karşı kullanılabilecek bir silah. Sanki çoktan sarhoş olmuşum gibi üzerine eğildiğim bir silah.

Başımı sağa doğru iterek boynumun yan tarafını ortaya çıkardı, sanki şahdamarımı koparabilirmiş gibi. Bunun yerine, dudakları hızla atan nabzımı tüy gibi hafif bir okşamayla okşadı ve bu daha da kötüydü. Çok daha kötüydü, çünkü o düşmanım olmak yerine, kendi bedenim düşmanım olmuştu. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum, kirli sakalının aşırı hassaslaşmış tenimdeki yumuşak çiziklerinin ötesini düşünemiyordum.

"Bu bir şişe Montrachet." Sesinin her sert hecesi duyularımın üzerinde sürükleniyordu.

Beni yakalamış, vurmuş, canımı yakmakla tehdit etmişti. Şimdi de beni iplere bağlı bir kukla gibi oynatıyordu ve bunun için ondan nefret ettiğim kadar, herhangi bir şekilde tepki verdiğim için kendimden de nefret ediyordum. Ben kimsenin kuklası değildim.

Elinden kurtulup yüzümü ona döndüm. Ona bakmak için çenemi geriye eğmek zorunda kaldım ve bu kadar yakından daha da güzeldi. Ballı zehir.

Koyu renk bir kaş soğuk gözlerin üzerine eğilmiş, fareyi kediye saldırmaya cesaretlendiriyordu. "Ve sen onu bir kupadan içiyorsun."

Şarap şişesini dudaklarıma götürdüm ve yeterince cesaretliymişim gibi davranırsam gerçek olacağını umarak ağır bir sırıltıyla geri ittim. "Daha iyi misin?"

Sert parmakları yanağımda öyle nazikçe gezindi ki sinir bozucuydu. Bu dokunuş, isterse beni yok edebileceğini ve şiddete bile ihtiyaç duymayacağını söylüyordu.

"Ben de senin tamamen korkak, gerçek bir Kıyafet prensesi olacağını düşünmüştüm." Cık cık etti.

"Gerçeği bilseydin benimle evlenmeyi kabul etmezdin, değil mi?" Şişeden bir yudum daha aldım ve gülümsedim, her ne kadar kötücül ve kırgın bir şey olsa da. "Amcam senin kadınlarını 'korkutulmuş' ve diz çökmüş olarak sevdiğini biliyor gibi görünüyor."

Ve Sergio Amca ona bir yalan satmıştı.

Eli boğazıma kenetlenmeden önce Giovanni'nin dudaklarından hınzır bir sırtıma geçti. Beni kendisine doğru çekti ve ciğerlerimde korkunun ince notası çınladı, ama onu bu kadar zahmetsizce çevreleyen tehlike duygusuna baş döndürücü bir heyecanla bağlanmıştı. Aklımı kaçıırıyordum.

"Bir konuda haklısın, piccola." Sesi zaten gergin olan hislerimi okşayan baştan çıkarıcı bir gürültüydü. "Diz çökmüş bir kadını severim."

Nabzım düzensiz bir şekilde atıyordu ve muhtemelen bunu hissedebildiğini, muhtemelen korku sandığını ve hoşuna gittiğini biliyordum.

Eğildi ve dudakları yanağımı okşayıp kulağıma doğru yakıcı bir iz bırakırken donakaldım. "Ama ben onu orada ıslak ve yalvarırken seviyorum." Dişleri kulağımı tırmaladı. "Boğazını sikmeden hemen önce."

Yüzüm yandı ve hırıltılı bir nefes çektim. "O zaman amcam ikimizi de kazıklamış gibi görünüyor çünkü ikimiz de istediğimizi alamayacağız." Sesim hafifçe titredi ve onun bunu duyduğunu biliyordum. Şarap şişesinin etrafında yumruk yaptığım parmaklarımı göğsüne dayadım ve toplayabildiğim kadar güçle ondan uzaklaştım. Beni bırakması için onu zorlamaya yetmedi ama bıraktı.

Nasırlı parmakları benimkilere değip şarap şişesini kavrarken dudaklarındaki sırtış devam ediyordu. Sanki yanıyormuş gibi bıraktım, sonra döndüm ve neredeyse odama koştum. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Jackson ve ben asansörden inip Chicago Savcılığı'nın ofisinin sabah telaşına adım attık. Kahve kokusu ve havasız klima mekânı dolduruyordu. Hayatın içinde öğütülen insanların kokusu bu.

Sıra sıra dizilmiş kabinlerin arasından geçerken çektiğimiz dikkat istenmeyen bir şey değildi çünkü görmeye geldiğim adamın en son istediği şey benimle birlikte görünmektir. Benim dünyamın iki yüzlü doğası böyleydi. İnsanlar kirli parayı severdi, ama onunla birlikte gelen kirli sonuçları değil. Bölge savcısının ofisine yaklaştım ve sekreteri Diana masasından başını kaldırdı. Genç kadının bakışları benimkilerle buluştu ve beni durdurmak için hiçbir harekette bulunmadan başını salladığında yanakları hafifçe kızardı. Savcının yalnız olduğunu biliyordum çünkü hareketlerini rapor etmesi için ona para vermiştim.

Kapıyı açtığımda Hector Langford cam masasının arkasına atladı ve ağzını açıp tekrar kapattı.

"Bay Guerra. Burada ne işin var? Sizinle tanışabilirdim-" "Ah, Hector, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki buraya bir noktaya değinmek için geldim."

Jackson kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı, kalın kollarını daha da kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hector'u benimle birlikte bu ofise hapseden mecazi bir duvardı. Bu çok az erkeğin kendini içinde bulmak isteyeceği bir durumdu.

Pencereye doğru ilerledim ve pencerelerin ötesine yayılmış Chicago manzarasını seyrettim. Şehir evimin cazibesinden yoksundu ama uzaktaki Michigan Gölü'nün ışıltısında belli bir güzellik olduğunu kabul edebilirdim. Arkamı döndüm ve DA'nın ağır ağır yutkunmasını izledim.

Hector Langford kısa boylu bir adamdı, göbeği muhtemelen bir zamanlar üzerine oturan takım elbisesinin düğmelerini zorluyordu. Sandalyesinde kıpırdandı, geniş gözleri ofis kapısına doğru kayd, sanki bir iş yapmaya çalışıyormuş gibi

kaçtı. Belki Jackson'ı geçebileceğini düşünüyordu ama ben daha çok buraya birinin girmesinden endişe ettiğinden şüpheleniyordum. Benim gibi biriyle görülmesi onun için iyi olmazdı. Kimse beni suç işlemekle itham edemezdi ama fısıltılar rüzgâr gibi şehirden şehre dolaşıyordu. Şöhretim Chicago'nun kanlı tarihine kazınmıştı.

"Mesajını aldım ama istediğin şeyi yapamam," diye tısladı nefesinin altından, gömleğinin yakasını çekiştirerek.

Rahatsızlığından zevk alıyordum. "Biliyorsun Hector, ben meşgul bir adamım. Ama buraya bizzat seninle konuşmak için geldim."

"Yapamam-"

Ceketimin düğmesini açtım ve kolumun altındaki deri göğüs kılıfını ve tabancayı ortaya çıkardım. "Yapabilirsin ve yapacaksın da."

Adamın kaşları çatıldı ve bana ters ters baktı. "Yoksa ne olur? Ben savcıyım. Beni kendi ofisimde öldüremezsin." Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama sesindeki hafif dalgalanma ve alnını kaplayan ter bana aksini söylüyordu. "Sadece söylemem yeter ve tüm sevkıyatlarına el konulur. Senin de canına okuyabilirim Guerra."

İçimi çektim. "Ne yazık. Biliyor musunuz, sefinizin ölümünü dikkate almış olabileceğinizi düşünmüştüm." Gülümsedim ve yüzü kızardı.

Raporlara göre, talihsiz eski savcı "yerel çetelerle" iç içe geçmiş ve işkence gördükten sonra Canal Street Köprüsü'ne asılmıştı.

"Ama haklısın. Seni öldürürsem, yeni bir savcıyla her şeye yeniden başlamak zorunda kalırım. Ya o da senin gibi satın alınabilecek pis, açgözlü bir piç değilse?"

Jackson güldü.

"Son şansın, Hector. Ne olacak?"

Adamın çenesi karıncalandı, yüzü çirkin bir kırmızı tonuna büründü. "Hayır," dedi, meydan okuyan, huysuz bir çocuk gibi.

Arkamdan uzun bir iç çekiş geldi ve Jackson yanıma geçip telefonunu uzatırken başını salladı.

Askerlerinden birine görüntülü bir arama bağlanmıştı bile, adam benim işaretimi bekliyordu. "Unutma, sana makul olma şansı verdim Hector ve sen beni ittin." Telefonu aldım ve ekranı onun görebileceği şekilde çevirdim, tam o sırada asker kamerayı kaydırarak bir çocuk oyun parkını gösterdi. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, masumiyetleri içinde çok mutluydular. Hector'un çocukları dadılarıyla oynuyordu, genç kadın gülümsüyor ve oğlunu salıncakta itiyordu, adamlarımdan biri şeklinde yakınlarda gizlenen tehlikeden o kadar habersizdi ki.

Hector'un yüz hatlarındaki saf dehşeti izledim. Mükemmeldi. Kravatını çekiştirdi, yüzü grinin hastalıklı bir tonuna dönüştü. Ve aniden kendi dünyasında bir dereceye kadar güce sahip olduğunu fark ettiğini biliyordum ama biz aynı değildik. Benim dünyamda ben mutlaktım ve onun aklına bile gelmeyecek şeyleri gözümü kırpmadan yapardım. Peki ya paramı aldığı an? Bu onu benim dünyamda, boynunda benim çizmemle sağlam bir şekilde yerleştirdi. Bu onun botla tanışmasıydı.

"Hayır. Onlar sadece çocuk." Başını salladı, bakışlarını kameradan ayıramıyordu. "Lütfen."

"Tsk, tsk." Ceketimin iç cebinden bir zarf çıkardım ve önüne koydum. "Çocuklar bir zayıflık, değil mi? Çok masumlar." Ve eğer onları riske atmak istemiyorsa, o zaman ruhunu bana asla satmamalıydı.

"İğrençsin," diye tükürdü.

Telefonu Jackson'a geri vermeden önce aramayı kestim. "Paramı alırken böyle düşünmüyor gibiydin. Şimdi, o zarfın içinde on bin dolar ikramiye ve önümüzdeki iki hafta içinde Chicago'ya ulaşacak olan mafya sevkiyatlarının bir listesi var."

Benim saflarımda bir fare olabilirdi, ama onlarınkinde bir tane satın almak çok zor olmamıştı. Fahiş miktarda para teklif etmiştim. Görünüşe göre ölümü göze alacak kadar.

Hector zarfı aldı ve yutkundu. "Sevkiyatların ne zaman geleceğini nereden biliyorsunuz?"

"Tıpkı bu sabah ofisinde yalnız olduğunu ve çocuklarının parkta olduğunu bildiğim gibi." Ayağa kalktım. "Her yerde insanlar var,

Bay Langford." Dadısı, sekreteri. İnsanlar tahmin edilebilirdi, sadakat yerine para tarafından yönlendiriliyorlardı. "Patrick O'Hara'ya karşı bir dava açacak ve hayatını çok zorlaştıracaksınız. Sevkiyatlarına el koyun, askerlerini tutuklayın, yasal işlerini kapatın. Onları parçalara ayırın."

Masasına baktı, yüz ifadesi sıkıştı. "O'Hara beni öldürecek," diye fısıldadı.

"Bir adam çocukları için ölür derler."

Dönüp ofisten çıkarken kendi cenazesini planlıyormuş gibi görünüyordu. Çetenin onları hedef alması ihtimaline karşı Hector'un evini ve çocuklarını izleyecek adamlarım olacaktı. Tehditler savurabilirdim ama onlara gerçekten zarar vermezdim. Kanlı şöhretime rağmen, çocuklar ve masumlar benim çizgimdi. Canavardan başka bir şey olmamak için her erkeğin bir sınırı olmalıydı. Nero'nun böyle bir çizgisi yoktu ve bizimle ilişkili herkes birilerinin gözünde iblis olana kadar ünü benimkine karıştı. Ancak onun yardımcısı olarak geçirdiğim yıllar bana bir şey öğretti; söz konusu sevdikleri olduğunda, insanlar tehdidin gerçek olmayabileceği riskini almaya hazır değiller.

Ben tekrar konuşmadan önce Jackson ve ben arabadaydık.

"Pérez kardeşlerle bir görüşme ayarlayacağım," dedim.

Otoparktan çıktı, parmakları direksiyon simidinde hissedilir şekilde gerildi. "Şimdi de Rafe'i atlayıp o küçük şerefsizlerden kokain mi alacağız?"

"Sadece bir sevkiyat. Şu anda Chicago'ya kahrolası sıçanımız konusunda güvenemem." Geçen hafta bir sevkiyatı, onu taşıyan adamlardan başka kimseye söylemeden geçirmiştım ama aynı taktikle iki sevkiyat daha alınmıştı. Yüz binlerce dolar değerinde ürünle Rus ruleti oynamayı göze alamazdım. Rafael şikayet edebilirdi ama parasını ödeyemediğimde çok daha fazla şikayet ederdi.

"Rafe'in de başka bir yere göndermeyeceğini biliyorsun."

Çünkü kartel liderinin Chicago'da garip bir FBI koruma balonu vardı. Bu yüzden hiç mal kaybetmiyorduk ve Sergio Donato bizden kokain almak için neden bu kadar hevesliydi. Rafe'in satın aldığı kişi ve cebimdeki tüm insanlar arasında dokunulmazdık. En azından Chicago'daki

İşin yasal tarafı. Mafya yakında ne kadar dokunulmaz olduğumuzu öğrenecekti.

"Hadi gidip meclis üyesini ziyaret edelim." Patrick O'Hara'yı o kadar çok bürokrasiye boğacaktım ki, biri ensesinde solumadan sıçamayacaktı. Ruhsatlar, planlama başvuruları, iş oranları, IRS... Outfit depolarını vurup askerlerini öldürürken ben de onun yasal işlerini boğacaktım. "Sonra Roberto Donato ile bir toplantım var."

"Bu işi kendimiz de halledebiliriz, biliyorsun. Lanet olası Outfit'e ihtiyacımız yok."

"Biz sokaklarda adi suçlular gibi kavga etmekten daha üstünüz, Jackson."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı. "Sergio Donato'yu ve lanet olası mafyayı seve seve deşerdim. Kendi yeğenini öldürmeye çalıştığına hâlâ inanamıyorum." Başını salladı ve Jackson bir şeylerin berbat olduğunu düşündüyse, bu çok kötüydü.

Öfke damarlarımda kaynıyordu ama kendimi tuttum. "Onun da zamanı gelecek."

Emilia'dan bahsedilince telefonumu çıkardım ve dairemdeki kameraların görüntülerini açtım. Son kırk sekiz saat içinde benim alanıma girdiğinden beri bu neredeyse alışkanlık haline gelmişti. Nadiren orada oluyordum ve çatı katını ve binayı koruyan adamlarım vardı ama yine de kontrol etmeye devam ettim. Kendime bunun kaçmadığından emin olmak için olduğunu söylüyordum, ama bundan daha fazlasıydı, içimde ateşlediği çarpık bir merakı.

Ekranda banyodan odasına doğru yürüdüğü ve vücuduna bir havlu sardığı görülüyordu. Havluyu bırakıp bana çıplak sırtını ve kığını gösterdiğinde, sikim fermuarıma doğru sertleşti. Hay sikeyim. Dişlerimi birbirine geçirdim ve telefonun ekranını kucağımda aşağı çevirdim. Edepli olduğum için değil, odaklanmam gerektiği için. Boğazımı temizleyerek Jackson'a baktım.

"Sadece Paddy O'Hara'nın evinin alev almasını beklememiz gerekiyor." Sesimde tam olarak bastıramadığım hafif bir törpü vardı. "Pérez kardeşlerle temasa geçin ve bir toplantı düzenleyin. İhtiyacımız olan son şey, tedarik edemediğimiz için *kendi* bölgemizde bir savaş çıkması."

Telefonumu tekrar çevirdim ve Emilia'nın odasının boş olduğunu gördüm. Banyoda olabileceğini düşündüm, orada bir kameraya sahip olacak kadar sapık değildim. Şu anda pişmanlık duyduğum bir seçimdi bu. Duşta ne kadar güzel görüldüğünü hayal edebiliyordum, su o mükemmel kıvrımların üzerinde çağlıyordu. Kameraları değiştirdim ve onu mutfakta buldum. Gömleğim bir kez daha vücudunu boğmuş ve bacaklarını çıplak bırakmıştı. Kalçasındaki bandaj kumaşın altından görünüyor, bana onun kafesime hapsolmuş, kanatlarını bizzat kestiğim bir kuş olduğunu hatırlatıyordu.

Uçarı bir av hayvanı gibi boşlukta sürünüyor, hafifçe topallıyordu. Onu kovalamak, almak, tadına bakmak istediğimi inkâr edemezdim. Mutfak çekmecesini açtı ve bir şey çıkardı. Bir bıçak mı? Sonra kapattı ve odasına geri döndü. Gülümsemekten kendimi alamadım. Beni öldürmeye mi çalışacaktı? Ondan bunu beklemezdim.

Emilia Donato nasıl boyun eğeceğini bilmiyordu. Babasının, daha doğrusu amcasının onun için seçtiği bir adamla evlenmeye kesinlikle razı değildi. Mafyanın görücü usulü evlilik geleneğine hiçbir zaman inanmamıştım ve sadece sinir bozucu bir soruna hızlı bir çözüm bulmak için kabul etmiştim. Ama o artık Outfit ittifakının can sıkıcı bir sonucu değildi. Aksine, ittifak tepedeki kirazdı ve o da tadına bakabileceğim en iyi dondurmaydı.

Tam olarak ne zaman değiştiğini kestiremiyordum, belki de kaçtığını duyduğum anda. Beklenmedik, dürtüsel ve meydan okuyan bir hareketti. Ve her ne kadar rahatsız edici olsa da, o anda ilgimi çekmişti. İki mafya liderine meydan okuyan bu kız kimdi? O güzel gözlerine baktığım ve bana parlayan saf zehirden başka bir şey görmediğim an, kaderi mühürlenmişti. Ve nabzının düzensiz atışını dudaklarımın altında hissettiğimde, her şey taşa bağlanmıştı. O kaçabilirdi ve ben de saf prensiplerimle onu dünyanın sonuna kadar kovalardım. Onun boyun eğmesi, irade ve şehvetin acımasız bir savaşı olacaktı ve bu düşünce sikimi acı verici bir şekilde sertleştirdi. Bir hafta içinde Emilia Donato bir saplantı haline gelmişti ve ona sahip olacaktım.

Jackson elimdeki telefona baktı ve onu takip ettiğimi görüp görmemesi umurumda bile değildi. "Sergio Donato'yu yatıştırmak için gerçekten de senden kaçan bir kızı seninle evlenmeye zorlayacak mısın?"

"Hayır."

Homurdandı. "Hiç sanmıyorum. Fazla ahlaklısın, Gio." Bunu sadece o ya da Nero söyleyebilirdi, o da sadece psikopat oldukları için. Ben pek çok şeydim ama en azından ahlaklıydım.

"Biliyorsun, onu her zaman geri verebilirsin. Sorunu ortadan kaldırırsın." Ekranıma tekrar baktı, muhtemelen onun kesinlikle dikkat dağıtıcı olduğunu hissetmişti. "Onu gerçekten öldüreceklerinden şüpheliyim. Sadece onun istekliliğiyle daha az ilgilenen biriyle evlendirirler."

Sırf kuklaları olmayacağı için onu öldürmeleri düşüncesi beni rahatsız ediyordu, ama başka bir adamın ona sahip olması... bu beni uçurumun kenarına getirdi.

"Geri dönmeyecek." Onunla ne yaptığımdan emin değildim. Bildiğim tek şey, onun benim olduğuydu. Emilia Donato ile işim bittiğinde, onu elimde tutmam için bana yalvaracaktı.

Giovanni'nin nadiren burada olduğu ortaya çıktı ve eğer yatak odanın kapısının önündeki paket poşet yığını bir şey ifade ediyorsa, adamlarından biri düzenli olarak yemek dağıtıyordu. Komşunun kediye beslemesi gibi. Giovanni'nin lanet yemeğini istemiyordum, o yüzden gidip kendini becerebilirdi.

Onun yokluğunun faydası, bir kaçış yolu bulmak için bolca fırsatım olmasıydı. Ama hiç yoktu. Ön kapı kilitliydi elbette, açmaya çalışacak bir anahtar deliğı bile yoktu. Yangın çıkışı yoktu ve kanatlarım da yoktu, yani balkondan atlamayacaktım. Ancak merdivenlere açılan bir kapı buldum. Giovanni'nin ofisinden çaldığım bir ataçla en üstteki kilidi açtım ve bir çatı terası buldum.

Manzara nefes kesiciydi; bir yanda şehir, diğer yanda Central Park uzanıyordu. Verandadaki mobilyalara ve köşedeki bara bakarken okyanusun tuzlu kokusuyla karışık serin bir esinti saçlarımı çekiştiriyordu. Giovanni bana sosyalleşecek ya da dinlenecek bir tip gibi gelmiyordu ve o kapının hiç kilitli olup olmadığını merak ediyordum.

Onun süslü şarabından bir şişe daha aldım ve rattan kanepeye çöktüm, temiz havayı sanki aşağıdaki şehirden gelen egzoz dumanlarıyla kirlenmemiş gibi içime çektim.

Göl evi bir kafesti ve bodrumda hatırlamak istemediğim kadar çok gece geçirmiştım ama babam cezamı çektiğıme karar verdiğinde göl ve orman beni vahşi kucaklarına çekmek için hep oradaydı. Şimdi vahşi doğayı arzuluyordum ama bu beton ormanda onu görecek hiçbir yer yoktu.

Uzandım ve yıldızlarla dolu gece göğünün derin lacivertini seyre daldım. Orada kaldım, şarap içtim ve bir tür ana kaçış planının beni vurmasını bekledim.

Çatıya açılan kapı menteşeleri inletecek kadar sert bir şekilde açıldığında ay gökyüzünde yükseliyordu. Giovanni yuvarlanan bir fırtına gibiydi, gök gürültüsünün ilk gumbürtüsünü duymadan çok önce varlığını belli ediyordu. Güç ve şiddet vaadi tenimi parazit gibi sarmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi sakindi ama bunun sahte olduğunu biliyordum.

Nabzım hızlandı ve hastalıklı bir şekilde bundan hoşlandım. İçimde ateşlediği adrenalin, damarlarımdaki eroin iğnesi gibiydi ve beni çevreleyen karanlığı kesip atıyordu. "Neye benziyor, Giovanni?" Şarap şişesini kaldırdım.

Gölgesi üzerime düştü, enerjisi birkaç gece önce boğazımı sıktığı eli kadar boğucuydu. "Buraya *nasıl* çıktın?"

Ayaklarım yere değene ve çıplak dizlerim takım elbise pantolonunun yumuşak malzemesine değene kadar doğruldum ve bacaklarımı yana salladım. "Kilidi açtım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen seçtin. Kilidi. Kilidi mi?"

Renzo bana on yaşımıdayken kilit açmayı öğretmişti. Renzo, Chiara ve benim kaçıp, babamın adamları bizi bulana kadar ormanda kamp yaptığımızı hatırlayınca neredeyse gülümseyecektim. "Beni hapsedmeye çalışan ilk adam sen değilsin."

Bakışlarının beni boydan boya taradığı bir sessizlik oldu. "Kilitleri açmak, odama girmek..."

Daha önce dolabından çaldığım gömleğe baktım. "Söyle bana Emilia, cesur musun yoksa sadece aptal mı?"

Bir elimle siyah düğmeli gömüğümün önünü düzelttim ve gözleri bir şahin gibi bu hareketi izledi. Ayağa kalktım, bu bizi aynı seviyeye getirdiğinden ya da onu daha az korkutucu yaptığından değil. Ancak beni ona doğru yaklaştırdı, dizlerimin arkasındaki kanepesi beni hapsetti. "Zaten üzerimde daha iyi duruyor." Bu kesinlikle yalandı çünkü Giovanni de aynı siyah gömüğü giyiyordu ve gömlek onu bırakmayan terk edilmiş bir sevgili gibi üzerine yapışmıştı.

Yakınıma eğildi, bir parmağı yakamı okşadıktan sonra kumaşın kenarını göğsümden aşağıya doğru takip etti ve tüylerimi diken diken etti.

deri. "Haklısın." Sesi, sinir uçlarını acımadan sürükleyen şehvetli bir okşayıştı. "Öyle."

Bir anda bedenim yanıyordu, *onu* bir hain gibi, zehirli bir uyuşturucu gibi arzuluyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Kendimden nefret ettim.

Elim göğüs kafesine indi, parmaklarım sanki kalbine girip onu göğsünden çıkarabileceğim gibi gömleğinin içinde kıvrıldı. Avuç içleri sırtımın alt kısmına doğru uzandı ve beni kendisine yasladı.

"Eğer beni bu dairede esir tutacaksanız, en azından bana kıyafet verebilirsiniz."

Dudakları bir tarafa doğru çekildi. "Benimkiler sende bu kadar güzel dururken bunu neden yapayım ki?" Bunun bir tür oyun olduğunu mu sanıyordu?

Sinirlerim tepeme çıktı. "Beni süresiz olarak yarı giyinik küçük bir evcil hayvan gibi kilit altında mı tutacaksınız?"

"Şimdilik."

Ta ki beni koridordan aşağı sürükleyene kadar. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi. "Biliyor musun, seninle evlenmek istemiyorum. Bu lanet binadan atlamayı tercih ederim."

"Gerçekten yapar

mıydın?" "Evet."

"Tamam." Belimi kavrayıp beni kaldırdı ve kalçalarım içgüdüsel olarak onun kalçalarına kenetlendi. "Bu teoriyi test edelim, olur mu?" Hareket etti ve beni çatıyı çevreleyen cam korkuluğun kenarına bıraktığında tüm vücudum gerildi.

"Ne yapıyorsun?" Ona sıkıca tutunarak nefes aldım. Rüzgâr saçlarımı yırtarak bana ne kadar yüksekte olduğumuzu hatırlattı. Arkamda uzanan uçurumun büyüklüğünü bildiğim için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hayatta kalma içgüdüğü zihnimi ele geçirdi ve Gio'ya yavru bir maymun gibi sarıldım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bana güveniyor musun, piccola?" Azıcık bile değil. "Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Adrenalin damarlarımda bir yük treni gibi dolaşıyordu çünkü korkmuştum, çünkü ölüme bu kadar yakinken hiç olmadığım kadar canlıydım.

"Ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye nefes aldı.

Kollarım boynuna dolandı ve alnını alnıma değdirdi, sıcak nefesi dudaklarımı yıkadı. Beni o motel odasında ölüme terk edebilirdi ve etmemişti ama bu ona güvendiğim ya da güvenmek istediğim anlamına gelmiyordu. Mutluluk dolu bir telaş şakaklarımı dövüyor, gece gökyüzü etrafımızda dönüyor ve tanıdık bir umursamazlık hissi uyandırıyor.

"Bana sahip değilsin Giovanni, asla da olmayacaksın."

Bununla birlikte onu bıraktım ve arkama yaslandım. Ağırlığım bir an için sallanmaya başladı ve rüzgârın etrafımı sarmasını bekledim ama içten içe beni yakalayacağını hep biliyordum. Kolu belime dolandı, bir eli ensemdeydi, beni yukarı kaldırdı, sonra korkuluktan indirip göğsüne yasladı. Ayaklarım yere çarptı, uzuvlarım titriyordu.

Giovanni beni bir aşık gibi kucakladı, dudakları yanağımı okşarken hızla atan nabzım her şeyi bastırıyordu. "Sonuna kadar meydan okuyan Emilia, işte bu yüzden seni istiyorum. Kaçacak kadar cesur olduğun anda kaderini mühürledin. Ve artık benimsin."

"Senden kaçmak için kendimi bir binadan aşağı atmaya çalıştım."

Bir kahkaha attı. "Ama seni yakalayacağımı hep biliyordun, değil mi prenses? İçten içe bana güveniyorsun. İçten içe seni koruyacağımı ve senin için öldüreceğimi biliyorsun." O motel odasında yaptığı gibi.

Ona güveniyor muydum? Bunun bir önemi yoktu. Asla Sergio'nun oyununa gelmeyecek, onun piyonu olmayacaktım. "Sana güvenirim, senden nefret ederim," diye omuz silktim. "Fark etmez. Seni sevebilirim ama yine de seninle her zaman savaşırım Giovanni." Bu sözler ağzımdan çıkarken bile vücudum ona doğru çekildi, sanki görünmez bir iplik bizi aniden bağlamıştı.

Bir inilti üzerine burnu boğazımın yan tarafında gezindi. "Biliyorum. Seni bu kadar mükemmel yapan da bu."

Tam boyuna doğru doğruldu ve kalbim göğsümde hıçkırdı. Ondan nefret ediyordum, son nefesime kadar onunla savaşmak istiyordum ama beni basit bir soyadının ötesinde ne kadar çok istediğini gördüm. Kovalıyordu, ama kovalamaca sadece avcının ya öldürdüğü ya da ilgisini kaybettiği kadar uzun sürüyordu. Evlilik teklifim elimdeki tek kozdu ve onun

Beni istemesi tek avantajımdı. Belki bunu kullanabilirdim... Benden uzaklaştı ve serin esinti aramıza girdi.

"Kardeşim gerçekten hayatta mı?" Aklımda bir fikir oluşurken ağzımdan kaçırdım. Kaşlarını çatı. "Ben yalan söylemem."

"O zaman onu eve gönder," diye kekeledim ve Giovanni sustu. "Renzo'yu eve gönder, ben de seninle kendi isteğimle evleneyim." Nefesimi tutarken kalp atışlarım beni boğmakla tehdit ediyordu. Elimdeki tek şey buydu. Oynayabileceğim tek karttı ve onu da kardeşim için ringe atacaktım.

Giovanni'nin çenesi karıncalandı. "Hayır."

Kaşlarımı çatı. "Ne? Ben öyle sanıyordum-"

"Hayır."

"Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı istiyorsun Giovanni? Bu mudur yani?"

Sadece bana baktı. *Diz çökmüş bir kadını severim.* Çıplak dizlerim soğuk avlu döşemesiyle buluştuğunda sahip olduğum gururun her zerresini yuttum.

"İstedğin bu mu? Satın aldığın kızın itaatkâr küçük bir köle gibi diz çökmesini mi?" Ona zehirli sözcükler tükürdüm.

Sert parmakları saçlarımin arasından geçerek beni kalçasına doğru çekti. Aletinin sert hatları yanağıma değince dişlerimi sıktım. İnledi, sonra beni ona bakmaya zorladı.

"Vücudunda itaatkâr bir kemik bile yok, Emilia, ama lanet olsun, orada iyi görünüyorsun." Geri çekildi, yumrukları iki yanında kenetlenirken uzun bir nefes bıraktı. "Ayağa kalk."

Ben de uzandım ve parmak eklemlerini çenemde gezdirdi.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde, bu lanet olası kardeşin için olmayacak. Ben teslimiyet istiyorum, fedakârlık değil." Kalın kalçası bacaklarımı ayırmaya zorladı, ta ki ben neredeyse onun üzerine çıkana kadar, pantolonunun yumuşak malzemesi tenimi okşadı. "Ve bir dahaki sefere böyle dizlerinin üzerine çöktüğünde, kendi isteğinle sikimde boğuluyor olacaksın prenses." Asla.

O kadar ani bir şekilde geri adım attı ki olduğum yerde sallandım. Kalbim göğsümde düzensiz bir melodiyle atıyordu, korku ve o çarpık merak duygusu

damarlarımda dolaşıyordu. Ondan kaçmanın bir yolunu bulmalıydım çünkü Giovanni Guerra beni zayıf düşürme yeteneğine sahipti.

Ertesi gün öğleden sonra yatak odamın kapısı çalındı. Bu bile başlı başına garipti çünkü Giovanni'nin adamları buraya hiç gelmezdi ve kapıyı da çalmazdı; öylece içeri girerdi. Yine de aldırmadım ve kalemi sayfanın üzerinde gezdirmeye devam ettim. Elbette, Giovanni'nin sınırlar versiyonu sadece çok uzun sürdü ve içeri girdi.

"Siktir git."

Yatağın üzerine bir telefon attı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti. Kaşlarımı çatarak cihaza baktım ve elime aldım. Beni kaçırmaya yardım eden ve kardeşimi tehdit eden kızıl saçlı adam ekrandaydı, gülümsemesi beni rahatsız edecek kadar sıcak ve davetkârdı.

"Selam, tatlım. Bu arada ben Tommy. Daha önce kendimi tanıtma fırsatı bulamadım."

"Ne-" Görüntü bulanıklaştı ve sonra Renzo'nun yüzü ekranı doldurdu. Onu görünce hıçkırıklara boğuldum. "Renzo?"

Kardeşim yorgun ve solgun görünüyordu ama onun dışında iyi görünüyordu. "Emi." Günlerdir dondurucu soğukta dışarıdayken gülümsemesi ateş gibiydi. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Esirim ama... iyiyim. Sen iyi misin?"

Bir elini koyu renk buklelerinin arasında gezdirdi. "Evet, kurşun yarası iyileşiyor."

"İyi, bu... bu iyi." Gözlerimi kırıştırmaya çalıştım ama başaramadım ve Renzo kaşlarını çatı.

"Ağlama, Emi. Bizi bu durumdan kurtaracağım." Elbette bunu söyleyecekti ama onun durumu benimkinden daha kötüydü. Neredeyse ölüyordu ve Giovanni Guerra onun pantolonuna girmek istemiyordu.

Yüz ifadesi sertleşti, çenesi sıkıştı. "Düğün ne zaman?"

"Ben... henüz bilmiyorum." Özgürlüğü için takas yapmayı denediğim ve reddedildiğim gerçeğinden bahsetmeyecektim. *Ben teslimiyet istiyorum, fedakârlık değil.* Giovanni asla boyun eğmeyeceğimi biliyor olmalıydı. "Biraz zamanım var."

"Eğer onunla evlenmezsen, seni geri göndermek zorunda kalacak.

Sergio-" "Biliyorum. Biliyorum, Ren."

Kardeşim beni Chicago'da neyin beklediğini biliyordu. Renzo beni seviyordu ama Matteo Romano'nun yanına gitmektense Şeytan'ın kendisiyle evlenmemi tercih edeceğinden emindim. O adam şeytanın vücut bulmuş haliydi ve zaten bizden çok şey çalmıştı.

"Stefano seni öldürmeye çalıştı. Babamın bunu onayladığına inanamıyorum. Bu berbat bir şey."

"Matteo'ydu," diye fısıldadım.

Renzo hırladı, burnunun kemerini sıktı ve bana bakmaya bile utanıyormuş gibi başını çevirdi. "Sergio Amca'nın sana, Chiara'ya yaptığı şey çok yanlış Emi." Başını salladı, yüz ifadesi buruşmuştu. "Ve bir gün, sana söz veriyorum, bunun için onu öldüreceğim."

Ona inandım. Gerçekten inandım.

"Ama o zamana kadar, fırsatını bulursan kaç. Tüm bu pisliklerden olabildiğince uzaklaş. Çünkü bunu yapmazsan onlardan biriyle evlenirsin ve asla kaçamazsın." Chiara gibi, onun da tek bir çıkış yolu vardı.

"Peki ya sen?"

"Ben iyi olacağım. Giovanni Guerra ölmemi isteseydi, ölmüş olurum. Sen olmazsan bana daha çok ihtiyacı olacak. Belli ki Outfit'e bir şey için ihtiyacı var."

Eğer kaçarsam, Renzo hâlâ güvende olabilirdi... "İyi olacağım; tüm bunlardan uzak olduğumu bilsem daha iyi olurdu. Beni sana karşı kullanmasını istemiyorum."

Renzo kaşlarını çatmadan önce bir kapının açılma sesini ve ardından arka planda mırıldanan bir ses duydum.

"Gitmem gerek Emi, ama seni seviyorum. Sana söylediklerimi yap. Lütfen."

Gözlerim yaşardı. "Seni seviyorum." Sonra telefon kesildi.

Orada oturup bir süre telefonun ana ekranına baktım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Giovanni elinde bir kâseyle içeri girdiğinde beni böyle bulmuştu; yatakta oturmuş, boş gözlerle telefonuna bakıyordu. Yemeği komodinin üzerine koyarken ot ve peynir kokusu üzerime sinmişti. Ayağa kalktım ve telefonu ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle. "Onunla konuşmama izin verdiğiniz için."

Onu alırken parmakları benimkilere değdi ve birden kendimi şefkatten tamamen yoksun hissettim. Renzo'ya sarılmayı o kadar çok istedim ki.

"Sana yalan söylemedim." Bunu bilmem onun için önemli görünüyordu. Giovanni Guerra ne kadar korkunç olursa olsun, bir yalancı değildi. Uzandı ve yanağımdan bir damla gözyaşı aldı. "Ağladığında çok güzel oluyorsun, piccola." Kelimeler karanlıktı ama en tatlı iltifat gibi göğsüme yerleşti. Daha fazla gözyaşı serbest kaldı ve bir an için yanağımı sanki onun için imrenilen ve değerli bir şeymişim gibi kavradı. Ve bir an için, sanırım öyle olmak istedim.

Sonra beni bir kez daha soğuk ve yalnız bırakarak odadan çıktı. Bana getirdiği yemek kâsesine kaşlarımı çatarak baktım. Neden beni sürekli besliyordu? Neden Renzo'yla konuşmama izin veriyordu? Neden bir an beni önemsiyormuş gibi davranıp sonra tehdit ediyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

EMILIA

Yatağımın ortasında otururken mutfaktan gelen tencere sesleri Giovanni'nin gelişini haber veriyordu. Görünüşe göre akşamları yemek yapmayı seviyordu. Yemek yemediğimde de sinirleniyordu. Dün gece tam anlamıyla kapının önünde durup bir kase makarna yememi izledi. Asla itiraf etmeyecektim ama yediğim en güzel şey olabilirdi. En azından onunla evlenmek zorunda kalsaydım, yemek yapmak zorunda kalmazdım. Psikopat bir mafya katiline zorla bağlı olmanın iyi tarafı. Dezavantajı ise, oh, diğer her şey.

Ama bu olmayacaktı, çünkü dün Renzo'yla telefonda konuştuğumdan beri planladığım an işte buydu. Kaçmak benim uzmanlık alanımdı ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez babamdan ve adamlarından kaçmıştım. Daha önce kimseye zarar vermemiştim ama elimdeki küçük bıçağa bakarken başka bir yol olmadığını fark ettim. O adamla evlenmeyecektim ve Matteo'ya teslim edilmek için Chicago'ya geri dönmek bir seçenek değildi. Giovanni gitmeme izin vermeyecekti ve anladığım kadarıyla kapının anahtar kartı her zaman üzerindeydi. Mekânı koruyan adamlara gelince. Silahını alır ve oraya vardığımda o köprüyü geçerdim.

Ayağa kalktım ve bıçağı bileğime dayadım, Giovanni'nin gömleğinin manşetini çekerek onu kapattım. Koridorda ilerlerken nabzım hızla atıyordu. Koridorun sonunda durakladım ve bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Giovanni mutfakta rahatça hareket ediyordu ve neredeyse rahatlamış görünüyordu. Neredeyse. Tıpkı dinlenen bir aslanın kuyruğunu kıpırdatması gibi. Kendimi onu incelerken buldum; geniş sırt kasları, sivrilen beli ve belirgin kalçaları. Hiçbir erkeğin böyle görünmeye hakkı yoktu ve gömleksiz vücudunun görüntüsü hâlâ zihnimde yer etmişti. Zehirli bir çiçek gibiydi, güzelliğiyle beni kendine çekiyordu.

Domatesleri kesme tahtasının üzerine yerleştirdi ve dilimledi, hareketleri dikkatli ve özlüydü. *O kadar cinayet işlediğine göre muhtemelen bıçak kullanmayı biliyordur.* Öte yandan ben.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. İki seçeneğim vardı -sürpriz ya da baştan çıkarma- çünkü onunla kafa kafaya çarpışmayacağıma emindim. O bir adamdı ve bir mafyaydı. Bu da onun daha güçlü, daha vahşî ve insanları yaralama ve öldürme konusunda çok daha başarılı olduğu anlamına geliyordu. O bana bakmadan önce açık alana doğru iki adım attım.

"Emilia."

İşte sürpriz oldu. Kahretsin. Onu baştan çıkarabilir miydim? Matt Jones'un beni kızların soyunma odasında bir kez öpmüş olması bana burada deneyim kazandırmadı.

"Hey." Mutfak adasının üzerinde beceriksizce zıplarken sesimi sabit tutmaya çalıştım.

Domatesleri tencereye sıyırdı ve bana döndü, kalın kolları göğsünün üzerinde katlanmış ve gömleğinin kumaşını zorluyordu. Onu alt etmeye çalışma ihtimali aklımdan geçerken, birden daha büyük, daha korkutucu göründü.

"Ne yapıyorsun?" Yavaşça, yavaşça. *Onu yanlış bir güvenlik hissine sok.*

"Bolonez." Bana doğru bir adım attı. "Ama burada olmanın asıl nedeni bu değil, piccola. Ne pişirdiğim umurunda değil."

"I..." Biliyor muydu?

Bacaklarımın arasına bastırdı, iki avucu da kalçalarımın yukarı kayıyor ve gömleğin kumaşını sürüklüyordu. Bacağımın açtığı kurşun deliğine basmamaya dikkat ediyordu. Bu düşünce bile sıcak dokunuşunun altında tenimin karıncalanmasını, iç çamaşırlarıma doğru ilerlediği her santimde kalp atışlarımın hızlanmasını engellemeye yetmedi. Bunu yapabilirdim. O bunu kolaylaştırıyordu. Elim göğsüne indi, boynunun arkasını kavrayana kadar yukarı çıktı.

"Haklısın. Ne pişirdiğin umurumda değil." Eğilip dudaklarımı çenesine değdirdiğimde hırladı, parmakları kalçalarıma saplandı.

Beni tezgâhın üzerine fırlatıp üzerimdeki giysileri parçalamak üzereydi.

İşte o andı. Geleceğimi belirleyecek olan an. Korkudan zorlukla nefes alabiliyordum ama bunu uyarılma olarak geçiştireceğini umuyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu çünkü onun gibi değildim. Ben bir katil değildim ve o beni bir kez kurtarmıştı, kardeşimi kurtarmıştı... Ama o hâlâ benim tutsağımdı ve ben asla tutsaklığa ya da amcam gibi adamların kaprislerine boyun eğmeyecektim. Dudakları boğazımı okşadı ve bir an için her şey durdu. Beni tutuşu, bana dokunuşu, beni isteyişi... Bir an için, bu daha fazlası gibi geldi, kader gibi, ama kaderi öldürdüğüm yer burasıydı. Bıçağı kolumdan çekerek boynunun arkasını sıkıca kavradım. Sonra bıçağı göğsüne doğru sürdüm. Geri çekildi, beni düşündüğümünden daha hızlı savurdu ve darbeyi başka yöne çevirdi, ama kaburgalarını kesmeden önce değil. Dişlerinden bir acı tıslaması çıktı ve bir elini böğrüne bastırırken diğer elini bileğime doladı, bıçak tezgâha çarpana kadar sıktı.

"Oh, prenses. Tereddüt ettiniz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, korku onun kanlı ellerinden önce beni boğdu. Beni öldürecek miydi? Beni kendine doğru çekti, parmakları boğazıma havamı kısıtlayacak kadar sert girdi. Dişleri çenemi sıkıştırmadan önce burnu yanağıma sürtündü.

"Kavga etmene bayılıyorum," diye inledi. "Ne yapacaktın Emilia? Beni öldürüp adamlarımın beklediği salona mı kaçacaktın?"

"Seni öldürmeye çalışmıyordum, sadece canını yak-"

"Kaçmaya yetecek kadar." Geri çekildi, o buz gibi bakışları benimkilerle buluştu. Her zaman korkutucuydu ama şu anda gözlerinde zerre kadar merhamet yoktu. Bu tereddüt etmeyen bir adamdı. Eğer rollerimiz tersine dönseydi, şu anda yerde kanlar içinde yatıyor olurum.

Güldü, sesi acımasız ve kesiciydi. "Sana küçük bir tavsiye, Emilia. Eğer göğsüme bir bıçak saplamayı başarırsan, beni öldürdüğünden emin olsan iyi edersin çünkü seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım."

Bıçağın ucunu kalçama dokundurup bacağımın iç kısmına doğru sürüklediğinde sıçradım. Hafif bir çizikti, deriyi kıracak kadar değil ama tepki olarak ürperdim.

"Beni cezalandıracak mısın?" Fısıldadım, bıçağı bacağıma sapladığını ve diğer uyluğumu yaraladığını hayal ettim.

"Bunu ister miydin?" Bıçak külotumun üzerinden geçti ve bana daha sert bastırıp bıçağın düz kenarını aramıza hapsedmeden hemen önce keskin bir nefes aldım. Kahretsin, bu neden sıcaktı?

"Sana şaplak atmam ve seni yatağıma bağlamam için." Sanki beni becerip öldürebileceği tüm yolları hayal ediyormuş gibi beni inceledi. "Bence yaparsın. Bence bunu istiyorsun." Boğazımdaki kavrama sıkılaştı, parmakları tenimin üzerinde kayıyordu. Beni her an öldürebilirdi ama içgüdüsel olarak bunu yapmayacağını biliyordum.

Kendimi... canlı hissediyordum, onunla birlikte uçurumun kenarında. Bıçağı boğazımın dibine götürürken dudaklarımdan hışırtılı nefesler dökülüyordu. Beni tezgâhın kenarına çekti ve aramızdaki malzeme katmanları onun amıma yaptığı kalın baskıyı tamponlamak için çok az şey yaptı.

"Beni bu tatlı kalçaları açarken ve benim olanı alırken hayal ettiğini biliyorum, Emilia."

"Ben senin değilim," diye nefes nefese kalmayı başardım. "Ama sen öylesin."

Vahşi bir şey bilincimin yüzeyine doğru tırmandı ve bu ölümcül oyunu arzulamama neden oldu. Bıçak kabağan göğüslerimin arasına girdi ve düğmeyi çözdü. Düğme mutfak fayansının üzerinde sıçradı ve az önce onu kestiğim bıçakla sivri meme ucumu sıyrarak malzemeyi yana kaydırđı. Duyguların kölesi olmuştum, beynim bu her ne haltsa onunla savaşıırken bedenim felç olmuştı.

"Ve yakında, bunu sana adımı damgalamışım gibi kesin olarak bileceksin." Kalçalarını bir kez daha salladı ve içimde kıvılcımlar çıktı.

"Giovanni-"

"Ama ben isteksiz kadınları sikmem."

İsteksiz miydim? Bu düşünce sarsıcıydı.

"Ve senin tatlı vücudun ne kadar istekli olsa da -" şakağıma dokundu- "bu değil.

Henüz."

"Asla istekli olmayacağım."

Dudaklarında beliren gülümseme benim bilmediğim bir şeyi bildiğini gösteriyordu. "Yalancı. İkimiz de biliyoruz ki, eğer isteseydim, o tatlı bekaretini tam burada, bu tezgahın üzerinde alırdım ve sen de iyi bir kız gibi adımı inletirdin."

Aman Tanrım. Zehirli kelimeler zihnimde dolaşüyor ama dudaklarıma tam olarak ulaşamıyordu. Giovanni'nin beni boğarken ve becerirken ağırlığının beni serin yüzeye sabitlediğini hayal etmekten kendimi alamıyordum... "Ama ben sadece senin vücudunu istemiyorum. Yani... Anlaşmanı düşündüm."

Ne demek istediğini anlamadan önce zihnim bir dakika boyunca bocaladı. İçimde bir umut yükseldi. "Renzo'nun gitmesine izin mi veriyorsun?"

"Hayır. Ama seninle başka bir anlaşma yapacağım." Boğazımı bıraktı ve saçlarını kulağımın arkasına süpürdü. Kan yanağымda iz bıraktı, bakışları niyetliydi, sanki imrendiğı bir şeymişim gibi beni inceliyordu. Daha önce kimse bana böyle bakmış mıydı?

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, odunsu kokusu etrafımı sarıyordu. "Sadece bana yalvardığında, o küçük amcığın sikim için damladığında... o zaman seninle evlenirim." Dudaklarını süsleyen gülümseme, olacağını bildiğim kadar yıkıcıydı. Çok güzeldi ve bir an için canavar tarafından baştan çıkarıldım.

İğrenç sözlerini sindirmem ve bana bir can simidi, hapisten bedava çıkış kartı attığını anlamam bir saniye sürdü. "Özgürlüğümü elinden alman için sana asla yalvarmayacağım. Peki, ben almazsam ve sen de benimle evlenmezsen, o zaman ne olacak?" Gitmeme izin verecek miydi? Umut çok belirsizdi.

Dudağının kenarını kıvrıran sırıtış uğursuzdu. "O zaman seni sevgi dolu ailene geri vereceğim."

Umudum solup ölürken midem düştü. Öfke, sıcak ve hızlı bir şekilde içime işledi ve hiçbir işe yaramasa da göğsünü ittim. "Yani ölmemi isteyen sen misin yoksa o adam mı?" Sergio, Matteo... İkisi de aynıydı. "Bu sadece zorlama. Sırf amcamın sikini yalayabilmek için beni satın alan bir adamla asla evlenmek *istemem*."

Eli dışarı fırladı, parmakları saçlarımda düğümlendi ve başımı, kafa derime bir acı gönderecek kadar sert bir şekilde geri çekti. "Az önce ne dedim ben, Emilia?" I

Sıcak nefesi yüzümde gezinirken ona ters ters baktım. "O amcığın damlamasını istediğimi söyledim."

Yani hayatım için yalvaramazdım. Onu istemek zorundaydım.

O anda ondan nefret ediyordum ama elini kalçalarımın arasına sokarsa aradığını bulacaktı. Ve bunu bildiğinden emindim, ondan etkilendiğimi biliyordu ve beni zaten çıkabileceğim bir köşeye sıkıştırmıştı. Sadece yalvarmam gerekiyordu. Sadece onun istediğini yapmalıydım. Amcamın istediğini. Ama bu daha kötüydü. En azından beni zorlarsa, hala gururumu, haysiyetimi koruyabilirdim. O ise beni bundan mahrum etmek istiyordu.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim ve hissettiğim tiksintinin her izinin yüz ifademde kanamasına izin verdim. "Bu asla olmayacak."

Dudakları kıpırdadı, o çıldırtıcı seksi sırıtışı mükemmel yüzünü kesiyordu. "Yüzüğümü parmağına, kanını da sikime sürmek için sabırsızlanıyorum, piccola." Avucum yanağıyla buluşmadan önce neredeyse kelimeleri inliyordu.

Tenin tene çarpması beni ürküttü. Bunu yapmak istememiştim ve kendimi karşılık vermek için hazırladım. Onun yerine dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve elimi tuttu.

"Canımı yakmaya devam et prenses." Gömleğinin koyu renkli kumaşının sırlıklam olduğu kaburgalarına bastırdı. "Bu beni çok sertleştiriyor."

Elimi çekmeye çalıştım ama elimi kendi elinin altına hapsederek bana izin vermedi. "Sen hastasın."

"Evet, öyle. Ama unutma, seni yatağıma zincirleyebilir ve senden istediğimi alabilirim, Emilia." Alnı benimkine düştü, kaygan parmakları sanki bir şekilde kan bağıyla bağlıymışız gibi benimkilerle yan tarafına dolandı. "Ve her saniyesini seveceksin. O zaman gerçekten benim küçük, iyi kölem olursun."

Sınırıma ulaştığımı hissetmiş gibi beni bıraktı ve geri adım attı. Tökezleyerek ondan uzaklaşmadan önce tezgahın üzerinden atladım. Sonra neredeyse odama koştum, korktuğum için değil, bir parçam onun sunduğu şeyi, mantığın ötesine geçecek kadar ilkel bir şeyi istediği için.

Kapım kapandıktan sonra kısık bir kahkaha sesi duyduğuma yemin edebilirim.

GIO

Emilia'nın az önce kaybolduğu koridora bakarken aletim taş gibiydi ve kaburgalarım yanıyordu. O bıçağın onda olduğunu biliyordum, nazik davranmaya başladığı anda ne yapacağını anlamıştım. Birinin beni bıçaklaması için hiç bu kadar istekli olmamıştım. O, lekelemek ve evcilleştirmek istediğim her şeydi.

Tereddüt etti. Kesinlikle beni istedi.

Bir kase spagetti hazırladım ve odasına götürdüm, gerekirse içeri girip onu zorla beslemeye hazırdım. Ama yapamadım. Eğer şimdi oraya gidersem, onu becermeye çalışırım. *Yalvarmadan olmaz.* Emilia'nın dizlerinin üzerindeki görüntüsü sikimdeki ağrıyı şiddetlendirdi. Kaseyi kapısının önünde yere bıraktım ve ofisime doğru yürüdüm. Yan tarafım hâlâ kanıyordu, gömleğim sıırıksıklamdı ama daha önemli kaygılarım vardı.

Odasının kamera görüntülerini açtım, orada öylece duruyordu ve şoka girmiş gibi görünüyordu. Kanlı el izim boğazına damgasını vurmuş, yüzünün pürüzsüz teninde kıpkırmızı bir çizgi oluşmuştu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı ve ben de bir kadına sikimi gömmeyi hiç bu kadar istememiştim. Kemerimi çözdüm ve kendimi yumrukladım. Elim hâlâ kan içindeydi ama umurumda değildi. Yatağın kenarında oturşunu izledim, çok masumdu ama o anda şiddetle lekelenmişti. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde okşadım, saniyeler içinde boşalmaya hazırdım. Aşağıya baktığımda aletim kırmızıya boyanmıştı ve onun bekaretiyle kaplandığında böyle görüneceğini hayal ederek inledim. Kendimi kaybettim, taşaklarım patladı, kendi elimin üzerine boşalırken vücudum sarsıldı. Hay sikeyim. Elimdeki pisliğe bakarken göğsüm kabardı. Kan ve boşalma; yeni favori kombinasyonum.

Emilia kapıyı açıp yemek kasesini eline aldığıında kamera görüntülerine tekrar baktım. Bir ısırık aldığıında içimden memnuniyet aktı. Aferin kıızıma.

Telefonumu elime alıp Tommy'yi aradım.

"Evet?"

"Çatı katına gelip bana dikiş atmanı istiyorum."

"Seni kim yakaladı?" Sesine öfke karışmıştı ve muhtemelen bir mafya üyesinin bana kurşun sıktığını hayal ettiğini biliyordum.

"Sadece buraya gel."

Bir süre sessizlik oldu. "O kızdı, değil mi?"

O gülmeye başlamadan önce cevap verme fırsatım bile olmadı. "Oh, bu harika. Jackson'a söyleyene kadar bekle."

"Acele et ve çeneni kapalı tut." Telefonu kapattım ve Ayaklarım. O gelmeden önce en azından kendi düşümü almam gerekiyordu.

Emilia'nın bıçağıyla yaptığım küçük çarpışma sayesinde geç kalmıştım. Brooklyn Köprüsü'nün kemerleri arkamda beliriyor, yukarıdaki trafiğin sürekli uğultusu yakındaki gece kulübünün içinden gelen müzik sesiyle karışıyordu. Benim gece kulübüm, Vice.

Burası benim alanımdı, Emilia'dan önceki normal gece rutinimdi, işlerimin yasal ve yasadışı kısımlarını burada yürütüyordum. Genellikle sabahın erken saatlerine kadar oyalandığım bu yere gelmenin tanıdık gelen bir yanı vardı. Yine de Emilia'nın arkadaşlığını çok daha ilginç bulmadığımı iddia edemezdim.

Ahlaksızlık, kendi kişisel imparatorluğumdaki ısıltılı mücevherlerden biriydi ve her biri benim suçlamalardan uzak bir işadami olduğum imajına katkıda bulunuyordu. Ve *ben* suçlamalardan ne kadar uzak olursam, bu Famiglia'ya o kadar fayda sağlıyordu. Meclis üyeleri, belediye başkanları ve diğer çeşitli yüksek mevkilerdeki kişiler için kirli paramı almak o kadar kolay hale geliyordu. Makul inkar, şiddetin açabileceğinden çok daha fazla kapı açıyordu. Nero New York'u korku ve kanla yönetmişti ama ben bir zamanlar yolumuza çıkan adamlarla yönetiyordum. Ben düşersem, hepimiz düşerdik. Benim tepesinde tündüğüm, hepsinin üzerinde yükselen bir iskambil eviydi.

Tabii ki kulüpteki tüm işlerim yasal değildi, bu yüzden bu gece buradaydım.

Arabamı kilitleyip dar sokaktan geçerek arka kapıya doğru ilerlerken çöp kokusu ve yakındaki nehrin tuzlu kokusu havada asılı kalıyordu.

Dar koridorda ilerleyip ofisime çıkan merdivenleri çıkarken içeride duvarlar bas seslerinin her bir titreşimiyle uğulduyordu. Bu koridor özeldi, sadece daha az medeni işlerim için kullanılırdı. Odanın VIP alanına ve aşağıdaki kulübe bakan bir cam duvarı vardı. Ama dikkatimi odadaki üç adam çekti. Jackson arka duvara yaslanmıştı, kaşları çatıktı. Pérez kardeşlerden ikisi kanepede sıkılmış görünüyordu.

Masama oturdum. "Kusura bakmayın geciktim. Bir sorunla karşılaştım." Adı da Emilia Donato'ydu.

Leonardo Pérez ayağa kalktı ve karşıma oturdu. Pérez kardeşlerin en büyüğüydü. Diğerleri onlu yaşlarındaydı, ama bu küçük herif... belki yirmi beş yaşındaydı.

Kot pantolon giymiş ve kapüşonunu siyah saçlarının üzerine çekmişti. Boynunda ve parmaklarının üzerinde dövmelemler vardı. Sıradan bir çete üyesine benziyordu ama öyle değildi. Hırçın ve zekiydi ve Sinaloa gibi yerleşik kartellere tehdit oluşturacak kadar büyümüştü.

"Leonardo Pérez."

Çenesini salladı. Küçük kardeşi sanki saldırmayı bekliyormuş gibi kısıp gözlerle hepimizi izliyordu ki Jackson'ın çocuğa kıyasla cüssesi düşünüldüğünde bu gülünçtü. Gerçi Kolombiya'da onları vahşi yetiştiriyorlardı.

"Giovanni Guerra." Ellerini kapüşonunun ceplerine soktu ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sandalyede arkasına yaslandı. "La cocaína'ya ihtiyacın olduğunu duydum."

Doğruca ona. Güzel. "Biraz satmak istediğini duydum. Peki, ne kadar?"

Sırıttı. "Ne kadar istiyorsun?"

Kimse ne kadar istediğini sormadı. Ellerinde ne varsa sundular. Ben de onu test etti. "Elli kilo."

"Bir milyon Amerikan doları."

Kaşlarımı çattım, bakışlarım çocuğun üzerinde gezindi. Şöhretini bilmesem bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünürdüm. "Çaresiz olduğumu biliyorsun. İki katını isteyebileceğini biliyorsun...."

Omuz silkti, bakışları pencerelerin ötesindeki VIP alanının üzerinden hafif bir ilgiyle geçti. "Yapabilirim. Ve ödeyeceğini de biliyorum."

"Yine de tedarikçimin fiyatını düşürüyorsun. Ne istiyorsun?" Bu kan ve para dünyasında hiçbir şey bedava değildi.

Cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarına götürüp yaktı. "İşinizi istiyorum, Bay Guerra."

Jackson yanımda kıpırdandı. Bu adamın bir ünü vardı ve Jackson'ın onlarla uğraşmak istemediğini biliyordum. Nero, Rafe'ye sadıktı ama bu kısa görüşlüydü. Pérez kardeşler zaten güçlü insanlara sorun çıkaracak kadar tanınmış kişilerdi. Bu yüzden ya söz konusu kişileri yatıştırmak için onlardan uzak durdum ya da bir gün mutlaka güçlü kişiler *olacaklarını* bilerek onlarla ittifak kurdum. Elbette hiçbir şeyin garantisi yoktu ama bu adam hakkında içimde bir his vardı. Bana daha acımasız, genç bir Neron'u hatırlatıyordu ve bu korkutucuydu. Birkaç yıl içinde, yanındaki kardeşleriyle birlikte, doğru tarafta olmak istediğim bir sorun olacaklardı. Ve basit gerçek şuydu ki, sadece Chicago'ya güvenmek beni kışkımdan ısırmıştı. Bütün yumurtaları tek bir sepete koymak aptalcaydı.

"Seni tek tedarikçim yapamam."

Başını salladı. "Çünkü Rafael D'Cruze aileden biri."

"Onun gibi bir şey." Nero'nun kayınbiraderiydi ve Una'nın kız kardeşiyle evliydi. Ve bu dünyada Nero Verdi'nin karşı çıkmadığı tek bir kişi varsa, o da karısıydı. Hiçbirimiz yapmadık. "Ve onu doğrudan şehre getiremezsin."

"Güzel. Ayda yirmi beş kilo. Yarım milyon."

"Bu ilk siparişi bana sorunsuz ve *gereksiz dikkat çekmeden* ulaştırırsan anlarız." Elimi uzattım ve o da sıktı. "Oh, ve İrlandalılara dikkat et."

Sırıttı ve gözlerinde parlayan bakış Jackson'inkine rakip olacak bir kan arzusundan söz ediyordu. "Bu bir sorun olmayacak." Başını kardeşine doğru salladı ve ikisi de kukuletalı hayalet gibi ofisten çıktılar.

Jackson mini bardan bir içki doldurmadan önce bana başını salladı. "Bu kötü bir fikir, Gio. Kesinlikle şu anda ihtiyacımız olmayan türden bir dikkat çekecekler."

"İhtiyacımız olan şey ürün. Lanet İrlandalıları kokain ve para içinde yuvarlanırken biz milyonlar kaybediyoruz. Bizim kokainimiz, Jackson, bizim lanet paramız."

Karşımdaki sandalyeye çöktü ve içkisini geri devirdi. "Sana söyledim, onlarla başa çıkabiliriz."

"Ve tam da şu anda bana vaaz verdiğin gibi dikkat çekeceksin." Başımı salladım. "Tommy Chicago'daki polisleri satın aldı, bu yüzden Hector mafyanın kokainine el koyduğunda aramaya hazır ol." Dizüstü bilgisayarımı açtım. "Onu geri çalacaksın."

Homurdandı. "Polisten, çeteden ele geçirdikleri ve bizden çaldıkları kokaini çalmamı istiyorsun."

"Aynen öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Aslında harika."

"Sadece güzel bir yüz değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Çirkin bir herifsin." Ayağa kalkmadan önce içkisinin kalanını bitirdi. "Ben hallederim, ya Gio?"

Ona baktım. "Öyle mi?"

"Yatağındaki kız tarafından boğazının kesilmesine izin verme."

"Siktiğimin Tommy'si."

Merdivenlerden inerken kahkahası müziğin üzerine yükseldi. Emilia Donato'yu yatağıma almak için boğazımın kesilmesini bile göze alabilirim.

Birkaç saat kulüpte kalıp evrak işlerini hallettim. Telefonum çaldığında saat gece yarısını geçmişti, ekranda Philipe'nin adı yanıp sönüyordu. Emilia'nın bebek bakıcılığı görevindeydi.

"Ne?" Tersledim.

"Kız kaçtı."

Yemin ederim şakağımdaki damarın zonkladığını ve dişlerimin birbirine geçtiğini hissettim. "Ne?"

"Onu geri getirdik ama yangın çıkardı ve Nick'i bayılttı." O küçücük kız Nick'in boyundaki bir adamı nasıl bayılttı? *Beni kestiği gibi mi?* Bu düşünce pimi çekilmiş bir el bombası gibiydi. Eğer başka bir erkeğe dokunursa, onu benden kurtaracak hiçbir yalvarış olamazdı. Ve eğer Nick ona dokunursa... o ölü bir adamdı.

Ayağa kalktım ve ceketimi aldım. "Yola çıkıyorum. Ben gelene kadar onu yalnız bırakma." Dünyadaki tüm şımarık veletler arasında.

Eve vardığımda saat sabahın birini geçiyordu ve öfkem elle tutulur bir hal almış, görüşümü kırmızıya boyamıştı. Philippe dairemin kapısının önünde duruyordu, yüzü ciddi ve omuzları gergindi.

"O içeride." "Nick nerede?"

"Onu eve gönderdi. Burnunu kırdı."

Sert bir nefes aldım ve o ana kadar olmayan sükûnet hissini yakalamak istedim. "Açıkla."

"Yangın alarmı çalıyordu. Nick kapının altından duman çıktığını görünce içeri koştu ve kadın bar taburesiyle Nick'in suratına vurdu."

Tabii ki o yaptı. Ona yaklaşmadığını öğrenince omuzlarım hafifçe gevşedi.

"Onun da silahını çaldı ama sanırım nasıl kullanılacağını bilmiyor." Kendini de vurabilirdi, Tanrı aşkına.

"Gidebilirsin."

O gitti ve ben de dairenin kapısını açtım. Duman kokusu beni hemen çarptı. Fırının kapağı açıktı, su basmış ahşap zemine köpük ve su damlıyordu. Fırının etrafındaki her şey duman ve is yüzünden simsiyahtı ve hepsinin değiştirilmesi gerektiğini biliyordum. Öfkem artmış, gerçekten tanık olmak istemeyeceği bir alana doğru ilerliyordum. Odasına girdiğimde Emilia yatağın kenarında oturmuş, beni bekliyordu.

Ben. Bakışları benimkilerle buluştu, dişleri gergin bir şekilde alt dudağına gömüldü. En azından benden korkacak kadar aklı vardı.

"Söyle bana Emilia, ölmek istiyor musun?"

Çünkü oraya yalnız giderse iyi olabilirdi. Sergio onun kafasına bir kurşun sıkmaktan çekinmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Ayağa kalktı, dövüşmek için omuzlarını dikleştirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Lanet olsun. Bu ateş, lanet dilini ne zaman ısırması gerektiğini tam olarak öğrenene kadar kışına şaplak atma isteği uyandırdı.

"Çünkü senin esirin olmayı kabul edecek ve bir evcil hayvan gibi sana itaat edecek değilim."

Sabırının ince, yırtık ipi koptu ve kendimi dizginlediğim tarafım biraz kaydı. Onu boğazından yakalayarak paravan duvara yapıştırdım ve televizyonun titremesini sağladım. Gül pembesi dudakları hırıltılı bir solukla aralandı ve nabızı parmak uçlarımda bir sinek kuşunun kanatları gibi hızlandı.

"Ama şu anda sen tam olarak busun tatlım. Güvende olan bir evcil hayvan çünkü şimdilik seni öyle istiyorum." Kalçam onunkinin arasına girdi ve bedenimin tüm ağırlığı onun minik formunu ezdi. "Yoksa anlaşmamızı iptal etmemizi ve ailenin yanına dönmeni mi tercih edersin?" Gerildiğinde gülümsedim. "Ah, işte orada. Bana tamamen pervasız olmadığını söyleyen o korku." Gerçi benden korkmuyordu.

Benden çok Sergio Donato'dan korkuyordu ve eğer başka biri olsaydı, bu büyük bir hata olurdu.

"Siktir git." Avuçlarını göğsüme bastırdı ve tırnaklarını boğazımın dibine geçirdi. *Evet, savaş benimle tatlı Emilia.* "Senden ve onlardan kurtulmak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Lanet dairemi ateşe verdin. Yine."

Bana nefret ve boyun eğmez bir iradede başka bir şeyle bakmıyordu ve aletim pantolonumun önüne bastırdı. Onun da hissetmesi umurunda değildi. Eğilerek kulak memesini ısırdım, nefesi tepki olarak kesilirken kontrolümün ince çizgisinde ilerledim.

"Dikkatli ol, piccola. Herkes benim öfkemi sevdiğini düşünebilir." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Ya da belki sadece şu baba meselesidir."

Avuç içi, vücudumdaki tüm kanı aletime gönderen yankılı bir alkışla yanağımla buluştu. En son ne zaman bir kadın bana vuracak kadar cesur olmuştu? Hiçbir zaman. Her zaman boyun eğme ve memnun etme hevesi vardı. Yine de bu, bir haftadan kısa bir süre içinde bana üçüncü vuruşuydu. Onun öfkesine bağımlı olmaya başlamıştım.

Elim kaydı ve onu parmak uçlarına kaldırdım, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken havasını kestim. Sadece bir fırça darbesi ama bir iniltiyi bastırmama yetti. "Seni öldürebilir ve kendimi bir sürü zahmetten kurtarabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diye

boğuldu. "Sana ihtiyacım olduğunu

mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Konuşurken dudakları dudaklarımı okşadı ve lanet olsun, onu öpmek istedim, sadece masumiyet ve güneş ışığının tadına bakıp bakmadığını görmek için. "Sanırım beni istiyorsun."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşadım. "Ve bunun seni

kurtaracağını mı düşünüyorsun?" "Bana zarar vermeyeceksin," diye nefes aldı.

Alt dudağının üzerinde gezindim ve titreyen nefesi parmak ucuma değdi. "Çok masum. Çok saf." Ona hükmetme dürtüsü omzumdaki bir şeytan gibiydi. "Çok umutlu."

"Ne yapacaksın?" Fısıltıyla söylediği bu endişe dolu sözlerin onu yok etmek isteyen canavarı beslemekten başka bir işe yaramayacağını bilmiyordu.

"Seni cezalandıracağım prenses." Bu konuda hiçbir şeyden hoşlanmamalıydım, ama kalbim beklentiyle sertçe çarptı, aletim acı verici bir şekilde zonkluyordu.

"Beni korkutmuyorsun, Giovanni." Ve işte ateş vardı, ekşi tatlıyı öyle baş döndürücü bir kombinasyonla kesiyordu ki. Yine de sesindeki titremeyi gizleyemiyordu. Cesur, aptal ve çok mükemmel.

"Ve *bu* senin hatan."

EMILIA

Giovanni Guerra, mükemmel vuruşlardan oluşan paha biçilmez bir yağlı boya tablo gibiydi, ama boyanın ilk katmanını kazırsanız, altında başka bir görüntü olurdu - kan ve gölgelerden oluşan bir görüntü. Şimdi gördüğüm de buydu, beni bulduğu gece gördüğüm de. Onun bu yönü merak uyandırıcı olduğu kadar korkutucuydu da. Ailemin korktuğu adam buydu, hem kaçmak hem de evcilleştirmek istediğim bir canavar. Ve her santimi bana doğru bastırıyor, parmakları havamı kesiyor, sıcak nefesi tatlı bir zehir gibi dudaklarımda geziniyor, tatmam için yalvarıyordu.

Bakışları ağzıma düştü ve boğazımdaki kavrama, sınırsız bir nefes almama izin verecek kadar gevşedi. Aramızdaki boşluk tehlikeli bir gerilimle çatırdıyordu, dikkatli olmazsam yanacak bir gerilim. Ama içimdeki hastalıklı, çarpık bir parça onun beni biraz daha sıkmasını, eğilip beni öldürmekle tehdit eden aynı dudaklarla öpmesini istiyordu. O vahşi titreşim gözlerinde kök saldı, bileğimi kapıp beni yatağa sürüklemeyen önce çenesi kenetlendi. Beni şiltenin üzerine ittiğinde neredeyse kendi kalp atışlarımda boğuluyordum.

Bileğimin etrafındaki bir şey sıkılaştığında bir tıkırtı duydum ve hareket etmeye çalıştığımda yapamadım. Beni yatağa bağlayan deri kelepçeye baktım ve bunun nereden geldiğini merak ettim. Beni yatağa bağlamıştı.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Ona tekme attım, hırladım ve boştaki elimin tırnaklarını yanağında gezdirdim, o da diğer kolumu acı dolu bir çatırtıyla yatak başlığına çarptı. Onu da kelepçeledi. Karşı koyduğumda bir zincir şingirdadı, kalbim göğsümde sıkışmış bir kuşun kendini pencereye atması gibi çarpıyordu. Üzerime doğru gelirken yatak başlığına doğru geri çekildim. İşte bu kadar.

Sonunda beklemekten ve sormaktan

bıkmıştı... "Giovanni, yapma. Lütfen..."

Yaklaşmak yerine geri çekildi, göğsü kabarmış, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Başka bir şey söylemeden döndü ve yatak odasından dışarı çıktı. Rahatlama anım kısa sürmüştü ama ben yine deliye dönmüştüm. Kimin boş yatağına kelepçeler takılır, saklanır ve kullanılmayı beklerdi ki? Elbette bu, deneyimsiz beynimin gerçekten inmesi gerekmeyen bir tavşan deliği idi. Yine de onun buraya geri geldiğini, bana dokunduğunu, beni öptüğünü, ben kelepçeli ve onun merhametine kalmışken benimle alay ettiğini hayal ettim. Uzun bir uykudan uyanan bir kedi gibi içimde bir sıcaklık yayıldı. Bunu istemedim, değil mi? Onun fantezi, psiko olmayan bir versiyonunu belki...

"Seni piç! Buraya gel ve gitmeme izin ver."

Hiçbir şey. Sessizlik. Kelepçeler çok az harekete izin verecek kadar sıkıydı ama biraz... yeterliydi.

Kendimi kurtarmadan önce sağ elimi deri kelepçeden kurtarmak yirmi dakikamı aldı. Bileklerimin etrafındaki deri çabalarım yüzünden yıpranmış ve kızarmıştı. Kırmızı olan tek şey bu değildi. Koridordan odasına doğru hışımla ilerlerken görüşüm de kıpkırmızı olmuştu.

Kapıyı iterek açtığımda, banyodan sızan bir parça ışık dışında içerisi karanlıktı. Giovanni üzerinde sadece bir havluyla dolabın kapısında duruyordu. Saçları ıslaktı, su damlaları göğsünün bronzlaşmış teninde küçük elmaslar gibi yuvarlanırken ışıpta parlıyordu. Birkaç tanesi karın kaslarının vadisini öyle bir kesiyordu ki aklım başımdan gitti. Vay anasını.

"Emilia." Sesi alçak bir hırıltıydı. Eğer bir uyarı duymuş olsaydım.

"Beni öylece yatağa bağlayamazsın!" Dikkatimi o bedenden ayırır ayırmaz öfkem geri dönerek tersledim. Odasına girmek için adım attım ama o parmağını kaldırdı.

"Bu odaya girerseniz sonuçlarına hazırlıklı olsanız iyi edersiniz."

İşte o zaman vücudunun sertliğini, ellerinin dolap kapısının çerçevesine kenetlenmiş olduğunu, çenesinin düzensiz bir şekilde titrediğini fark ettim. Bir farkındalık titreşimi kök saldı; zihnimin arkasındaki mantıklı ses bana geri dönüp kaçmamı söyledi. Bundan sonra olacaklara hazır değildim. Ama diğer parçam ayağa kalktı, meydan okumayı kabul etti, geri çekilmeyi reddetti.

"Ne yapacaksın? Canımı mı yakacaksın?" Sonra da çok zekiymişim ve bir şeyi kanıtlıyormuşum gibi yüzüzce eşikten atladım.

Çenemi morartacak kadar sert bir şekilde yakalamadan önce gözlerinde tamamen kudurmuş bir şey parlayarak aramızdaki mesafeye saldırdı. Dudakları dudaklarıma çarptığında tüm beklentilerimi yerle bir etti. Dondum kaldım ama o benim katılım eksikliğime izin vermedi. Dudakları talepkârı, tamamen affetmiyordu, o ana kadar ona vermek istediğimi bile bilmediğim her şeyi benden alıyordu. Daha önce hiç doğru dürüst öpülmemiştim ve bunun nasıl bir şey olacağını düşündüğümü bilmiyordum -tatlı, iffetli, dikkatli? Ama Giovanni beni sanki ona bir şey borçluymuşum ve o da bunu almak için oradaymış gibi öptü. Dudaklar, dil ve dişlerdi. Kendi kanımın metalik tadını alana kadar cezalandıran öfkeli, kırbaç darbeleri. Parmaklarım saçlarına gitti, beni kaldırıp duvara yapıştırırken elleri kalçalarımı morarttı. Sanki o anda bedenim bana ait bile değildi. Kendimi ona kaptırmıştım. Onu istiyordum. Ona *ihtiyacım vardı*.

Ve sonra gitmişti. Aramıza mesafe koymaya çalışırken ayaklarımın üzerinde tökezledim, nefes almaya çalışmamı izlerken göğsü kabarıyordu. Bana dokunduğu her santim derim karıncalanıyor ve kıvılcımlar saçıyordu.

"Git, Emilia." Bunu hemen yapmadığımda, eli başımın yanındaki duvara çarptı. "Şimdi!"

Sıçradım ve az önce ne olduğunu anlayamadan salona doğru sendeleyerek yürüdüm. Yatağa girdiğimde, dudaklarımı dağılayan öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordum. Nefret etmem gereken ama kesinlikle etmediğim bir öpücük. Belki de herhangi bir öpücüğü sevebilirdim. Bu benim ilk gerçek öpücüğümdü. Buna kıyasla Matt Jones'un dudaklarımı gagalaması sayılmazdı.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve oradaki küçük yaranın acısıyla irkildim.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirip uykunun beni bulması sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ve uyku geldiğinde rüyalarım önceki gecelerdeki canı, karanlık yaratıklarla dolu değildi; safir gözler ve arzuladığım sert dokunuşlarla doluydu.

Ertesi gün odamdan dışarı çıktığımda, tüm daire hala duman kokuyordu ve mutfak oldukça kötü hasar görmüştü. O anda fırına bir tava yağ koymak çok zekice gelmişti. Duman çıkarıp alarmı çalıştıracaklarını düşünmüştüm ve işe de yaramıştı, ta ki kontrol edilemeyen alevlere dönüşene kadar. Bar taburesini adama fırlattığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama onu adil bir şekilde geçebilecek gibi değildim. Gerçi fark etmezdi de. Lobide asansör kapıları açılır açılmaz dört adam beni bekliyordu. Tıpkı Giovanni'nin söylediği gibi. Pervasızdım ama "silahlı adamlara karşı" pervasız değildim.

Günün soğuk ışığında, dün gece olanlardan dolayı utanç duymaya başlamıştım. Giovanni'yi öpmüştüm ve çok utanmıştım. Bu yüzden ona çarpmamak için -kendi lanet dairesinde pek de kolay olmayan bir şey- bir fincan kahve alıp çatıya çıktım. Kapının yine kilitli olmasını ya da ekstra güvenlik önlemi almasını bekliyordum ama yapmamıştı. Henüz.

Öğleden sonranın çoğunu orada oturarak geçirdim, havadaki ilk sonbahar soğuğuyla savaşmak için üzerime bir battaniye çektim. Bir an için burada yaşasaydım, onunla evlenseydim hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım.

Bir karar vermem için ne kadar zamanım vardı? Tekrar kaçmayı denemek için ne kadar zamanım vardı? Özgürlük hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim ve şeytan ile masmavi deniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım. Boynumda bir ilmik varmış gibi hissediyordum ve ayak parmaklarım üzerinde durduğum taburenin kenarına zar zor tutunuyordu.

Çatı kapısı açıldığında güneş gökyüzünde yükseliyordu. Giovanni'yi bekliyordum ama onun yerine Tommy belirdi. Kızıl saçları parlak ışığa yansırken bana geniş bir gülümseme fırlattı. Takım elbise giymişti ve bir elinde plastik bir torba vardı.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?" Bacaklarımı açtım, ondan uzaklaşmaya hazırdım. Bu muydu yani? Giovanni sonunda canına tak etmiş ve beni Chicago'ya geri götürmesi için onu mu göndermişti?

"Sakin ol. Gelmemi Gio istedi. Beni kendisi içeri aldı."

Birçok nedenden dolayı kaşlarımı çattım. Bunlardan en önemlisi Gio'nun gerçekten burada olmasıydı. Ondan hiçbir iz görmemişim.

"Bu arada mekâna yaptığınız şey hoşuma gitti. Şenlik ateşinin kokusu gerçekten de rustik bir hava katıyor." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gio'nun heyecanlandığından emin değilim."

Gülümsemeye karşı koyarak gözlerimi devirdim. "Hâlâ kızgın o zaman?" Kızgınlık hafif bir ifade olabilirdi. Adam beni bir yatağa bağlamıştı.

"Gergin bir piç kurusu ama yakında her şeyi unutacaktır." İkimizin de dün geceyi yakın zamanda unutacağından emin değildim. Yaralı dudağım hatırladıkça zonkluyordu. "Zaten dışarı çıktı."

"Ve sen de bebek bakıcılığı için buradasın." Girişimimde başarısız olursam, güvenliğimin daha da sıkılaşacağı gerçeğini düşünmemiştim. Lanet olsun. O ilmeğin sıkılaştığını hissedebiliyordum.

"Sadece kendini canlı canlı yakmanı engelliyorum, hepsi bu." Yanımdaki kanepeye oturdu, sonra plastik torbayı aramıza koydu. "Bu senin için."

Alırken kaşlarımı çattım, içindeki eskiz defterine ve bir paket resim kalemine baktım. Sadece kağıt ve kalemlerdi ama nedense içimde bir duygu dalgası yükseldi, boğazımda bir yumru oluştu.

"Bunu sen mi aldın? Benim için mi?"

"Gio getirmemi istedi." Çok nazikti.

"Teşekkür ederim." Kendi kendime, eşyaları aldığı için Tommy'ye minnettar olduğumu söyledim. Giovanni'ye benimle ilgili bir şey fark ettiği ya da bu isteği yaptığı için değil. Yine de biraz minnettar olmamak zordu.

"Sadece bana kalemle vurmamaya çalış." Sırtarak koltuğa yaslandı.

"Muhtemelen yapmalıyım." Güldüm. "Bilirsin, beni aileme geri vermeden önce kaçmalıyım." Yarı şaka yapıyordum ama benimle evlenmesi için ona yalvarmadığımdan emindim, yani... yarı şaka yapmıyordum.

Tommy'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Gio'yla evlenmek gerçekten o kadar kötü mü olurdu? O korkunç bir adam değil, biliyorsun. Eskiden ahlaklı biriydi."

Uzaktan bir korna sesi geldi ve buradaki huzur ortamını kesti. "Ne oldu?"

"Hayat. Gerçeklik. Hiç kimse çok fazla kan dökmeye razı olmadan tahta oturamaz," diye mırıldandı ve o kolay gülümsemenin artık hiçbir yerde görülmemesinden nefret ettim. Onun neşesini çalmışım gibi hissediyordum. "Senin ailen de farklı değil, Emilia."

"Biliyorum." İlk elden bilmiyordum ama ne yaptıklarını biliyordum. "Ama Gio asla kendisinden birine zarar vermez. O sadıktır."

Giovanni'nin şehrine, imparatorluğuna bakarak ondan uzaklaştım. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Bence onun için iyi olabilirsin." Bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. "Ve bence ailen seni öldürmeye çalıştığı için aşağılık biri."

Ama onlar değildi. Matteo'ydu. Sonunda birlikte olacağım adam. Bu gerçeği görmezden gelmeye çalışıyordum, kendime kaçacağımı söylüyordum ama ya kaçamazsam? Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Renzo nasıl?" Tommy'nin onunla birlikte olduğunu bildiğim için sordum. Bana hiçbir şey söylememesini bekleyerek nefesimi tuttum.

"Güzel. Ayağa kalktı ve hareket ediyor. Doktorumuz onu tekrar bir araya getirmek için oldukça iyi bir iş çıkardı."

Nefesimi bıraktım, omuzlarım da onunla birlikte gevşedi. "Ona ne olacak, Tommy?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu tür kararları ben vermiyorum ve sana boş yere umut vermek istemiyorum."

Kalbim göğsüme düştü ve eli kolumu kavradı.

"Ama şunu söyleyebilirim ki Gio bir amaca hizmet etmediği sürece kimseye zarar vermez ve bunun hangi amaca hizmet edeceğini göremiyorum."

Yapabilirdim. Renzo'nun benim zayıf noktam olduğunu biliyordu. Giovanni onunla evlenmemi istediğini çok açık bir şekilde belirtmişti. Renzo'yu doğrudan tehdit etmemiştir ama en kötüsünü beklemeye başlamıştım çünkü daha azı aptallıktı.

Birkaç saat sonra Tommy'den hoşlandığının sinir bozucu bir şekilde farkına vardım. Çekici ve komikti ve beni çok kolay gülümsetiyordu. Ama bir zamanlar kardeşimin kafasına silah dayamış olan adamı sevmek istemiyordum, "sadece iş için" de olsa. Giovanni'nin hayatına bağlı olan hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmek istemiyordum.

Saatini kontrol etti ve ayağa kalktı. "Haydi. Ben açım." "Sanırım yemek var-"

"Lütfen, Gio'nun abur cuburu yok."

"Tamam...."

"Onun kirli yemek versiyonu makarna ve sadece nostaljik suçluluğu olduğu için

Memnuniyetle." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bana sadece bir paket cips ya da soda istemediğini söyle."

Şimdi o söyleyince anladım. Yemeyi reddettiğim paket servis bile sağlıklı sayılırdı. Salatalar, denizaltılar, suşi. Giovanni o mükemmel karın kaslarına sadece makarnayla sahip olmamıştı, bu kesindi. "Belki."

"Hadi o zaman."

Merdivenlerden inerken onu takip ettim, bir yerden sipariş vermesini bekliyordum. Ön kapıya yöneldiğinde durakladım. "Bekle. Beni dışarı mı çıkarıyorsun?" İçimde bir heyecan fırtınası koptu ama Gio'nun giydiğim gömleğine baktım. "Böyle mi?"

Kemerini çözmeden önce bir an durakladı.

Elimi kaldırıp görüş alanımı kapattım. "Pantolonunu indireceksen lütfen beni uyar."

Kemerini belime geçirip sıkmadan önce güldü. "İşte oldu. Harika görünüyorsun." Bana göz kırptı. "On dakikamız var. O asla bilmeyecek."

Her nasılsa, yapacağını düşünmüştüm, ama kaçma şansını geri çeviremezdim.

GIO

Ellerimdeki ve kollarımdaki kanı yıkadım, parmak eklemlerimdeki bariz yarıklar ve morluklar için bir şey yapamadım. Odamdan çıkmadan ve merdivenlerden evin ana gövdesine inmeden önce temiz bir gömlek giydim. Çılgınlık koridor boyunca yankılanıyor, son çete esirimizi Jackson'la birlikte bıraktığım bodrumdan yukarı doğru sürükleniyordu. En azından küçük savaşımız infazcımı mutlu ediyordu. Jackson en iyi zamanlarda bile acımasızdı, ama yakın saflarımızda bir sıçan olduğu için son derece azimliydi. Ve bu adam, Chicago Polisi'nden aldığımız bir sevkiyatı çalmaya çalışan bir gruptan kurtulan tek kişiydi. Ne yaptığımızı nereden biliyorlardı ki?

Kesilmeden önce bir çılgılık daha evin içinde çınladı ve adamın ölü mü yoksa baygın mı olduğunu merak ettim. Hayır, baygın olacaktı. Jackson ona adrenalin enjekte etmeye devam edecek, adam çözülene kadar onu tekrar tekrar uçurumun kenarından geri getirecekti. Gerçi son zamanlardaki tüm hıncımı ondan çıkarmıştım ve o tek kelime etmemişti.

Mutfak tezgahından telefonumu ve arabamın anahtarlarını aldım, Philipe'den gelen mesajı okuyunca kaşlarımı çattım.

"Tommy, Emilia'yı daireden çıkardı."

Bunu neden yapsın ki? Kaçma fırsatını yüzde yüz değerlendirirdi. Lanet olsun. Oradan ayrıldım ve arabama bindim, gaza basarken Tommy'yi aradım. Tabii ki telefonu açmadı. Ona bir şey olacağı düşüncesi, uzun zamandır hissetmediğim korkunç bir korku duygusunun tenimi kaplamasına neden oldu. Kahretsin. Onu önemsiyor muydum, yoksa ona kafayı mı takmıştım?

Şehre dönüp daireme girdiğimde, Tommy ve Emilia kanepede oturmuş, aralarında bir paket cipsle gülüyorlardı. Bir anda Tommy'nin gülümseyen lanet yüzü tüm öfkemin odağı haline geldi.

"Ne oluyor, Tommy?"

"Erzak almaya gittik." Omuz silkti. *Omuz silkti.*

Emilia'ya baktım, bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine engel olamıyordum, bir yara arıyordum. Bulabildiğim tek yara dün geceki öpücükten dolayı alt dudağında oluşan küçük morluktu. Tabii buna öpücük bile diyebilirsem. Daha çok lanet bir saldırı gibiydi. Ancak dikkatim hızla açıkta kalan bacaklarına kaydı, gömleğim kışını zar zor geçiyordu, kemeri küçük belini sıkıyordu. Onu bu kıyafetle dışarı çıkarmıştı. Onu öldürecektim. Yavaş yavaş. Acı çektirerek.

"Onu kaçabileceği ya da Outfit'in onu yakalayabileceği bir yere götürdün, lanet olası atıştırmalıklar için."

Emilia sesimi yükseltmemle irkildi.

Tommy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tamam. Sana buzlu şeker yok." Gözlerim seğiriyordu. "Tommy!"

"Kıyafet beni yakalayabilir de ne demek?" Emilia, sesi ancak fısıltıyı aşarak sordu.

"Bir keresinde seni öldürmeye çalıştılar. Benim adımın korumasına sahip değilsin. Dışarıda, adil bir avsın."

Yanaklarının rengi uçmuş gibiydi. İyi oldu. Burada neyin tehlikede olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Sergio'nun aslında muhtemelen onu başka bir yerde evlendireceğinden bahsetmedim. Benden başka bir seçeneği olduğunu düşünmesine ihtiyacım yoktu.

Tommy oflayıp pufladı. "Adamların bizi takip etmiyormuş gibi davranma. Eğer kaçsaydı onu yakalayacaklardı ama kaçmayacaktı, değil mi Emilia?"

Korkmuş küçük bir kuzu gibi başını salladı. Bundan nefret ettim. İki dakika önce ben olmayan biriyle gülüyor olmasından nefret ediyordum. Adımı haykırmasını sağlamanın ötesinde onun mutluluğunu umursamamdan nefret ediyordum.

"Ve The Outfit bile onu New York'un ortasında güpegündüz öldürecek kadar aptal değil."

Bu pek olası değildi ama umurumda değildi. Sanki bir öpücük takıntımı on kat arttırmıştı. Bu gece dışarı çıkmam gerekiyordu. Tommy'nin Emilia'ya göz kulak olması gerekiyordu ama onu benden uzakta, göremeyeceğim bir yerde tutma düşüncesine katlanamıyordum. Kahretsin, kendimi kaybediyordum. "Bu gece onu yanımda götüreceğim."

Sıkıcı bir ilişkiyi çok daha ilginç hale getireceği kesin. Hepsi meşru imajımın bir parçası. Başarılı bir iş adamı, hayırsever bir bağışçı ve her yönüyle bir aziz. Beşte işkence, sekizde yetimler için para toplamak.

"Naomi'yi ara ve ona bir elbise al."

Kaşlarını kaldırdı. "Onu bir galaya mı götürüyorsun? Az önce kaçma riski olduğunu söyledin."

"Benimle değil, o değil." Emilia'ya baktım, dikkatim onu rahatsız etmiş gibi oturduğu yerde kıpırdandı.

Yanaklarına vuran hafif kızarıklık bunun korkuyla bir ilgisi olmadığını gösteriyordu. Bakışlarım çıplak bacaklarına kaydı, kalçasını saran bandajın üzerinden geçti. Dışarıdaki insanlar o altın teni görmüştü ve bu düşünceyle içimde mantıksız bir öfke dalgası oluştu.

"Hazır gitmişken ona başka kıyafetler de al." "Ben kişisel alışverişçi değilim, Tanrı aşkına."

"Artık öylesin." diye tersledim onu, hâlâ kızgındım. "Git."

Ayağa kalkıp uzaklaşırken başını salladı, telefonu çoktan kulağına dayanmıştı.

Emilia kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Yani bir haftadır buradayım ve bunca zamandır kıyafetlerim olabiliirdi ama sen onu bile vermediğin için dolabından gömlek çalmak zorunda kaldığımı mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye karşı koyamadım. "Benim kıyafetlerimi giymen hoşuma gidiyor." Benimkinin de hoşuna gitmişti, bu da ona çok daha önce kendi kıyafetlerini vermem için yeterli bir nedendi. "Yedide hazır ol."

Tartışmasını beklerdim ama tartışmadı ve bu her zaman şüphe uyandırırđı. Benim küçük kediciğim insan içinde benden nasıl kaçacağını düşünüyordu. Bu sefer aradaki mesafeyi kapatırken gülümsememi korumayı başardım.

Aramızda. Çenesini geriye yatırdı, bakışları benimkini test etmek istememe neden olan bir cesaretle tutuyordu. Morarmış alt dudağına baktım ve içimde suçluluk hissetmek için bir neden bulamadım. Onu işaretlemiş olmam, dudaklarımın izinin onunkine kazınmış olması hoşuma gitmişti. Çenesinden tutarak, eli denge için göğsüme değene kadar onu parmak uçlarına doğru çektim.

"Lütfen bu gece koş, piccola. Seni tekrar kovalamaktan ve cezalandırmaktan zevk alacağım."

Bana hırlamaya varan bir gülümseme sundu. "Bir dahaki sefere beni yatağa bağlayıp orada bıraktığında, odana gelmekten daha kötü bir şey yapacağım."

"Sözler, sözler, prenses." Beni bir yatağa bağladığını, üzerimde süründüğünü ve dudaklarını bedenime değdirdiğini hayal ettim. Boyun eğmek bana göre değildi ama ona göre olabilir. "Ama bil ki, bir dahaki sefere seni bu kadar kolay bırakıp gitmeyeceğim. Bu bir girişti."

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı ve doğrudan sikime gitti. "Sözler, sözler." Ateşle oynuyordu ve ikimiz de yanacaktık.

"Yalvarıyor ve damlatıyor, piccola."

Yanaklarını boyayan kızarıklık beni bir iniltiyi ısırmaya zorladı. Hiç düşünmeden ağızımı onunkinin üzerine kapattım. Onun tadı, damarlarımda yanan pahalı bir viski gibi üzerime yayıldı. Kendimi geri çekmeye zorladığımda, Emilia bana baktı, dudakları şişmiş, yanakları pembe, gözleri vahşi. Hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı ve onu o kanepenin üzerine yatırıp dudaklarından adımın sikmekten başka bir şey istemiyordum. Ama yalvarmadı...

O konuşmadan ben arkamı döndüm. "Yedide hazır ol, Emilia."

Odamdan çıkıp Emilia'nın kapısını çalmadan önce yansımamı kontrol ettim ve papyonumu düzelttim. Kapıyı açtığında Tommy'yi bugün ikinci kez öldürmeye hazırdım. Onu bu şekilde insan içine çıkaramazdım. Kırmızı elbise her kıvrımına yapışmış, yırtmacı yaralanmamış bacağına tüm uzunluğunu ortaya çıkarmış, yakası diri göğüslerinin arasına dalmıştı.

"Tommy'nin sana verdiği tek elbise bu mu?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup göğüslerinin arasındaki deri şeridini örtmeden önce kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Evet, bilgin olsun, bu benim de ilk tercihim olmazdı." Bakışları yere düştü. "Ama bu kadar berbat görüldüğüme göre, belki de beni burada bırakmalısınız."

"Seni burada bırakmıyorum çünkü gözümün önünden ayrılmaya güvenmiyorum, piccola."

Bir adım geri çekildi ve ben de her zaman yaptığım gibi onu kovaladım.

"Ve berbat görünmüyorsun; yenilebilir görünüyorsun. Bu da bir sorun çünkü sivil bir toplulukta kan dökmem."

Makyajının altından bile yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordum. "Her neyse. Bu çok aptalca."

Her türlü iltifata verdiği garip tepkiyi seviyordum. Cebimden bir kutu çıkardım ve açtım.

İçindeki devasa yakutu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne böyle?" Sanki dışarı fırlayıp onu ısıracakmış gibi yakutu işaret etti.

"Nişandan kaçtığın gün sana vereceğim yüzük bu." Bir çeşit aile yadigârı, annemden bana kalan tek şey. O partiye gittiğimi ve benim için bu kadar değerli bir şeyi hiç tanımadığım bir kızın parmağına takmak üzere olduğum için nefret ettiğimi hatırlıyorum. Emilia'yı sadece bir haftadır tanıyordum ama bu yüzüğün başka hiç kimsenin parmağına onunki kadar mükemmel oturmayacağını biliyordum.

Yerine yerleştirirken kaskatı kesilmişti, taş neredeyse ince parmağının genişliğindeydi. Sanki lanet alnına adımı dövme olarak yazdırmışım gibi, derinlerde bir yerim onu görünce mırıldandı. Bu yüzük onu benim olarak işaretliyordu ve kimse bana ait olan bir şeyle uğraşamazdı. Kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, Outfit bile.

"Seninle evlenmeyeceğim." Emilia'nın iri gözlü bakışları benimkilerle buluştu. "Sana yalvarmadım," diye fısıldadı.

"Hayır, ama sen yapacaksın." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dudaklarımı dağınık buklelerin arasına bastırdım. "Görünüşe bakılırsa sen benimsin. Biz nişanlıyız ve bu şekilde tanıştırlacaksınız."

"Bu biraz garip olmaz mı? Yani, neden sadece randevun ya da kız arkadaşın olduğumu söylemiyorsun?"

"Çünkü ben kimseyle çıkmıyorum ve kız arkadaşım yok." Elini tuttum ve onu koridorda aşağı doğru çektim, yüksek topuklu ayakkabıları parkenin üzerinde tıkırdıyordu. "Seviştiğim kızlar var ve şimdi bir de evleneceğim kız var."

Sessizliğe gömüldü ve ben de belki, sadece belki, sonunda anladığını umdum. O benim olacaktı ve bundan kaçmaya çalışmak anlamsızdı.

EMILIA

Giovanni, kısa bir kırmızı halının iki yanında bir kalabalığın toplandığı opera binasının dışında durdu. Gala dediğinde, böyle bir gösteriyi hayal etmemiştim ve midem sinirden kasıldı.

"Beni buraya gerçekten sadece göz kulak olmak için mi getirdin? Yoksa parmağında bu taşla beni bir ödöl gibi gezdirmek mi istediniz?"

Bakışları üzerimde gezindi, morarmış parmak eklemleri yanağımı öyle nazikçe okşadı ki neredeyse saygı duyacaktım. "Kaçmaya çalışacağını biliyorum. Şüphesiz başarısız olacaksın ama başarılı olma ihtimaline karşı, Sergio Donato'nun senin kime ait olduğunu ve başına bir şey gelirse onun için kimin geleceğini bilmesini istiyorum."

"I..." Kalbim çarptı, göğsüme sıcak ve rahatlatıcı bir şey yerleşti.

Bu... bir şekilde önemsenmenin nasıl bir his olduğu muydu? Hayır, umurunda değildi. Eşyalarını sahipleniyordu, hepsi bu.

"Hiç kuşkunuz olmasın, onu öldürmek zorunda kalırım ve bu şu anda çok zararlı olur." Başparmağı alt dudağımın üzerinde, oraya koyduğu çürüğün üzerinde gezindi. "Eğer uslu duramayacaksan, en azından gülümseyecek ve tüm dünyayı benim kadar emin bir şekilde benim olduğuna inandıracaksın."

İşte tam burası kaçmak için mükemmel bir fırsattı, bu yüzden o zamana kadar bir rol oynamam gerekiyorsa oynardım.

"Sana karşı yumuşak davrandım, piccola, ama bu gece beni sınama." Giovanni Guerra pek çok şeydi ama hoşgörölü olmak bunlardan biri değildi.

O tertemiz smokinin ve pırıl pırıl gülümsemenin altında bir vahşi vardı. Arabadan indi ve kapımı açtı. Uzattığı eli tuttum ve o da

Dudaklarını parmaklarımın üzerinde, orada küçük bir pranga gibi duran yüzüğün üzerinde gezdirmeden önce beni ayağa kaldırdı.

Binaya doğru yürüdük, yakut on tonluk bir ağırlık gibiydi, yanıp sönen neon ışığı durumumu işaret ediyordu -satıldı, satın alındı, sahip olundu. Ön kapıya yaklaştığımızda kameralar parladı ve yüzüme bir gülümseme çizdim. Sanki buna alışık değildim. Tüm hayatımı Chicago'nun yozlaşmış sosyetesinin üst kademelerinde geçirmiş, vahşi bir adamın mükemmel kızı gibi davranmış, onun korkunç ortaklarından birinin benimle evlenmek isteyeceği bir gün için gösteriş yapmıştım.

Ama bu farklıydı. Bu halktı. Gerçek, yasalara saygılı halk. Muhabirler bize hızlıca sorular yöneltti. *Ben kimim? Nişanlı mıyız? Ne zamandır birlikteyiz? Düğün ne zaman?* İpucu almak için Giovanni'ye baktım ama yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. Tamamen okunmaz haldeydi. Sanki bunları duymamış gibi davranıyordu, sanki bunlar onun altında, önemsiz şeylermiş gibi.

Beni içeri götürürken elbisemin eteği bacaklarımın etrafında sallanıyordu. Mekânın her iki yanını süpüren büyük bir merdivenin bulunduğu lobiye girdiğimizde kaos bir an için azalmış gibi görünüyordu. Bir çift kapıdan içeri adımımızı attığımız anda bardakların çınlaması ve alçak sesle yapılan konuşmalar beni bombardımana tuttu. Balo salonu ışıltılı avizeler ve çiçeklerle süslenmiş masalardan oluşuyordu. Garsonlar pahalı elbiseler ve takım elbiseler giymiş insan kalabalığının arasında şampanya tepsilerini dolaştırıyordu. Çok tanıdıkta ama değildi. Burası köpekbalıklarıyla dolu bir oda değildi. Bu insanlar küçük balıklardı ve Giovanni onların arasında dolaşan büyük bir beyazdı. Dikkatler bize kaymıştı, insanlar belli belirsiz uzaklaşıyordu çünkü tam olarak tespit edemeseler de aralarındaki yırtıcıyı hissediyorlardı.

Yine de bu durum, bakışları üzerimde toplanmadan hemen önce birden fazla kadının ona bir sonraki yemekleri gibi bakmasına engel olmadı. Giovanni güzel ve güçlüydü; elbette onu istiyorlardı. Temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum ama tamamen şehvet temelli bir düzeyde onu istiyordum. Ve bu beni hepsinden daha kötü yapmıyor muydu? O güzel yüzün altında gizlenen yarattığı biliyordum. Kardeşimi kaçırmış, beni tutsak etmişti, hâlâ beni sözde gönüllü bir evliliğe yönlendirmeye çalışıyordu ama yine de dokunuşundan hoşlandığımı, ilgisini arzuladığımı inkâr edemezdim. Her zaman onun tarafından nispeten dokunulmamış olduğumu düşünmüştüm.

Ama bunun doğru olup olmadığını kendime sormalıydım çünkü bende temelde yanlış olan bir şeyler olmalıydı.

Giovanni beni insanlarla dolu yuvarlak bir masaya götürdü ve mükemmel bir centilmen gibi sandalyemi çekti. Oturduğumda garsondan bir kadeh şampanya kaptı ve oturmadan önce önüme koydu. Beni bu yabancılara nişanlısı olarak tanıtırken mükemmel bir zarafetin resmiydi. Politikacılar, müzisyenler, bankacılar... nüfuzlu ve varlıklı insanlardı ve hepsi de onu tanıyordu.

İlk kez Giovanni Guerra'nın babam ya da amcam gibi olmadığını fark ettim. Gölgelede saklanmıyor, karanlık yeraltı dünyasını tehdit ve korkuyla yönetmiyordu. Hayır, ne olduğunu bilseler onu mahkûm edecek adamlarla omuz omuzaydı. Ya da belki de biliyorlardı, belki o da onların ceplerini dolduruyordu ve açgözlülük ahlaktan daha ağır basıyordu. Dünyanın düzeni böyle değil miydi?

Bana baktıklarında gözlerindeki ilgiyi, yargıyı gördüm. Giovanni Guerra neden daha önce kimsenin görmediği on dokuz yaşında bir kızla evleniyordu? Gerçekten de neden. Şampanya kadehini yudumladıktan sonra önümden geçen tepsiden bir tane daha aldım. Bunu atlatmak için sarhoş olmam gerekecekti.

Giovanni saçlarımı boynumdan çekip sıcak nefesi tenimde gezinirken bana doğru eğildiğinde sustum. "Çok fazla içme." Uyarısını dudaklarının kulağımın altına yumuşak bir şekilde değmesiyle gizledi ve ben keskin bir nefes aldım.

Koltuğuna yeniden yerleştğinde, yeni bardağı dudaklarıma götürmeden ve hepsini mideye indirmeden önce bakışlarını tuttum. Gidip kendini becerebilirdi. Sağ elini kaldırıp bir parmağını sol pazısının üzerine vurmadan önce kaşlarını çatı. On beş dakika sonra bir politikacının karısı bana düğünün ne zaman olduğunu sorana kadar bunu bir kene ya da başka bir şey olarak yazdım.

Alkol çoktan başımı döndürmüştü ve meydan okuma hala damarlarımda asit gibi yanıyordu. "Aslında onunla evlenmiyorum. Sadece büyük taş için buradayım. O benim vücudum için burada."

Yüzü kızardı ama bunu kibar bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı. Giovanni'ye baktığımda, bu kez iki parmağını kolunun üzerine vurdu ve şimdi bir tik olmaktan çok daha fazlası olduğu çok açıktı.

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Bir parmağım çenemin altında durmadan önce çenem boyunca kaydı ve beni daha da yaklaştırdı. "İkinci vuruş." Sesinde, bir uyarı ürpertisiyle birlikte tenimde gezinen şehvetli bir yan vardı. Aramızdaki havada bir tehlike duygusu dans ediyor, bana meydan okuyordu.

"Kaç vuruş hakkım var?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Üç."

"Peki üçe geldiğimde ne olacak?"

"O zaman o şımarık kıcını cezalandırırım, Emilia." Neden kulağa bu kadar cazip geliyordu? "Ama zorlamaya devam et. Bundan senden çok daha fazla zevk alacağım, sana söz veriyorum."

Gözlerindeki o vahşi kıvılcım beni içine çekti ve o nezaket perdesinin altında yatan canavarla dans etmek istememe neden oldu. Sıcaklık, onun dışındaki her şeyi, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını, aynı nefeste hem buz gibi soğuk hem de kıpkırmızı sıcak olabilen gözlerini görmemi engelleyen yavaş, inişli çıkışlı bir sisle içime süzüldü. Gerilim kopacak kadar sıkılaştığında kendimi geri çektim. Kafamı toparlamam ve neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Beni esir alan kişiyle küçük seks oyunlar oynamak için değil.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye kekeledim.

Papyonunu düzeltirken dudakları kıpırdadı, saten parçası yakasındaki dövmelere hiç uymuyordu. "Uslu dur, piccola."

Ayağa kalktım ve kısmen şampanyanın, kısmen de onun varlığının sarhoşluğuyla tökezleyerek uzaklaştım. Kendime gelmeli ve ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlamalıydım. Bu benim için bir şanstı. Beni yakaladığından beri ilk kez o daireden dışarı çıkıyordum. Bu lanet yüzüğü parmağımdan çıkarıp yoldan geçen bir şampanya bardağına atmak istiyordum ama rehin bırakabilirdim ve Giovanni ile amcamdan kaçacaksam şüphesiz paraya ihtiyacım olacaktı. Riskin farkındaydım, ailemin peşime düşebileceğini biliyordum ama sırf güvende kalmak için bir kafeste yaşamaya razı olamazdım.

Bir koridordan geçerken omzumun üzerinden baktım, tamamen onun beni takip etmesini bekliyordum. O değilse bile, bazı adamlarının beni takip etmesini bekliyordum ama havasız görünümlü gala katılımcılarından başka kimseyi görmedim. Bana gerçekten güvenmiyor muydu? Beni buraya getirmesinin tek sebebi beni izlemektir, ama işte buradayım.

tek başıma dolaşıyordum. Banyoya girdiğimde, içerideki iki kadının gitmesini beklerken makyajımı düzeltir gibi yaptım. Sonra kapıyı kilitledim ve dar ve yüksek olan tek pencereye doğru yürüdüm.

Çöp kutusunu kaptığım gibi ters çevirdim ve yukarı tırmanıp camı iterek açabildiğim kadar açtım. Pencerenin ötesinde opera binasının yanından aşağı doğru uzanan karanlık bir sokak vardı. Kapının patlayarak açılmasını, Giovanni'nin şeytan gibi beni tuzağa düşürüp cehenneme geri sürüklemesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. Ama yapmadı. Tek ses balo salonundan gelen alçak müzik uğultusuydu. Kendimi dar çıkıntıya çektim ve ayakkabılarımı çıkarmayı düşündüm ama New York'un ara sokaklarında yalınayak dolaşmaktansa bileğimi kırmayı tercih ederdim.

Boşluktan sıkıca geçtim, uzanıp dar açıklıktan yana doğru kayarken elbisemin malzemesi belirgin bir yırtıkla bir mandala takıldı. Yaralı bacağım ahşap çerçeveye bastırıp kalçalarım zar zor sığarken nefesim dişlerimin arasından tısladı. Chiara'nın poposunu hep kıskanmışımdır ama şu anda popom olmadığı için minnettardım. Giovanni'nin beni bir pencereye sıkışmış halde bulduğunda yaşayacağı aşağılanmayı hayal edebiliyordum.

Sokak lambasının loş ışığı pencerenin hemen altındaki çöp konteynerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. Çıkıntıya tutundum, bir çiviye kırdım ve üstüne inmeden önce ellerimi sıyırdım, sonra bileğimi kırmadan yere tırmandım. İçimi bir sevinç kapladı, çöple kirlenmiş hava bir anda çok temiz, çok özgür göründü. Şimdi tek yapmam gereken Giovanni beni bulmadan önce New York'tan defolup gitmekti.

EMILIA

Geçici iyimserliğim kısa sürdü. Sokağın ağzına doğru bir adım atar atmaz, bir figür karanlıktan ayrılıp yoluma çıktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, loş ışık kızıl saçlarında oynaşıyordu. Tommy. İçimi çekerek, içimdeki ezici yenilgi duygusunu gizlemeye çalıştım. Giovanni'nin tuvalete tek başıma gitmeme asla izin vermeyeceğini bilmeliydim.

"Az önce bana yüz dolar kaybettirdin,
evlat." "Kaçmaya çalışmayacağıma bahse
girer misin?"

Omuz silkti. "Onun hazırlıklı olmayacağını düşünmekten daha iyisini bildiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorsun, gitmeme izin verebilirsin. Ben... Ben sana ödeyebilirim-" "Hayır, yapamazsın."

Öfkem başını kaldırdı. "Peki ya yapabilseydim? Bu, beni isteğim dışında evlendirmeye ve yatağa atmaya daha az meyilli olmanı sağlar mıydı?"

Bana doğru bir adım atarken kaşları çatıldı. "Gio kötü bir adam değil, Emilia. Sana kesinlikle tecavüz etmeyecek-"

"Sadece benimle evlen ve özgürlüğümü al?" Biri ona iğrenç gelirken diğerinin gelmemesi ne garip. Doğrusu, özgürlüğümü vermektense bedenimi vermeyi tercih ederim.

İçini çekti ve hayal kırıklığını bizi çevreleyen tuğla duvarlara yöneltebilecekmiş gibi yanımdan baktı. "Babanın adamlarından birinin kafana silah dayadığını gördüm, Emilia." Bakışları tekrar benimkilere kaydı, gözlerinin yeşili karanlıkta parlıyordu. "Kaçarsan her şeyin biteceğini mi sanıyorsun? Gün batımına doğru atlayıp gideceğini mi? Gio buradaki kötülüklerin en küçüğü."

Her şeyin adaletsizliği bir anda üzerime kurşun bir ağırlık gibi çöktü. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

Bir adım öne çıktı ve ben itiraz edemedim beni kucakladı. Gözyaşlarım tehdit ederken kollarında gevşedim.

"Özür dilerim. Bu doğru değil ama sana söz veriyorum, sana zarar vermeyecek. O kendisine sadık olanları korur."

Ama değildim ve hiçbir zaman da olamayacaktım. İkisi de bunu bilmeliydi.

"Hadi gel." Çekildi ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni ara sokağa doğru götürdü. "Nerede olduğunu merak edecektir."

"Beni bekliyordun, Tommy. Tam olarak nerede olduğumu bildiğini söyleyebilirim." "Senin bir savaşçı olmadığını söyleyemez, tatlım."

Beni binanın önünden geçirdi ve sanki tesadüfen karşılaşmışız gibi ışıltılı balo salonuna geri götürdü.

Gün geçtikçe, başarısız hamleler yaptıkça umudumu kaybediyordum. Asla kaçamayabilirdim ve o zaman gerçekten bir seçim olmayan bir seçim yapmak zorunda kalacaktım.

Tommy sandalyemi çekerken Giovanni'nin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Teşekkür ederim Tommy," dedim dişlerimi sıkarak, elbisemi kalçalarımın altında düzeltirken.

Ve sonra gitti. Tommy'den de en az patronundan nefret ettiğim kadar nefret etmek istiyordum ama bu imkânsızdı. Onda, nadiren deneyimlediğim bir dünyada nezaketten bahseden bir şey vardı ve beni kurtlara, daha doğrusu kurda bırakmak yerine kalmasını diledim. Masadakiler neden tuvaletten geri götürüldüğümü merak ettiyse de bir şey söylemediler.

Giovanni'ye bakmayı reddettim, yokluğumda servis edilen yemek tabağına odaklandım. Kuzu incik ve sebze. Tabii ki süslü bir versiyonu. Parmakları çeneme dokundu ve Giovanni bakışlarımı kendisine çevirmeye zorladı, başparmağı dudağımın kenarını okşadı.

"Üçüncü vuruş." Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Ben de bu akşamın hayal kırıklığı yaratacağını düşünmüştüm." Sözleri buz gibiydi, gözleri intikam vaat ediyordu.

Bununla birlikte beni bıraktı ve diğer tarafındaki bankacıyla konuşmaya başlayarak arkasını döndü. Orada oturdum, midemde bir düğüm, omuzlarım gergin, baltanın düşmesini bekliyordum. Çünkü öylece bırakmasına imkan yoktu. Bana zarar verir miydi? Dakikalar geçtikçe aptalca rahatlamaya başladım, yemeğimi karıştırdım ve bir kadeh şarap daha içtim. Giovanni dikkat etmediğim bir espriye güldü, eli neredeyse gelişigüzel bir şekilde kalçama indi. Tabii ki yaptığı hiçbir şey sıradan değildi. Sıcak parmakları elbisemin yırtmacından içeri girdi, yukarı doğru ilerledi ve hem eteği hem de masa örtüsünü kalçalarımın doğru sürükledi. Nabzım hızlandı, vücudum titrerken kan kulaklarımda uğuladı. Korkuyla mı? Beklentiyle mi? Gerçekten emin değildim. İç çamaşırlarıma dokunduğunda, elim bileğini kavrayarak dışarı fırladı.

"Tsk tsk, piccola." Dudaklarını şakağıma bastırdı ve bakan herkese tatlı ve sevgi dolu bir nişanlı gibi göründü. "Bu gece sabıka kaydını epey kabartıyorsun."

Bakışlarını karşıladım, dudakları o kadar yakındı ki nefesindeki viskinin tadını alabiliyordum. "Lütfen." Söyleyebildiğim tek şey buydu ama merhameti için mi yoksa gazabı için mi yalvardığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kaşlarını kaldırmış bekliyordu ve ben de durumu kendim için daha da kötüleştirdiğimi biliyordum. Bileğini bıraktım ve alnımdan öptü, bir parmağını külotumun üzerinden geçirip klitorisimin üzerinde gezdirirken dudakları tenimde gezindi. Keskin bir nefes aldım ve o da içkisini aldı, etrafındaki her şeyi mutlak bir şekilde kontrol eden bir adamın rahat zarafetiyle yudumladı. Ben ondan ve parmaklarından başka hiçbir şeye odaklanamazken o bankacıyla konuşmaya devam etti. Nefes almaya, sakın kalmaya çalıştım ama daha önce hiçbir erkek bana böyle dokunmamıştı.

Sıvı zevk vücudumdan akıyordu ve o sinir yığınının üzerinde tembel daireler çizerken hareketsiz kalmak için her şeyimi harcadım. Usta bir manipülatördü, ben onun melodisiyle kıvranıp dans edene kadar mükemmel notaları tıngırdatıyordu. Ondandır nefret ediyordum; onu istiyordum. Daha fazlasına, sunabileceği her şeye ve ondan koparmaktan zevk alacağım her şeye ihtiyacım vardı. Bir parmağını içime sokup başparmağını klitorisime bastırduğunda neredeyse boşalıyordum, haykırmamak için dudağımı ısırırdım.

Kanın metalik tonu utançla birlikte dilimi kapladı. Tüm bu insanların önünde boşalacaktım. Kukum parmağını sıkmaya başladığı anda sustu ve o hissi bana bıraktı.

sönüp gidecek. Tanrıya şükür. Vücudum bu ertelemeyle sarktı ama o hemen yeniden başladı. Ve ben tamamen farklı bir nedenden dolayı çılgılık atmak istedim. Dokunmadığım ana yemeğin çoğunda yaptığı şey buydu. Beni o dalgaların üzerinde tuttu, çaresiz kalana kadar zirveye çıktı ve geri çekildi. Artık beni kimin gördüğü umurunda değildi; sadece ihtiyaçtan aklım başımdan gitmişti. Bunun onun cezası olduğunu fark ettim.

Şu anda nasıl göründüğümü sadece hayal edebiliyordum, cildim kızarmış, nefeslerim düzensiz, onun mükemmel küçük kuklası, kopardığı ve çektiği iplerle dans ediyordum. Ve en kötüsü de, sanki beni tamamen mahvetmiyormuş gibi konuşmaya devam ederek dikkatini bile vermiyordu.

Çaresizliğin ötesine geçtiğimde, sonunda bana döndü. Nefesi boğazımı okşadı, viskiyle soğutulmuş dudaklarının fırçasına kıyasla tenim ateş gibiydi.

"Hiç ses çıkarmadın." Parmakları bedenimi terk ettiğinde, prensip olarak ona meydan okurcasına küçük bir inilti duydum ve tenime karşı gülümsediğini hissettim. "Aferin kızıma."

Övgü içimin sıkılaşmasına ve sıkışmasına neden oldu ve Tanrı aşkına, açıkça baba sorunlarım vardı.

Sandalyesine geri oturdu, parmağını dudaklarının arasına kaydırıp ve benim tadımı emdi. Gözleri tamamen sıcak ve boğucu bir yoğunlukta ve o anda bunun her bir parçasını istedim. Beni onun için boşaltırken, dilinde kendimi tatmak istedim. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Onu izleyen herkes tam olarak ne yaptığını, ne yaptığını biliyordu ama Giovanni'nin umurunda değildi çünkü o dokunulmazdı. Benim de umurunda değildi çünkü beni akılsız yapmıştı.

"Çok tatlı. Çok saf ve el değmemiş." Sonra saçlarımı okşadı ve dileğimi yerine getirdi. Beni öptü, dili dudaklarımın arasından kayarak onun, benim ve viskinin birleşik tadını dilimin üzerinde zorladı.

Bu öpücük, dudaklarına karşı nefes nefese kalana kadar yatıştırmaya çalıştığım her şeyi yeniden ateşledi. Giovanni de sınırına ulaşmış gibi görünüyordu çünkü ne olduğunu anlayamadan ayağa sürüklenip galaya doğru götürülüyordum. Başım alkolden, ondan ve damarlarıma lanet bir yük treni gibi pompalanan şehvetten dönüyordu.

Sıcak avucunun sırtımın çıplak tenine yaptığı baskı, bu yüksek halimde bana bir tür işkence gibi geliyordu. Sanki bütün sinir uçlarım yanmış ve şimdi kalçalarımın arasındaki nabızla aynı ritimde zonkluyormuş gibi hissediyordum.

Giovanni süslü spor arabanın direksiyonuna geçene kadar artık o kadar sakın görünmüyordu. Sanki şahsi bir hakarete uğramış gibi vitesi her vitesine taktı. Eyaletler arası yola çıktığımızda, eli bir damga gibi kalçama indi ve ben de karşılık olarak kıvrandım. Külotum nemliydi, kalçalarım sanki oraya koyduğu ağrıyı düzeltebilecekmişim gibi birbirine bastırıyordu. Hem de herkesin içinde. Bu düşünce içimde yeni bir aşağılanma dalgası yarattı.

"Ben senin zengin arkadaşlarının önünde oynayacağın küçük oyuncağın değilim," diye tersledim.

"Ben ne dersem osun, Emilia." Parmakları tenime saplandı. "Ve şu anda sana bir velet olduğunu söylüyorum ve veletler cezalandırılır."

"Ne... ne yapacaksın?" Endişemi gizleyemiyordum.

Bana doğru attığı gülümseme hınzırlıktan başka bir şey değildi. "Göreceksin prenses."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi ve pantolonundaki şişkinliği gözden kaçırmadım. Vücudum balo salonunda başladığı işi bitirmesi için uğulduyordu. En azından kendimi tatmin edebilmem için yalnız bırakılmam gerekiyordu ama içimden bir ses beni eve götürüp tek başıma bırakmak için yemeğin ortasında galadan çıkıp gitmediğini söylüyordu. Bu da şu soruyu doğurdu: Beni yalnız bırakmamasını istiyor muydum?

Daireye girdiğimizde çaresizdim. Koridorda tökezleyerek yürüdüm, bu bitmek bilmeyen lanet kaşınıtı kendim halletmeye fazlasıyla hazırdım. Daha iki adım atmadan eli ensemde kenetlendi ve yürürken beni yanında tuttu. Odama doğru. Kapı arkasından kapandığı anda, varlığı dört duvarın içinde baskıcı ve boğucu hale geldi.

"Ne yapıyorsun?"

Ceketini çıkarırken hiçbir şey söylemedi, tıpkı ilk gece yaptığı gibi. Ama bu sefer hiç korku yoktu ve tüm vücudum hareketle birlikte sımsıkı sarıldı. Sırada kol düğmeleri vardı, hareketleri telaşsızdı sanki

Dünyadaki tüm zaman boyunca. Beni sikecek miydi? Beni o motel odasından aldığından beri ilk kez kendimi bunu istemediğime ikna edemiyordum. Papyonunu gevşetip gömleğinin kollarını sıvadığında köşeye çekilmiş, seksle dalga geçen beynimle mantık yürütmeye çalışıyordum. Kendime onu istemediğimi, onun düşmanım olduğunu söylüyordum ama sanki bana bir doz saf şehvet ilacı vermişti ve bakışlarım bir bağımlı gibi onun her bir mükemmel santimini tarıyordu. Smokin ona çok yakışmıştı ama bu biraz daha sert versiyonu... Tanrım, muhteşemdi. Gıcır gıcır beyaz gömleği, yakasının hemen üstünden süzülen ve her iki kolunu da gizli bir hazine haritası gibi saran koyu ve kıvrımlı dövmelemlerle çılğınca çelişiyordu.

"Buraya gel, piccola." Bana elini uzattı, şeytan beni ruhumu satmaya davet ediyordu.

Ama o kadar da ileri gitmemiştim. Duvara yaslandım, avuç içlerim soğuk sıvaya bastırdı, sanki parmaklarımı içeri sokup kendimi oraya sabitleyebilirmişim gibi.

"Korkuyor musun Emila?" Birkaç adım öne doğru yürüdü. "Hayır."

"Ya da belki de seni uyardığım alkolden dolayı biraz sarhoşsun. içmek için."

"Ben çocuk değilim," dedim avını takip ederek yaklaşmaya devam ederken.

"Hayır, değilsin ama çok kötü bir kız oldun."

Hay sikeyim. Neden tüm vücudum onun sesindeki şehvetli dalgalanmayla uğuldadı? Belki de ben sarhoştum.

"Cezalandırılma zamanın geldi." Bana zarar verir miydi? Becerir miydi? İkisini de aynı anda mı? "Seni uyarmıştım, Emilia."

Önümde durdu, parmakları asla hoşlandığımı itiraf edemeyeceğim bir şekilde boğazıma dolandı. İnlediğimde dudakları seğirdi ve beni daha yakına çekti. "Korkma, piccola. Sana zarar vermeyeceğim," diye yanağımdan nefes aldı. "Hem de çok." Bu fısıltılı tehditle ilgili hiçbir şey beni heyecanlandırmamalıydı.

Kavrayışı boynumun arkasına kayd ı ve beni duvardan uzaklaştırd ı. Yatağa doğru.

Panik şehvet sisini yarıp geçti ve onunla m¼cadele ettim. "Giovanni, dur. Ne yapıyorsun?"

Yatağın kenarına oturdu ve beni zorla kucağına oturttu. Boynumun arkasından beni oraya sabitledi, kalçalarıml ı uyluklarıml ın ¼zerindeydi, k ıçım havadaydı. Parmaklarıml ı baldırımı kavrad ı, dik durmak ve ondan uzaklaşmak için m¼cadele ediyor ve pençeliyordum. İpeksi bir şey bileklerimi sarmadan ¼nce her iki kolumu da arkamdan kavrad ı ve hareket edemeyeceğim şekilde sırtıml ın alt kısmına bağladı. Kendimi şişin ¼zerine atılmaya hazır bir av gibi hissediyordum. Fiziksel olarak hiç bu kadar savunmasız olmamıştıml ı, hem de ona karşı.

"Giovanni-"

"şşşt." G¼zlerim yaşarıml ıken başparmağı boğazıml ın kenarında yumuşak daireler çizdi. Boşta kalan eliyle eteğimi bacaklarıml ıdan yukarı çekti ama orgazm bir anda aklımdan çok uzaklara gitmişti.

"L¼tfen," diye fısıldadım. Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum ama bu pozisyon en k¼t¼ şekilde aşağılayıcıyd ı.

"Cezanı çek, piccola. Ve bir daha bana itaatsizlik etmeyi ya da kaçmayı d¼ř¼nd¼ę¼nde bunu hatırla."

Soğuk hava k ıçımın yanaklarıml ıyla buluştuktan sonra keskin bir çatırtı duyuldu ve ardından kalçamın arkasına bir sızı saplandı. Acıdan çok çoktan ve ¼fkeden haykırdım. Beni tokatlamıştı.

Elinde ç ırp ınmaya başladım. "Bunu yapamazsın!"

Avuç içi tekrar tekrar yere inmeden ¼nce boynumdaki tutuşu sıkılaştı. Kalça yanaklarıml ıdaki ısı, şu anda y¼z¼ml ı olan cehenneme rakip oldu. Beni k¼ç¼k d¼ř¼rmeye çalıştıysa, iyi iş ç ıkartıyordu. Yalvardım, yakardım, sonra durmasını istedim ve biraz daha yalvardım, ama bırakmadı. Her yerim acıyana kadar darbe ¼st¼ne darbe indirdi k ıçıma ve kalçalarıma. İçimde kuduz bir çaresizlik y¼kseldi, ama gidecek hiçbir yeri, ç ıkışı yoktu.

Sonunda, o kadar sıkı tutunduę¼ml ı parçam, savaşan, pençeleyen ve t¼ml ı kırık parçalarıml ı koruyan parçam parçalandı. Çaresizlikten bir hıçkırık beni boğdu ve ben onun e l i n d e gevşerken g¼zyařlarıml ı serbest kaldı. Vuruşları

değişti, alçaldı. Kendi zihnimin enkazında bir yerlerde, acı başka bir şeye dönüştü. İnlediğimde ya da hareketsiz kaldığımda beni övüyor, parmakları amımın üzerinde geziniyordu. Ve zihnimin çarpık bir köşesi onun övgüsünü, zevkini, dokunuşunun acımasızlığını arzuluyordu.

Birden her şey değışti ve ceza o kadar da cezalandırıcı gelmemeye başladı. Kaçmaya çalışmak yerine, bana gerçekten istediğim yerden dokunmasını umarak geri itiyordum. İç çamaşırımı yana çekip iki parmağını amıma soktuğunda teslimiyetim ödüllendirildi. Zihnim tamamen devre dışı kaldı ve bana içgüdü ve hislerden başka bir şey bırakmadı. Ben onun kucağında kasıldım ve inledim, o da karşılık olarak inledi.

"Ne kadar sıkı, ıslak bir amcığın var prenses. Dayak yemeyi seviyorsun." Parmakları inkâr edemeyeceğim kadar kolay bir şekilde içeri kayd ve normalde hissedeceğim utancı hissedemeyecek kadar ileri gitmiştim. Giovanni yine beni kenara itti, sadece geri çekilmek için.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim. Birinden bu kadar nefret edebileceğimi düşünmemiştim. Bana yaptığı onca şey arasında bu en kötüsüydü.

GIO

Aletim taş gibi sertleşmiş, Emilia kucağında kıvranırken kalçasına baskı yapıyordu. El izlerim teninde kalıcı olmasını dilediğim bir iz bırakmıştı. Bunun küçük kediciğime hükmetmek, ona haddini bildirmek ve benden kaçamayacağını hatırlatmak gibi basit bir durum olması gerekiyordu. Ama ben onun içinde kendimi kaybederken, o da anlamadığı bu tatlı teslimiyetin içinde kayboluyordu.

Mükemmel küçük amcığı parmaklarımın etrafına kenetlenmiş, beni daha derine çekmeye çalışıyordu. Onun parçalanışını ve adımı inleyişini izlemek istiyordum, tercihen sikimin üzerinde, ama bu onun şımarık kıcı için bir cezaydı. Sadece yalvardığında ve bana istediğimi verdiğinde sikimi alacaktı. Yine de onu sikmemek neredeyse acı veriyordu, bu yüzden ona kendi acımı çektirdim, boşalmasına izin vermem için bana yalvarana kadar onu tekrar tekrar kenarladım.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı, sesi çatlıyordu.

Küçük bakire akılsızdı ve eğer mecbur kalırsam onu bu şekilde tutacaktım, masum zihninin şimdiye kadar kavrayamadığı bir zevk dünyasını tadacaktım. Bilmediği şey, dizlerimin üzerinde bu şekilde güçsüz olması gerekirken, aslında tüm güce sahip olduğuydu çünkü bu kadar güzel kırılma ve boyun eğme şekli beni çıldırtıyordu.

Ellerindeki bağı çözdüm ve onu yatağa geri attım. Kahretsin, muhteşemdi, göğsü kabarmış, saçları vahşi, yüzünde rimel izleri vardı. Her zaman güzeldi ama şu anda tam bir tanrıçaydı. Bu onun en ham, en saf haliydi. Aramızda duvarlar yoktu, nefret yoktu, pençeler yoktu. Sadece o ve ben vardık. Şehvet ve ihtiyaç.

Akşamın erken saatlerinde onu zarafet timsali yapan elbise şimdi beline kadar sıyrılmış, iç çamaşırları bir kenara itilmiş, pembe amcığı sergileniyordu. Baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi ve bunun farkında bile değildi.

"Giovanni."

"Gio," diye düzelttim çünkü bana sadece düşmanlarım ve annem Giovanni derdi.

"Gio."

İnledim. Dudaklarındaki ismim, zonklayan aletimin etrafında bir yumruk gibiydi.

Beline sarılarak bileklerini dün gece yaptığım gibi karyolaya kelepçeledim. Bana baktı, göz bebekleri şişmiş ve dudakları ayrılmış, kısıtlanmıştı. Hay sikeyim. O kadar ileri gitmişti ki, eğer söylersem muhtemelen onu sikmem için yalvaracağını biliyordum ama kendimi kontrol etmek zorundaydım. Şu anda zihinsel ve fiziksel arasındaki belirsiz çizgide ilerliyordu. Çok fazla, çok erken ve tüm o kırılganlık, o tatlı güven yok olacaktı. Ve ben bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

"Bu senin cezan, Emilia." Onu öpmek için eğildiğimde çarşafları yumrukladım, dudaklarındaki gözyaşlarını, çaresizliğini tatmak istiyordum. "Dersini öğrenene kadar boşalmayacaksın."

"Aldım," diye neredeyse

yalvarıyordu. "Peki ders nedir

Piccola?" "Ben... kaçmamak mı?"

Dudaklarına karşı gülümsedim ama içimde bir öfke kıvılcımı canlandı. "Hayır. Ders şu ki, sen her şekilde benimsin. Sana şarabı içme diyorum; içmiyorsun. Benim olduğunu inkar edersen... bunun sonuçları olur. Kaçarsın ve kendini riske atarsın..."

Nefesi kesildi. "Özür dilerim." Yine de üzgün değildi. Yarın, endorfin ve hormonlarla kafası iyi olmadığında, tekrar kaçmayı deneyecekti. Yangın çıkaracak, beni bıçaklayacak... Kim bilir daha neler yapacaktı. Dövüşmek onun doğasında vardı ve beni ona çeken şey de buydu. Ve bu suç ve ceza dansı, onunla birlikte tekrar tekrar zevk alacağım bir şeydi.

"Benim karım olacaksın, Emilia. Henüz bunu kabullenmemiş olsan bile." Geri çekildim, dizlerimin üzerinde yükseldim ve kemerimi çözdüm. Sikimi yumrukladığım anda bakışları sikime kilitlendi. Sertçe okşadım ve

Son bir saat boyunca onun kıvranışını ve çığlıklarını izledikten sonra taşaklarım patlamak üzereydi.

Masum merakı çok ateşliydi ve dili sanki tatmak istiyormuş gibi dudaklarının üzerinde gezindiğinde işim bitmişti. Onunla dalga geçmiş olabilirdim ama kendime de aynı şekilde işkence etmişim. Bir iniltiyle boşaldım, ipler halinde boğazına ve göğsüne fışkırttım, bir kısmı tenine indi, bir kısmı elbisesinin satenine ıslandı. Bir an ikimiz de birbirimize baktık, hızlı nefeslerimiz odayı dolduruyordu. Bu haliyle çok etkileyiciydi, her tarafı benim dölleriyle kaplıydı. Benimkiyle.

Ayağa kalktım ve pantolonumu bağladım. İç çamaşırını düzelttiğimde dudaklarından bir inilti döküldü. O kadar hassastı ki, şu anda boşalması için ona dokunmama bile gerek kalmayacağını biliyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Alnından öptüm. "Kötü kızlar gelemmez, piccola." Sonra elbisesini çekiştirerek indirdim ve banyoya doğru ilerledim. Bir bardak su ve biraz Tylenol ile geri döndüğümde kaşlarını çatı, şehvet dolu bakışlarında öfke vardı. "Aç."

Bana açmadan önce tereddüt etti. Öğreniyordu. Tylenol'u dilinin üzerine yerleştirdim, dudakları parmaklarımın etrafında kapandığında bir hırıltıyla savaştım. Sonra bardağı ağzına tutarken başının arkasını kavradım.

"Hepsini iç, prenses."

Öyle yaptı ve ben de parmaklarımı yanağında gezdirmeden önce bardağı kenara koydum.

"Aferin kızıma."

Kızgın olabilirdi ama sabah baş ağrısı ve zonklayan bir kıcı olmadığına bana teşekkür edecekti. Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Gio, lütfen. Beni böyle bırakma." Bağları çekiştirdi, başı yastıklara çarptı, savunmasızdı ve benimle kaplanmıştı. Bu manzaradan bu kadar hoşlandığım için hasta olduğumu biliyordum.

"İkimiz de biliyoruz ki seni çözersem, kendini tatmin edeceksin. Ve dediğim gibi, kötü kızlar gelemmez, piccola."

Sonra ayrıldım.

Bundan sonra uyumam mümkün değildi, bu yüzden ofisime gittim ve onu kameradan izlerken bir bardak viski doldurdum. Bağlanmış ve hayal kırıklığıyla kıvranıyordu. Sonunda nasıl boyun eğdiğini düşündükçe aletim tekrar sertleşti. Sonunda. Ve şimdi o kadar çaresizdi ki, kırmızı saten içinde çok güzeldi ve boşalmıştı. Benim kişisel saplantım.

Viski şişesinin yarısını içtim, izliyordum, hep izliyordum. Elleri yatağa bağlı olmasına rağmen nefes alış verişleri düzleşti, uyku onu buldu.

Yemin ederim, Jackson'dan gelen mesaj beni oraya gidip onu becermekten alıkoyan tek şeydi. Anlaşma olsun ya da olmasın. Yalvar ya da yalvarma.

Gömleğimin düğmelerini ilikledim ve aşağıya indim. Serin gece havası etrafımı sararak beynimdeki ilkel ihtiyaçların bulanıklığını temizledi.

Jackson'ın cipi binamın önündeki kaldırımda rölantide duruyordu, gece trafiği akıp gidiyordu. O ve Tommy önde oturuyorlardı, yüz ifadeleri ciddiye. Bu, Emilia'nın yarattığı mutluluk balonunu nihayet patlatmaya yetmişti. Arkaya bindim ve ikisi de dönüp bana baktılar.

"Bu iyi olsa iyi olur."

Jackson sırtarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sana söylemiştim. Taşaklarına kadar batmıştı."

Onu tersledim, aslında taşaklarım derin *olmadığı* için sinirlenmişim. "Bodrumdaki İrlandalı kum torbası öldü."

"Tamam. Sana bir şey verdi mi?"

"Tam olarak değil."

Tommy gergin bir iç çekti ve Jackson'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Hiçbir şey söylemedi. Ama Shane O'Hara olduğu ortaya çıktı." Kaşlarını kaldırdı. "Paddy'nin yeğeni."

Kahretsin. Savaş savaştı ve insanlar öldü. Her kaybı şiddetle hissetmeme rağmen, aile farklıydı. İntikam almayı gerektiriyordu.

"Onu yakaladığınızı biliyorlar mı?" Ben sordum.

Tommy başını salladı. "Onun olduğunu nasıl öğrendim sanıyorsun? O'Hara onu kaçıran kişi için bir ödöl koydu."

Ön camdan etrafımızda yükselen ışıltılı gökdelenlere baktım. "O zaman bize ait. Cesedi bir mesaj olarak geri gönderin. İlaçlarımızı almaya devam edersen böyle olur."

Jackson sırtıttı ve ben de ilk defa onu rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak ettim. "Önce parmaklarını yerine dikmemi ister misin?"

Tommy onu kafasının arkasından vurdu.

Misilleme yapacaklardı ve O'Hara askerlerim için gelmeyecekti. Ailem için gelecekti ve bu ikisi ve Nero artık sahip olduğum en yakın şeylerdi. Ve az önce nişanlım olarak ilan ettiğim kadın.

Arka kapıyı açtım. "Sabah Nero'yu görmeye gideceğim ve onu uyaracağım. Pérez sevkıyatları dışında her şeyi durdurun."

"Rafe yapmaz-"

"Hemen şimdi Rafe'i siktir et. Paddy O'Hara kan peşinde ve bu fareyi yakalayana kadar hiçbir şey yapamayız." Kim olduğunu bulana kadar mafya her zaman üç adım önde olacaktı. "Bulun onu." Ve bulduğumuzda, onun ölümünü bir çile haline getirecektim. Sessiz kaldırıma çıktım ve çatı katına geri döndüm. Beni boğan cinsel gerilim, gerçekliğin o şiddetli dozu karşısında artık yok olmuştu ve yatağa gittim.

Bir çığlık beni uykumdan kopardı. Saatin üzerinde parlayan kırmızı rakamlar sabahın ikisini gösteriyordu. Bir tiz çığlık daha ve ben ayaktaydım, komodinden silahı aldım ve avuçladım. Koridora çıktım ve parmak uçlarımda Emilia'nın odasına doğru ilerledim, sessizce kapıyı iterek açtım, yarı yarıya onu öldürmeye çalışan bir Outfit puştı bulmayı bekliyordum. Belki de rüyalarına girmişlerdi. Televizyon ekranından gelen ışık, çırpınan formunu ve bağlı vücudunu kaplayan hafif ter parıltısını vurgulamaya yetiyordu.

Silahı şifonyerin üzerine koyarak yatağın kenarına oturdum ve koluna dokundum. "Emilia."

Gözleri birden açıldı ve sonra benden uzaklaşmaya çalıştı ama yapamadı çünkü hâlâ yatağa bağlıydı. Yarı aydınlık halinde panikledi, mücadele etti ve çekiştirdi, nefesleri kesik kesik geliyordu. Onu daha önce de kabus görürken kamerada görmüştüm ama bu farklıydı.

"Emilia, dur."

Yapmadı ve onu serbest bırakabilmek için fiziksel olarak sıkıştırmak zorunda kaldım. Kelepçeler bileklerinden düştüğünde titriyor ve ağlıyordu ve kaçmaya çalıştığında onu kollarıma çektim. Benimle mücadele etme çabaları zayıf ve gönülsüzdü, sanki rüyalarına giren şey ateşini çalmış gibiydi. Bunun kâbusun kendisinden çok aldığı cezayla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Bana teslim olduğu anı hissettim. Mükemmeldi. Neredeyse ruhani bir şeydi. Ama bir duvarı, hayati bir bariyeri yıkmıştı ve iblislerinin bundan faydalanması beni şaşırtmadı.

Omuzlarının sert yapısı yavaşça yumuşadı ve yüzünü boğazıma gömdü, gözyaşları tenimi ıslattı. Ve bu hoşuma gitti çünkü onu en karanlık, en kırık haliyle istiyordum. Henüz bilmedikleri ve benim açığa çıkaracaklarım da dahil olmak üzere onun her bir parçasını istiyordum. Ama en çok, hiç göstermediği kırılganlığını istiyordum.

"Nefes al, piccola. Bu sadece bir kâbus." Parmaklarım saçlarının ipeksi tellerinde gezinirken şampuanımın kokusu saçlarına sinmişti. Onu işaretlememin bir başka yolu.

Bekliyordum, içinde her zaman kaynayan öfkeye hazırdım, ama hiç gelmedi.

"Uyu prenses." Onu yatağa çektim ve yanıma yatırdım.

Kavga etmedi ya da tartışmadı ve bu endişe vericiydi. Gözyaşları göğsümü ıslatmayı bıraktıktan çok sonra onu tutmama izin vermesi de öyle. Bunun bir hediye mi yoksa bir lanet mi olduğundan emin değildim çünkü küçük kediciğim o anda çok kırılmıştı. Ne tür şeytanların onun ruhunu çalabileceğini merak ediyordum.

EMILIA

Yüceltilmiş hapishane hücremdeki loş ışığa uyandım, kafatasımın içinde alçak bir vuruş çınılıyordu. Belime dolanan kalın kolu ve sırtıma bastırılan bir bedenin sıcak, ağırlığını fark etmem sersemlemiş birkaç saniyemi aldı. Giovanni. Dün gecenin anıları bana saldırdı ve ondan uzaklaştım, ayağa kalkmadan önce neredeyse yataktan düşüyordum.

Doğrulup oturdu, saçları dağınıktı, çarşaflar kalçalarında toplanmıştı. Bu kadar ateşli, dinlenmiş ve bana mastürbasyon yapmaktan doymuş görünmesinden nefret ediyordum. Bu arada ben de bana giydirdiği aptal elbisenin içinde, her yanı onunkinin menisiyle kaplı, kâbuslardan bitkin düşmüş ve kopacak kadar gergin bir halde duruyordum. Bana şaplak atmış, yatağa bağlamış ve ben ağlarken bana sarılmıştı. Ve ben ona izin verdim. *İzin verdim.* Giovanni bir gecede beni duygusal olarak hiç olmadığım kadar açıkta bırakmıştı ama bunu isteyerek yapmamıştı. Bu en kötü türden bir ihlaldti.

"Siktir git."

Kaşlarını kaldırdı ve yüzündeki o seksi sırıtışı tokatlamak istedim. "Dışarı çıkmamı istemiyorsun, Emila."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, kelimeler istediğimden çok daha kırık ve boğuk geliyordu.

"Seni cezalandırdığım için mi? Yoksa benim olduğun için mi?" "Ben senin değilim!"

"Dün gece benim olmak istedin." O sırıtış bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını başının arkasında kavuşturarak yatağa uzandı. Bakışları göğsüme, üzerime geldiği yere kaydı. "Ve şu anda kesinlikle benim gibi görünüyorsun."

Onu incitmek, benim kadar güçsüz hissetmesini sağlamak istiyordum çünkü erkeklerin beni kontrol etmesinden bıkmıştım. Yine de haklıydı; ona yalvarmıştım.

Beni boşaltmak için onu istiyordu ve bu her şeyi çok daha kötü yapıyordu. Beni manipüle etmiş, beni çarpıtmış ve her zaman olduğum gibi bir piyon gibi oynamıştı.

Kırmızı sis çöktü, öfke beni tüketti, ona zarar vermek istedim ama yapamadım çünkü o dokunulmazdı. Ne olduğunu anlamadan lambayı duvara fırlattım, porselenler yere saçıldı. Sonra televizyonlardan birini duvardan koparıyordum. "Kontrolcü, psikopat, pislik." Yere düştü ve yıkım o kadar tatmin ediciydi ki, şimdi derimin altında kıvranan öfkeli yarattığı besliyordu. Sonra komodini ters çevirdim, burada çöpe atacak daha fazla dekoratif eşyası olmadığı için sinirlenmişim. Öfkeme o kadar odaklanmışım ki, tam önümde durana kadar hareket ettiğini bile fark etmedim, sadece bir çift boksörle olması gerekenden daha iyi görünüyordu. Bu beni daha da sinirlendirdi. Bulduğum tek küçük teselli yan tarafına bantlanmış sargı beziydi ama onu kestiğimi bilmek bile beni sakinleştirmeye yetmedi.

"Emilia..."

Ellerim göğsüne çarptı ve o da bana izin verdi. İçimde bir şey ardına kadar açılmıştı, çirkin bir acı ve sakatlayıcı bir zayıflıktan oluşan bir boşluk aniden dışarı taşıyordu. Bunu kontrol edemiyordum çünkü hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Yumruklarım ona çarparken gözyaşlarım serbest kaldı ve onun hiçbir tepki vermemesi beni daha da öfkeliendirdi.

"Hepiniz aynısınız! En azından amcam ya da babam beni hiç yatağa bağlamadı, o yüzden tebrikler Gio. Sen resmen tanıdığım en kötü insansın."

"Bu cezayı hak ettin, piccola, ve bunu biliyorsun." "Senin saçma mafyandan uzak bir hayat istediğim için mi?"

"Benim ya da amcanın mafyasından asla kaçamayacaksın. Kan girer, kan çıkar ve sen damarlarında o kanla doğdun."

Boğazımdan mizahsız bir kahkaha döküldü. "Ne yani? Benim payıma düşen bu ve ben de uzanıp senin seks kölen mi olmalıyım?"

"Dün gece aletim için oldukça istekli görünüyordun. Başka türlü davranma."

Avucum yanağıyla yankılanan bir alkışla buluştu. Gülümsemeden önce yüzü yana doğru kıvrıldı. Parmaklarımın pembe hatları teninde çiçek açarken gülümsedi. Muhtemelen beni tekrar cezalandırmanın yollarını hayal ediyordu ama ben korkuyu aşmıştım.

"Gelmene izin vermediğim için kızgınsın."

"Siktir git, Gio." Ona tekrar vurmaya gittim çünkü lanet bir tepki istiyordum. Bir tane aldım.

Bir hırıltıyla önce bileğimi, sonra diğerini yakaladı ve bir eliyle arkamdan bağladı. Beni neredeyse çıplak olan bedenine doğru çektiştirirken ben de onun elinde çırpınıyordum.

Diğer eli göğsümde, vücudumdaki kurumuş döl kalıntılarının üzerinde gezinirken bileklerimi sıkıca kavradı. "Ya da belki sadece seni işaretlediğim için kızgınsındır. Böyle çok güzel görünüyorsun, piccola."

Tenim ısındı, dokunuşu karşı koyamadığım bir lanetti.

"Çok lekeli. Çok kızgın."

"Dokunma bana," diye nefes aldım, gözlerimi kapatarak.

İ s t e m e d i ğ i m şeyleri arzulamamı sağladı. Sanki kendimi bile tanıımıyordum.

"Lütfen."

Beni bırakmadı.

"İkimiz de biliyoruz ki sana dokunmamı, seni boşaltmamı istiyorsun. Parmaklarımla. Dilimle. Sikimle."

Dudakları yanağıma fısıldarken tüm vücudum ihtiyaçla titredi ama bu gerçek değildi, sadece bir manipülasyondur.

"Ama şu anda teslimiyetinizi pek iyi idare edemiyorsunuz." "Bu teslimiyet değildi-"

"Ve seni içimde görmekten ne kadar hoşlansam da..." Beni bıraktı ve geri çekildi. "Duşa gir prenses."

Ona kaşlarını çatarak baktım, kafam karışmıştı ve sersemlemiştim.

"Merak etme. Yakında seni çok daha kalıcı bir şekilde işaretleyeceğim." Bir parmağım boğazımı okşadı. "Boğazına damgamı vuracağım, o daracık amına boşalacağım, ismim..."

Düşüncesi bile midemi bulandırırken bir yandan da merakla ondan uzaklaştım. Bu lanet merak bana pahalıya mal olacaktı.

"Duş. Şimdi."

Birden kendimi uyuşmuş, bitkin hissettim ve ayaklarım kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Ben banyoya girdiğimde o da peşimden geldi, çıplak ayakları fayansların üzerinde geziniyordu.

"Sen ne-"

Duşu kesti, sonra önüme geçti. "Elbiseni çıkar, Emilia."

Ters ters bakarak ondan uzaklaştım. "Gio, ben-" "Ben senin için yapmadan önce şu lanet elbiseyi çıkar."

"Siktir git."

Gözlerini kapadı ve sert bir iç çekişle burnunun kenarını sıktı. Bakışlarım bükülmüş pazusuna, her kasını saran gerginliğe kaydı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum prenses. Bir kez olsun bana güven." Ona güvenmek mi? Bu fikir çok saçmaydı. Öyle değil miydi?

"Sana neden güveneyim ki?" Fısıldadım.

Bakışları benimkilerle buluştu, soğukkanlı ve sabitti. "Çünkü neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bunu sana vereceğim."

"Seni istemiyorum-"

"Giyin, Emilia." Bu, itaat edilmeye alışkın bir adam tarafından verilen bir emirdi.

Aramıza çöken sessizlik, arkamdaki fayansın üzerinde suyun çıkardığı sesle daha da bozulmuş gibiydi. Ciğerlerim çok dar, banyo çok küçük geliyordu.

"Bir."

Parmağını kaldırdığında, varlığımın her zerresi öfkeyle çılgılık attı. Yine de bir parçam, dün gece acımasızca açığa çıkan bir parçam ona güveniyor, itaat etmek istiyordu.

"Üçe kadar çıkarsan ne olur?" Nefes aldım ve bu kelimelerin dudaklarımdan çıktığı anda bir boğa için kırmızı bir bez parçası olduğunu biliyordum.

Gözleri parladı. "Kötü kızlar gelemmez, piccola."

Titrek bir nefes aldım, umutsuzca tutmaya çalıştığım tüm öfkeyi kesen küçük bir heyecan ipliği. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Ona karşı isyan etme dürtüsü, düşünmeyi ve savaşımayı bırakıp sadece hissetme ihtiyacıyla savaşıyordu. Giovanni bana kasvetli gerçekliğimi bir anlığına unutturan bir kafaydı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, tek bir kelime bile etmeden bana unutulma sözü verdi.

Titreyen parmaklarımla fermuarıma uzandım, sesi odayı kesen bir silah sesi gibi alçalıyordu. Şehvet ve öfke arasındaki bu belirsiz çizgide ilerlerken ikimizin de nefes aldığından emin değildim. Kumaş omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibinde birikti ve beni sadece tangamla ve kalçamdaki bandajla bıraktı. Daha önce bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmamıştım, fiziksel ya da duygusal olarak hiç o an onun yanında olduğum kadar açıkta kalmamıştım. Serin hava meme uçlarımı öptü ve onun sıcak bakışları altında zirve yaptılar. Gio küçük bir inilti çıkardı, makyaj masasına doğru geri çekilerek bana alan açtı.

"Şimdi de külot, piccola." Sesi derin bir törpüydü ve hissetmiş olabileceğim her türlü suskunluk, yüzündeki saf arzu ifadesiyle kovuldu.

Dantel parçasını bacaklarımdan aşağı kaydırırken, parmak eklemleri sanki kendini fiziksel olarak yerinde tutuyormuş gibi makyaj masasının kenarında beyazlaştı.

Dişlerini sıkarak, "Duşa gir," dedi.

Suyun sıcaklığının altına girdim. Ancak cam kapı kapandığında hareket etti, sanki aramızda bir kalkana ihtiyacı varmış gibi. Kendimi bir av gibi hissediyordum, parmaklıkların dışında beni yemek için bekleyen bir canavarla birlikte bir kafese hapsolmuştum.

Buğulu camın ardından sert bakışları içimi yaktı. "Bacaklarını aç, piccola."

Utandım ve tereddüt ettim. Onun önünde hiç çıplak kalmamıştım ama her şeyi görebilmesi için bacaklarımı açmamı istiyordu... Hemen itaat etmeyince kaşlarını kaldırdı ve iki parmağını havaya kaldırdı. Damarlarımda bir beklenti dalgası dolaşırken bile ona ters ters baktım.

"Şu güzel pembe amcığı göreyim."

Kahretsin, küfürlü sözleri neden bu kadar ateşliydi? Aramızdaki cam daha da buğulandı ve beni net göremediğini biliyordum. Bu kasıtlı mıydı? Bu bana biraz cesaret verdi ve bacaklarımı açtım.

"Aferin kızıma."

Bu iki kelime ihtiyaçlarıma bir Tazer gibiydi ve dün geceye geri döndüm, onu memnun etmek için çaresizdim, dokunuşu için çaresizdim. "Gio..."

Avucunu cama bastırdı, diğer eli vücudunda aşağı doğru kayarak her bir kalkık bacağının üzerinden geçti. "Benim için kendine dokun, Emilia."

Bana söyleneni yapmaktan nefret ediyordum ama sanki dün gece hiç bitmemiş gibi boşalma ihtiyacı yeniden alevlendi. Bana emretme biçiminde, bunu sadece kendimi boşaltmaktan çok daha iyi yapan bir şey vardı.

Parmaklarım bacaklarımın arasına dokunduğunda, içimden kaçan iniltiye karşı koyamadım.

"O klitorisi benim için daire içine al, prenses," diye emretti Gio düzensiz bir iniltiyle.

Artık onu zar zor görebiliyordum, ama bu ses içimde bir istek, bir ihtiyaç uyandırdı. Elimi camın üzerinde kaydırarak, boxer'ını indirdiğini ve yumruğunun kalın sikini kavradığını görebileceğim kadar temizledim. Vahşi ve kontrolden çıkmış görünüyordu, onun çılgınlığı benimkini besliyordu. Boştaki elimi camın diğer tarafındaki elime bastırdım, sanki ona dokunabilir, onu hissedebilirmişim gibi.

Homurdandı, dediğini yaptığımda nefeslerim benimkilerle birlikte hızlandı. Çok yaklaşmıştım, dün gece beni bıraktığı çıkıntıda sallanıyordum. Ama şimdi çok daha yüksekte hissediyordum, sanki düşüş sonsuz olacakmış gibi. Ama şimdi kontrol bendeydi, ya da ben öyle sanıyordum.

"İki parmağını o amcığa sok, piccola."

Yaptım ve orgazm geri çekildi, ama yerini farklı bir zevk aldı, dün gece beni becerdiği parmakların sert kalınlığını arzulamama neden olan bir yanma ve gerilme.

"Aferin kızıma. Benim için ne kadar ıslak ve sıkı olduğunu hisset. Seni becerdiğimde ne kadar iyi hissedeceğini hayal et." Sesi duyularımı okşuyor, zihnimde iğrenç bir resim çiziyordu.

Bardağı bir kez daha kaydırdım ve ona baktım, sikini okşadım, içimde olmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim.

"Şimdi başparmağını klitorisinin üzerine bastır. Tıpkı şu anda sana dokunuyor olsaydım yapacağım gibi."

Yaptım ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Daha önce de kendimi boşaltmışım ama bu farklıydı. Gio'nun çılgınca aletini okşadığını görmek beni muazzam bir şeye doğru sürükledi.

"Emila," diye hırladı adım. "Benim için gel."

Ve yaptım, onun hırlayıp sarsılmasını, elinin ve karnının üzerine boşalmasını izlerken tüm vücudum patladı. Giovanni Guerra'nın üzerimdeki kontrolünü kaybetmesi gördüğüm en seksi şeydi ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi güçlü hissetmemi sağladı.

Baş döndürücü bir zevk içimi parçaladı, uzuvlarımdaki tüm gücü çaldı. Bana dokunmuyordu ama dokunmuş da olabilirdi çünkü o orgazmı birlikte sanki tüm parçalarımı yeniden düzenleyerek artık tanıyamadığım bir şeye dönüştürüyordu.

Sendeleyerek duş duvarına yaslandım, nefes nefese kalmışım. Camda bıraktığım yarı bulanık izden Gio'nun bakışları benimkilerle buluştu ve birden kendimi açıkta kalmış bir sinir gibi hissettim. Önce sıcak sonra soğuk ve her şeyi hissediyordum. Kapıyı açıp içeri adım attığında donup kaldım.

Gizliden gizliye daha fazlasını istemekle ondan ve temsil ettiği her şeyden korkmak arasında sıkışıp kalmışım. Kendimi bırakmaktan ve beni kolayca elimden aldığı kontrolü daha da fazla kaybetmekten çok korkuyordum. O elbisenin fermuarını indirdiğim anda ona teslim ettiğim kontrolü.

Gio bana dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı, sadece spreyn altına girdi ve midesinden gelen suyu yıkadı. Duvara yaslanmış, onun rahat sakinliğini sessizce izliyordum. Çıplaklığımdan, az önce yaptıklarımızdan utanmayı bile içimde bulamadım, çünkü o çok bariz bir şekilde *utanmıyordu*.

Su, altın teninin üzerine dökölüyor, dövmeleler akışta eğilip dans ediyor, kaslar her ince hareketle patlıyor ve yuvarlanıyordu. Tanrım, sanat gibiydi.

Bir noktada, kaburgalarındaki sargıyı çıkarmıştı, düzgün dikişler derisindeki aslan görüntüsünü ikiye bölüyordu. Karmakarışık bir şekilde onu yaralamak istedim çünkü o beni zaten fiziksel ve duygusal olarak yaralamıştı.

"Kanamam var."

Bakışlarımı kaçırdım ve suyun pembeye boyandığı ayaklarıma doğru bakışlarını takip ettim. Ayağımı kırılan lambaya çarpmış olmalıydım. "Ben iyiyim."

Ben spreynin altında oyalanıp kendimi toparlamaya çalışırken o tek kelime etmeden çıktı. Kabinden çıktığımda Gio'nun çoktan gitmiş olmasını bekliyordum. Ama o oradaydı ve bana bir havlu uzattı. Havluyu aldım ve sanki beni ondan koruyabilecekmiş gibi sarındım. Bundan. Ama çıplak göğsüne bakmaktan ya da belindeki havluyla buluşmadan önce her lanet ab'in üzerinden süzülen su damlasını izlemekten kendimi alamıyordum.

"Bana tatlı gibi bakmayı bitirdiysen..."

Belimden tutup beni bir çocuk gibi makyaj masasının üzerine yatırdığında yüzüm alevler içinde kaldı ve kahkahalar odanın içinde çınladı.

"Sen ne-"

Dolaptan bir ilk yardım çantası aldı ve tek dizinin üzerine çökerek ayağımı kalçasına yerleştirdi. Havlusunun tertemiz beyazı anında kıpkırmızı bir çizgiyle lekелendi.

"Gio, ben iyiyim." Utanç sonunda beni soktuğu puslu havadan sıyrıldı. Dün gece için, bu sabahki öfke nöbetim için, duşta olanlar için ve şimdi benimle ilgilenme şekli için - bunların hiçbirleriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Tüm bunları sindirmek ve kolayca yıktığı duvarları yeniden inşa etmek için beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Uzaklaşmaya çalıştığımda uzun parmaklarım bileğime kenetlendi. "Hayatında bir kez olsun Emilia, kavga etmeyi bırak."

Ağzımı kapattım ve o da ayağımı inceledi, sonra da bandajladı. Bu aramızda bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Tam bunu düşünürken, ayağa kalktı ve uyluğumun etrafındaki ıslak bandaja uzandı, onu çıkardı ve yarayı inceledi.

"İyi görünüyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona zar zor bakabiliyordum. Ayaklarımı ittim ve çenemi kavradı, başparmağını pembe lekeli olduğunu bildiğim elmacık kemiğimde gezdirdi.

"Çok masumsun, piccola." Elini çekmeden önce dudakları kıpırdadı. "Daha çok erken. Uyumaya devam etmelisin."

"Yapamayacağım."

Detaylandırmamı bekliyormuş gibi başını eğdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan tam da bunu yapıyordum.

"Pencerelerin olmaması... kâbusları daha da kötüleştiriyor," diye mırıldandım. Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissettim, sanki karanlıktan korkan küçük bir kızmışım gibi. "Eskiden kaçtığımda babam ceza olarak beni birkaç gün bodruma kilitlerdi." Bunu neden itiraf ettiğimi bilmiyordum. Belki de sadece tamamen zavallı olmadığımı bilmesini istemiştim. Bir nedeni vardı.

"Ne yaptı?" Sesi ürkütücü bir şekilde sessizleşti ve birinin ölüm emrini verdiğinde sesinin böyle çıktığını hayal ettim.

"Ben... bundan hoşlanmıyorum." Bakışlarımı yere indirdim ve bir deliğin açılıp beni yutmasını diledim. "Zindan falan değildi. Sadece... izole edilmişti. Ve penceresiz."

Gio boğazını temizlemeden önce bir süre sessizlik oldu. "Benim yatağında uyuyabilirsin."

Bakışlarım onunkilere kaydı ama daha itiraz edemedi sözümü kesti.

"Zaten yapmam gereken işler var."

Sonra gitti ve ben kendime az önce ne olduğunu sormaktan başka bir şey yapamadım.

GIO

Emilia'yı yatağında düşünmek bana çok ağır geldi. Yine de Nero'yu görmeye gitmem gerekiyordu, bu yüzden güneş tam olarak doğmadan evden çıktım. Şehrin dışındaki köprüden geçerken şafağın ilk kızıl tonları sudan yansıyor, Metallica'nın sert notaları yorgunluğumu kovmak için boşuna bir çabayla hoparlörlerimden geliyordu.

Mafya ile işler çirkinleşmek üzereydi ve buna odaklanmam gerekirken aklım sürekli Emilia'ya kayıyordu. Kendime yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde, bunu neden onunla yaptığımı sordum. Neden o? Bu kızın nesi bu kadar özeldi de bir türlü peşini bırakamıyordum? *Buna* akıllıca bir şey yapıp onu geri göndermekten daha fazla cevap veremezdim. Yapamadım işte. Tamamen kontrolüm altında olması gereken bir durum artık tamamen kontrolümden çıkmıştı ve sahip olduğu gücün farkında olmayan bir kızın elindeydi.

Nero'nun Hamptons'taki evi olan devasa cam malikanenin önüne geldiğimde korumaları beni içeri aldı. Kendi evimin aksine, onunki sessizdi. Burayı güvende tutmak için adamlara ihtiyacı yoktu. Bu düşünce gülünçtü. Mutfığa adım attım ve bir silahın namlusu kafatasımın tabanını öperken, ocakta hizmetçileri Margot'yu gördüm. Margot sadece gülümsedi ve bu çok eğlenceliymiş gibi başını salladı.

İçimi çektim. "Una."

Nero'nun karısı önüme çıktı, kalçasındaki silahı kılıfına sokarken kalçasına bir bebek dayamıştı. Simsiyah giyinmiş, tam bir taktik takımına girmek üzereymiş gibi görünüyordu. Muhtemelen öyleydi de. Eğer Nero korkutucuysa, Una da kalçasında Tatyana varken bile dehşet vericiydi. Bireysel olarak itibarları kanlıydı. Nero ve Una birlikte kabuslara konu oluyorlardı. En iyi arkadaşım ne kadar uzun süre birlikte olursa olsun, Rus suikastçıya güvenmeyi bir türlü kendime yediremiyordum.

"Neden benim evimdesin, Gio?"

"Nero'yu görmem gerek."

"Dante'yi kaldırıyor. Benim gitmem gerek." "Birini öldürmek" lafı edilmemişti. Bebeğin başını öptü ve onu bana doğru itti.

Refleks olarak onu tuttum ve annesinininkiyle aynı garip renkteki geniş çivit rengi gözlerine baktım.

"Nero'ya üstünün değiştirildiğini ve karnının doyurulduğunu söyle."

Margot ona bir kahve fincanı uzattı ve Una kapıdan çıkmadan önce silahlarla dolu olduğu şüphesiz olan siyah bir çantayı aldı. Bu arada Tatyana bana yabancı tehlikenin tanımımıyım gibi bakıyordu. Mutfak masasına oturdum ve beklerken onu salladım. Bir an için içimi bir huzur kapladı. O kadar masum, o kadar saf ve dünyanın acımasızlıklarından etkilenmemişi ki.

"Dikkatli ol. Orada biraz fazla rahat görünüyorsun." Nero'nun sesi bakışlarımı yukarı kaldırdı. Her zamanki takım elbisesi gitmiş, yerine bir tişört ve egzersiz pantolonu gelmişti. Boyu ve cüssesiyle daha az korkutucu değildi ama bu sadece... tuhaftı. Hayatım boyunca tanıdığım acımasız mafya patronu Nero'yu -hatta patron olmadan önce bile- bu haliyle asla bağdaştıramazdım.

"Tanrım. Baba vücudundan uzak bir çocuksun," dedim sırtarak.

Beni tersledi. "Hala kıcını tekmeleyebilirim. Bir gösteri ister misin?"

Sırıttım. "Yapamam. Bebeği tutuyorum."

Dante yürümeye başlayan bir çocuk kaosu kasırgası gibi odaya daldı, vahşi siyah bukleler ve Una'nın gözleri bana bakıyordu. Çocuk daha üç yaşındaydı ama yemin ederim içinde şeytan vardı.

"Gio." Beni gördüğü için çok mutlu görünüyordu ama neyin peşinde olduğunu biliyordum. Sandalyemin yanında durdu ve ben de cebimden şeker poşetini çıkarıp sanki lanet bir haraçmış gibi uzattım. Bir anda kapıya doğru fırladı.

Nero onu gömleğinin arkasından yakaladı. "Kahvaltıdan önce olmaz, Dante." Arkadaşım bana ters ters bakarken güldüm. "Sen bir pisliksin."

"Dick!" Dante anons etti ve ben de gülerek başımı arkaya attım.

Nero, Dante'yi yüksek bir sandalyeye oturttu, ölüm katılığı varmış gibi davrandığında bacaklarını zorla büktü. Tüm sahne o kadar tuhaf ve bir o kadar da normaldi ki bir an için acı bir şekilde kıskandım. Nero bir Rus suikastçıyla evli bir mafya patronuydu ama burada kan, para ve güçten uzak bir mutluluk yaşıyorlardı. Daha önemli bir şey. Uğruna geri adım attığı şey buydu ve buna çok değerdi.

Bunu Emilia ile hayal ettim, onu çocuğumla hayal ettim. Bir an için bunu o kadar çok istedim ki neredeyse acı verecekti. Sonra gözümü kırpım ve gerçeklik devam etti. Uğraşmam gereken sorunlar, odaklanmam gereken şeyler vardı.

"Haydi. Prensesimi getirin." Nero iki kahve aldı, Margot da Dante'nin önüne yakında ikisinin de giyeceğinden emin olduğum bir kâse yulaf ezmesi koydu.

Oturma odasına geçtik ve krem rengi mobilyalara ve kristal avizeye baktım. Babasından aldığından beri burayı pek değiştirmemişti ve nedenini anlamamıştım. Cesare ile yakın değildi. Adamı öldürüp yerine geçmişti, Tanrı aşkına.

Nero, Tatyana'yı benden almadan önce içecekleri masaya bıraktı. Aslında onun kollarımdaki küçük ağırlığını özlemiştim. Nero onu omzuna yerleştirirken bana kaşlarını çattı.

"Sen..." gözlerini kıstı, "düşünceli misin?"

"Saçmalama."

Güldü ve kahvesini aldı. "*The Times*'a göre, sen Şimdi nişanlandım."

"Bu sadece görünüş içindi."

"Outfit ittifakı karşılığında evlenmeyi kabul ettiğin kızla mı? Bu sadece görünüş içindi..."

O koltuğa oturdu, ben de kanepeye uzandım.

"Bu... O..." Kahretsin, Emilia ile yaptığım anlaşmayı nasıl açıklayacaktım?

"O kaçtı. Onu zorlamak istemiyorsunuz ama onu öldürmeye de çalıştılar, bu yüzden onu mutlu bir şekilde göndermiyorsunuz." Ovalayarak kahvesinden bir yudum aldı

Tatyana'nın sırtında, eli tüm vücudunu kaplıyordu. "Çok tahmin edilebilirsin, Gio."

"Jackson ve Tommy yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapıyor." "Tommy, Una ile dedikodu yapıyor."

"Ve Una seninle dedikodu yapıyor."

"Ölüm Öpücüğü *dedikodu* yapmaz." Homurdandı. "Yararlı bilgiler aktarır."

Emilia hakkında konuşurken ona bakmak istemediğim için bir parmağımı sandalyenin kolundaki güneş ışığının üzerinde gezdirdim. Çok zayıf hissettiriyordu belki de. "Bana aptallık ettiğimi ve onu geri göndermem ya da kanında yıkanmam gerektiğini söylemeyeceksin."

Büyük bir omzunu silkti, Tatyana bu hareketle birlikte sallandı. "Tommy onun sana iyi geleceğini söyledi. Sana da biraz iyi gelebilir." Nero için neredeyse... güzeldi. Keşke o küçük iyilik beni gerçekten isteseydi.

"Buraya müstakbel eşiniz hakkında konuşmaya gelmediniz. Seni buraya getiren nedir, bariz olanın dışında?" Koltuğunda geriye yaslandı ve bu rahat halinde bile, göğsünde bir bebekle Nero güç yayıyordu.

"Sizi uyarmaya geldim. Bir mafya çocuğunu çalıntı bir sevkiyatla yakaladık. Jackson işini yaptı. Onu öldürdü."

Kaşlarını kaldırdı. "Fareyi buldu mu?"

"Hayır."

Nefesini yavaşça bırakması odadaki gerilimi artırıyor gibiydi. Biliyordum. Kızgındı çünkü Nero'nun en çok değer verdiği iki şey varsa o da sadakat ve korkuydu ve birinin ona ihanet edecek kadar cesur olması onu çileden çıkarıyordu.

"Çocuğun Shane O'Hara olduğu ortaya çıktı. Patrick'in yeğeni."

Nero'nun dudaklarında beliren gülümseme delilikle karıştı. Deli herif. "Paddy çok kızacak."

"Evet, intikam almak isteyecektir."

Nero boynunu yana doğru kırdı. "Güzel. Hadi şu işi bitirelim. Jackson'ı ara. Bu gece mafyayı temizlemeye gideceğiz." Ayağa kalktı ve ben de onu takip ederek önünde durdum.

"Bunun uzun vadede bizi mahvedeceğini biliyorsun. Rafe ve Chicago ile iyi bir ilişkimiz var. New York'ta dokunulmazız çünkü kirli işleri orada tutuyoruz." Yıllar; tüm taşları tahtaya dizmek için yıllarca çalışmışım. Kimse dikkat çekmekten hoşlanmazdı ve tüm mafyayı ortadan kaldırmak... bu, geri tepecek türden bir dikkat çekiyordu. "Bir kan banyosu başlatırız ve o koruma balonu yok olur."

"Az önce bize saldırmak üzere olduklarını söyledin. Senden şehrimi yönetmeni istemedim ki bu pisliğin etrafından dolaşabilesin."

"Hayır, benden işleri yürütmemi istediniz çünkü bir işi yürütmek için gereken saçma sapan politikaları umursamıyorsunuz."

Tatyana mızızlanmaya başladı ve ben de Nero'nun cinayete meyilliyken minik şeyi susturmaya çalıştığını görünce gülümsemek zorunda kaldım.

"Duyduğuma göre, zaten Rafe'den uzaklaşıyormuşsun."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, sadece tüm yumurtalarımızı tek bir sepete koymuyorum. Chicago'dan başka bir yere gitmeyecek ve bu da bizi mahvetti."

"Evet, şimdi o benim kıcımda, bu da Anna ve Una'nın da benim kıcımda olduğu anlamına geliyor. Bu gece bu işi hallederiz, her şey normale döner ve kığım güvende olur."

"İkimiz de senin para ve savaşıla ilgili olduğunu biliyoruz, Nero. Ben sana para kazandırıyorum. Savaş bunu mahveder. Ve daha da önemlisi, bu bir risk. Senin bir ailen var...."

Kaşları birbirine yaklaştı ve bundan nefret ettiğini biliyordum. Sevdiği şeyi korumak için kim olduğunu yumuşatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama Nero ve Una bir ömür boyu yetecek kadar kan ve ölüm görmüşlerdi. Sessizliği seven insanlar olmayabilirlerdi ama buna ihtiyaçları vardı.

Bir elimi omzuna attım. "Sadece arkanı kolla ve Rafe'i benimkinden biraz daha uzak tut. İşler kötüye giderse ve büyük silahlara ihtiyacım olursa, seni arayacağımı biliyorsun." Tatyana'nın tüylü saçlarında bir parmağımı gezdirdim, gitmeden önce onu bana teslim etmesini isteyecektim. Yine de ona cephane vermeyecektim.

"Onlara göz kulak ol." Kapıya doğru döndüm. "Oh, Una bebeğin beslendiğini ve altının değiştirildiğini söyledi." Evinden çıkarken güldüm. Bir kalp atışında savaştan bebeklere. Artık onun hayatı buydu ve lanet olsun, bunu isteyebileceğimi düşündüm.

Buradayken kendi evime de uğradım. Vardığımda kuşluk vaktiydi ve orada her zamankinden daha fazla adam vardı. Jackson dün gece gelmeleri için çağrı yapmıştı. Sokaklarda, tek başlarına, askerler çok kolay avlanabilirdi ve ben O'Hara'ya ceset teslim edecek değildim. Mutfak tam bir enerji kovanıydı, havayı kahve ve pasta kokuları dolduruyordu. Mutfak masamda Tommy'nin yanında oturan Renzo Donato'yu da özlemiyor değildim. Emilia'ya çok benziyordu ve kısa bir an için suçluluk duygusu bilincimin sınırlarında titreşti.

Çocuk kız kardeşini korumaya çalışmak dışında yanlış bir şey yapmamıştı. Ben de kız kardeşim için aynı şeyi yapmaz mıydım? Tek kız kardeşim benden büyüktü ve ben bir şey yapamadan çok önce evlendirilmişti. Ama eski Famiglia kızlarının görücü usulü evliliklerde istismar edilmesine izin vermezdi. Sergio'nun Emilia'yı ne kadar kolay teslim ettiğine bakılırsa Outfit'in böyle bir kaygısı olmadığı açıktı. *İster becer, ister evlen, umurunda değil.*

Yine de, Renzo bir Outfit infazcısıydı ve gelinimi çalmış ve dört gün boyunca kaçmasına yardım etmişti.

"Tommy, Sergio Donato'nun yeğeni neden evimde dolaşıyor?" Tezgâhın üzerindeki mektupları aldım ve karıştırdım.

"Jackson hücreyi kullanıyordu. İrlandalı piç yerine Renzo'nun misafir odasında kalmasını tercih edeceğini düşündüm. Çarşaplarda daha az kan olur."

Kahve fincanının etrafında gülümserken ona baktım.

"Ayrıca, teknik olarak yakında senin kayınbiraderin olmayacak mı?" Renzo bana şeytanın ta kendisiymişim gibi ters ters baktı.

"Bir şey yaparsan, sadece o kan lekeli odaya geri dönmekle kalmazsın. ama kız kardeşin bunun bedelini ödeyecek" diye uyardım.

Tommy homurdandı. "İnan bana, dün gece onu o elbisenin içinde gördükten sonra, kız kardeşine onun hoşlanmayacağı bir şekilde dokunmasına imkan yok."

Ve şimdi Renzo elinden gelse beni öldürecekmiş gibi görünüyordu. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bizim 'müttefik' olmamız gerektiğini sanıyordum." Bunu sanki tüm bu kavram bir şakaymış gibi alaycı bir şekilde söyledi.

"Beni alyans takarken görüyor musun, Donato?" Bir şehir toplantısıyla ilgili bir mektuba göz gezdirdim.

"Hayır."

"Doğru. Yani biz aile değiliz. Bu da seni benim masamda oturan potansiyel bir düşman yapıyor."

Konuşmayı bıraktı ve yüzüne bir lokma yemek tıktırdı.

Jackson içeri girip yanımdan geçerken, "Outfit prensesini yalnız bırakmana şaşırdım," dedi ve kahve makinesinin altına bir kupa itti. "Seni bıçakladığını, sonra daireni yakmaya çalıştığını ve dün gece neredeyse kaçtığını duydum."

"Emilia inatçı değilse hiçbir şeydir." Bakışlarım Renzo'nun kendini beğenmiş bakışlarıyla buluştu. "Yine de cezalandırıldı." Gülümsemesi kaybolduğunda aklına her türlü korkunç şeyin geldiğini hayal ettim. En azından benim onun küçük kız kardeşine şaplak atmamı ve üzerine gelmemi. "Bu kadar cani görünmene gerek yok, Renzo. O şımarık küçük kıçının gizlice hoşlanmadığı bir şey değil."

Telefonum çaldığı sırada Jackson kıkırdadı. Koridora çıkarken "Şeytandan bahsetmişken," dedim.

"Sergio."

"O'Hara güpegündüz bir kafede dört adamımı öldürdü." Kahretsin. Başlamıştı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ortak arkadaşımızın en sevdiği evcil hayvanlarından birinin uyutulması gerekti diyelim."

"Tanrı aşkına." Bunu birkaç küfür daha izledi. "New York'a geliyorum. Buluşmamız gerek."

"Güzel. Saat sekizde. Desolation'daki Yama." Desolation tarafsız bir yerdi. Şu anda Chicago'ya gidemeyeceğimden emindim.

Ben yoğun trafikte ilerlerken Emilia yolcu koltuğunda gergindi, bakışları New York sokaklarının akıp giden telaşına sabitlenmişti. Giydiği siyah elbise kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu ve ben dikkatimi yola vermekte zorlanıyordum.

O'Hara'nın Chicago'da iki adamımı öldürmesiyle bugün tam bir şamata olmuştu. Ruh halim kapkaraydı ve yine de ölüm ve kaos denizinde Emilia, içinde güneşlenmek istediğim saf beyaz ışık şaftı gibiydi. Şu anda yapamasam bile. Dalgın bir şekilde annemin yüzüğünü parmağının etrafında döndürerek gergin bir tik olduğunu tahmin ettiğim bir hareket yaptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda köprüye varıp şehrin dışına çıkarken.

"Bir toplantıya." Ayrıntıya girmedim ve kiminle ya da neden olduğunu söylemedim.

Sergio onu öldürmeye çalışmıştı ve korkunun onu aptalca bir şey yapmaya itmesini istemiyordum. Issızlığın ortasında kaçmak gibi. Göz açıp kapayıncaya kadar sokaklardan kaçırılırdı.

Bir saatlik yolculuğun geri kalanında sessizliğe gömüldük ve direksiyonu sıkıca kavradım, ona dokunma, onu kafasından çekme dürtüsü neredeyse içgüdüsel oldu. Ama şu anda Emilia'yı, evliliği ya da sıçanımı bulup bu savaşa bir son vermeyi düşünmemem gerekiyordu. Çok uzun sürmüştü ve Shane O'Hara'nın ölümüyle, bu nesiller boyu sürecek bir kan davasına dönüşmekten bir adım uzaktaydı.

Arabayı Desolation'ın kirli sokaklarına çektim. New York'un birkaç mil dışında yer alan kasaba, köhne apartmanlardan ve grafiti lekeli, tahtalı dükkan cephelerinden oluşan dağınık bir koleksiyondur. Burası, tarafsız bölge olarak kullanan bir suç lordları topluluğu olan Ruin tarafından yönetilen bir suç çukuruydu. Nero da davet edilmişti ama tabii ki başkalarıyla iyi geçinemiyordu. Bir ara sokağa park ettim ve Emilia'nın arabadan inmesine yardım ettim. Sanki biri dışarı fırlayıp onu bıçaklayacakmış gibi etrafına bakındı.

"O kadar korkmuş görünme prenses. Seni koruyacağım."

Bir eliyle elbisesinin önünü düzeltirken bana ters ters baktı. Yersiz yurtsuz görünüyordu, bok yığınının içinde büyüyen bir çiçek gibiydi. "Beni uyuşturucu satıcılarınla buluşmaya mı getirdin?"

Güldüm. "Pek sayılmaz."

Silahı göğüs kılıfımdan çıkardım ve caddeyi geçip sıradan görünümlü bir binaya doğru ilerlerken elime aldım. Kaldırım çöplerle doluydu, tek tük evsizler çöpleri karıştırıyordu.

"Beni gerçekten neden buraya getirdin?" Elimdeki silaha bakarken sesi hafifçe titredi.

"Seni öldürecek değilim, Emilia." Gözlerimi devirdim. "Sana söyledim, bir toplantım var."

"Öyle diyorsun." Kaldırımında yürürken hastalık kapacakmış gibi etrafına bakındı. "Tek bildiğim, cesedimi bir çöplüğe bırakmak üzere olduğun. Burası popüler bir cinayet yeri gibi görünüyor." Saçmalıyordu ama onu öldürmemden bahsederken bile daha yakına kaydı, vücudu yanıma bastırdı.

Kolum ona dolandı, onu daha da yakınımaya çekti. Onu hissetmek çok hoşuma gitmişti, güvende olmak için bana yönelmesi hoşuma gitmişti.

Üzerinde tek bir ışık olan düz siyah bir kapının önünde durdum, binanın tüm pencereleri kapalıydı. "Seni asla öldürmem prenses." Kapıya vurdum. "Benim için canlı halin çok daha değerli."

Kapı açılmadan önce cevap vermeye fırsat bulamadı, içeriden hafif bir müzik sesi geliyordu.

Küçük, karanlık bir odada tek bir masa ve arkasında takım elbiseli yaşlı bir adam vardı. Silahımı masanın üzerine koydum, ardından diğer silahımı da göğsüme bağladım. Adam üzerimi aramadan önce onları odanın arka tarafındaki bir kasaya koydu. Emilia'ya baktı ve ona dokunmaya çalışması için cesaretlendirerek başımı salladım. Görünüşe göre daha iyi düşünmüştü, eğildi ve bizi arkadaki çift kapıya doğru işaret ederken geri çekildi.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz caz müziğinin yumuşak tınısı etrafımı sardı. Hiç şüphelenmeyen bir göz için Yama, dış görünüşüyle vahşi bir çelişki oluşturan lüks bir kulüp gibi görünüyordu. Kadife kaplı kabinler ve kristal avizeler mekânı süslüyor, kadınlı erkekli gruplar kirli bir gizem yanılsaması yaratan şeffaf perdelerin arkasında toplanıyordu. Güzel garsonlar içki servisi yapıyor, misafirlerini hiçbir şey istemez halde bırakıyorlardı. Burası, bir erkeğin yeterli parası varsa her türlü fantezisini gerçekleştirebileceği bir yerdi. Ama bu güzel bir yalandı, altında yatanı gizliyordu. Bu

Yama, Bratva'ya aitti ve İngilizce'de çukur anlamına geliyordu. Ayaklarımızın hemen altında, binanın derinliklerinde bir dövüş ringi vardı. Erkekler genellikle kan ve şiddet üzerine bahis oynamak için fahişelerden daha fazla para harcardı. Ve Çukur, en kana susamış olanları bile doyurmak için hiçbir engel tanımayan dövüşler sunuyordu. Bir zamanlar Nero ve Jackson o pis ringe çıkmayı çok severdi. Biz bu hale gelmeden önce. Her yer bir para kazanma makinesiydi, bir adamın en basit arzularıyla büyüyordu.

Emilia yanımda kaldı ve onu kendime çekmek istedim ama yapmadım. Yama bir engerek yuvasıydı, her an düşman olabilecek türden adamlarla doluydu. Tehlikeli insanlara zayıflığınızı göstermek asla akıllıca değildi. Dünyaya göre o benim nişanlımdı, bir Donato'ydu, hiç bağlanmamam gereken görücü usulü bir gelin. Ama yakından bakmaya cesaret eden herkes için Emilia yumuşak bir noktaydı.

Kulübün içinden geçtik, zar zor giyinen garsonların ve dansçıların arasından dolandık. Emilia, Sergio ve arkadaşının arka taraftaki kabinde oturduğunu fark ettiği anda durdu, geriye doğru tökezlemeden önce topuklarını yere vurdu.

"Emilia-"

"Beni onlara mı veriyorsun?" Sesi çok incinmiş, ihanete uğramış ve çok korkmuş geliyordu.

Bir an için tüm rolleri ve zayıflığımı unuttum, yüzünü iki elimle kavradım, tam da kulübün ortasında, herkesin görebileceği bir yerde. "Hayır, piccola. Bu bir iş toplantısı. Seni getirdim çünkü şu anda güvenli değil ve seni yanımda istiyorum."

Benimle birlikte daha fazla tehlikede olabileceği gerçeğinin üzerinde durmadım. Bencilceydi ama en azından onu görebildiğim sürece sağlıklı düşünebilirdim. Bir sıçan üst rütbelerime kadar ulaşmıştı. Adamlarıma güvenmek istiyordum ama basit gerçek şuydu ki kimse onu benim gibi koruyamazdı.

"O zaman Matteo neden burada?" Bakışları sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafta geziniyordu. Tam uçuş modundaydı.

"Kim olduğunu bilmiyorum-"

"Lütfen beni almalarına izin verme, Gio." O bulanık yeşil gözlerinde dehşet titreşiyordu ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim.

"Piccola, izin verirsen seni sonsuza dek saklayacağımı biliyorsun."

"Lütfen." Hafifçe titredi ve arkamı dönüp onu bu adamlardan, ona bunu yapan bu sözde aileden uzaklaştırmak istedim. Ama Sergio'yla konuşmam gerekiyordu ve onu gözümün önünden ayırmayacaktım.

İstediğimi elde ettiğimde, Sergio Donato'yu onu korkutacak bir şey yapmış olmasından başka bir sebep olmadan öldürecektim. Yine de onu elimde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmesine gerek yoktu. Bir an için anlaşmamızı ya da koz olarak kullandığım amcasının tehdidini umursamadım bile.

"Sen benimsin, Emilia. Sana dokunmayacak. Söz veriyorum."

Gözlerindeki cam gibi yaşlar geri çekilene kadar gözlerini kırptırdı. Sergio'nun bizi ilgiyle izlediği yere baktım. Yanındaki adam ise sanki mısır gevreğine sıçmışım gibi ters ters bakıyordu.

Emilia sonunda başını salladı ve ben de ellerimi yüzünden çekip parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Gel. Uzun sürmez."

Masaya yaklaştığımızda elimi sıkıca kavradı, ifadesi tamamen okunamaz bir şeye dönüştü. Emilia temkinliydi ama yüzündeki her bir duyguyu her zaman görebiliyordum. Tutkulu, değişken ve hatta zaman zaman savunmasızdı, ama şimdi amcasına sunduğu versiyonunu zar zor tanıyordum. Yakaladığım vahşi yaratık artık ortalıkta görünmüyordu ve o her yönüyle soğukkanlı bir mafya prensesiydi. Korkusuna tanık olmalarını istemiyordu. Aferin kızıma. Elini sıktım.

Donato'nun yanında oturan adam daha gençti, belki de benim yaşımdaydı ama aynı sümüklü havayla, işine yararsa kendi büyükannesini bile öldürebileceğini söylüyordu. Bir elini gür, siyah saçlarının üzerinde gezdirdi, bakışları Emilia'yı öyle bir süzdü ki parmaklarım silahıma doğru seğirdi.

"Ah, Guerra." Yaklaştığımızda Sergio ayağa fırladı ve parmaklarını kesmek isterken uzattığı elini sıktım. "Ve yeğenimi getirmişsin. Ne hoş bir sürpriz." Boncuk gözleri Emilia ve benim aramda gidip geliyordu. "Bu Matteo Romano, danışmanım."

Sergio Emilia'yı öne çekip iki yanağından öpmeden önce diğer adamın elini sıktım. Ona dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı, tüm vücudu adamın kucağında kaskatı kesilmişti. *Onu öldürmeye çalıştı.* Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve Emilia'yı tekrar yanıma çektim. Romano ona doğru hareket ettiğinde, Emilia bana doğru bastırdı ve vücuduma doğru geri çekildi. Adam onun tepkisinden zevk alarak hafifçe sırtıttı. O anda yüzünü masaya çarpmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ama kulüpte şiddete müsamaha gösterilmiyordu ve ben bu toplantının bir an önce bitmesini istiyordum.

Emilia yanımda oturuyordu ama kaçmak istediğini biliyordum.

"İyi görünüyorsun Emilia," dedi Sergio. "Sence de öyle değil mi Matteo?"

Diğer adamın bakışları Emi'nin üzerinde gezindi ve Emi de soğukkanlılıkla ona baktı. "Evet, sen her zaman Donato ailesinin parlayan mücevheri oldun, *Emi.*"

Sertleşti ve kolum kabinin arkasına doğru kaydı, parmaklarım omzunun üzerinden geçti.

Saçmalıklarla işim bitmişti. "Yüz yüze görüşmek istemiştin Donato; işte buradayım."

"Evet. İşte buradasın. O'Hara'nın oğlunu aldınız ve şimdi bedelini adamlarım ödüyor."

"Adamların top yemi, Donato. Masaya getirdiğin şey bu."

Çenesi sıkıştı, alnındaki bir damar gözle görülür şekilde atmaya başladı. "Kan borcunu başlatman anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Evet, 'anlaşmamızın bir parçası olmayan' pek çok şey var." Kendi yeğenini öldürmeye çalışması gibi.

Masanın etrafında bir sessizlik çınladı ve ben Emilia'nın tenini okşamaya devam ettim, bunu onun kadar kendimi de sakinleştirmek için kullanıyordum. Bu adama duygu patlaması gösteremezdim.

"Bu savaş, Sergio. İnsanlar ölür." Mafyanın ve Outfit'in adamları. Ama benim adamlarımın ölmemesi gerekiyordu ve bu beni, söylememe izin vermeyeceğim kadar derinden yaraladı.

"Sen iki kaybettin. Ben sadece bugün sekiz kaybettim ve bunun son olup olmadığını kim bilebilir. Onun lanet yeğenini öldürdün."

Omuz silktim çünkü bunun bir hata olduğunu biliyordum ama bu Famiglia'ydı. Hiçbir şey için özür dilemezdik. Bir adam özür dilediği anda zayıf görünür ve kendini saldırıya açık hale getirirdi.

Bir garson bir şişe şarap getirdi ve geri çekilmeden önce dört bardak doldurdu.

Matteo'nun dikkati kızın yarı çıplak kıcını izledikten sonra tekrar tüm konuşma boyunca olduğu yere, Emilia'ya kaydı. Ona bir hafta boyunca çölde yürümüş bir adam gibi baktı ve o bir bardak su gibiydi.

Şaraptan bir yudum aldım, kadehi kırıp kırık sapını boğazına sokarsam Romano'nun küçük bir orospu gibi çığlık atıp atmayacağını merak ediyordum.

"Görüyorum ki aklın başına gelmiş, Emilia." Sergio başıyla Emilia'nın parmağındaki yüzüğü işaret etti ve Emilia'nın rengi soldu. "Onu evcilleştirmeyi başarmam beni etkiledi, Giovanni."

"Vahşi olanları kırmanın belli bir çekiciliği var," dedi Matteo, hâlâ nişanlıma odaklanmış, ağzından salyalar akan bir köpek gibi onun üzerine salyalarını akıtıyordu.

Parmaklarım şarap kadehinin etrafında gerildi ve Emilia kurnazca bana doğru eğildi. Bir nefes verdim, şampuanımın kokusu onun tatlı kokusuyla karışıp üzerime yayılınca gerginliğim azaldı. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve amcasından birleşik bir cephe oluşturacak kadar nefret mi ediyordu yoksa Romano onu o kadar rahatsız ediyordu ki benim varlığımın güvenliğini mi arıyordu emin değildim.

"Bay Romano, nişanlıma bu şekilde bakmaya devam ederseniz, ünümü tam olarak nasıl kazandığımı öğreneceksiniz."

Sergio sanki bütün bunlar büyük bir oyunmuş gibi kıkırdadı. "Şimdi, bildiğin gibi Emilia'yı başkasına verecektim. Sahip olabileceği şeye baktığı için bir adamı affedebilirsiniz."

Bir anda sinirlerim tepeme çıktı ve sanki bunu hissedebiliyormuş gibi Emilia masanın altındaki serbest elimi tuttu. Titriyordu, dehşete kapılmıştı ve bu beni öfkелendirdi.

"*Kudret* diye bir şey yoktu." Benim olana sahip olabileceğini düşünen adama ters ters baktım. "Olasılık yok. Emilia benim." Elini kaldırdım ve dudaklarımı parmaklarının üzerinde, gururla duran yakutun üzerinde gezdirdim.

Bakışları benimkilerle buluştu ve maskesi hâlâ yerinde olsa da gözlerinde oluşmaya başlayan çatlakları görebiliyordum. Romano'ya döndüğümde gülümsüyormuş gibi yaptı ama öfkesini ve gözlerindeki hafif seğirmeyi gizleyemedi. Kendisine bir şeyler borçlu olduğunu hisseden bir adam vardı.

"Artık işimize dönebilir miyiz?"

"Evet." Sergio doğruldu. "Birkaç gün içinde mafyaya koordineli bir saldırı düzenlemek istiyorum. Adamlarımı öldürdüler ve önümüzdeki günlerde daha fazlasını öldüreceklerinden hiç şüphem yok -senin ve benimkileri. Onlara sert bir darbe indirelim."

Bu, gitmek istemediğim bir yoldu ama Sergio'nun kan ihtiyacını reddedecek değildim. Nero da aynı planı önermişti. Aradaki fark, bu işin yüzünün biz değil, Outfit olmasıydı. "Tamam. Jackson ince ayrıntıları halledecek."

Serio ayağa kalktı. "Matteo'yu irtibat kurması için New York'ta bırakacağım. Şehrinizde güvende olacağına inanıyorum." Bu yüklü bir yorumdu.

Sergio'dan Emilia'ya baktım. Matteo Romano'da onu üzen bir şeyler vardı. Onun güvenliği için söz verebilir miydim? Teknik olarak, bu işe Shane O'Hara ile başlamıştım, yani pek fazla seçeneğim yoktu.

"Kimse onu öldürmeyecek." Teklif edebileceğim en fazla şey buydu.

Emilia'yı yanıma çekip Sergio'nun elini sıktım ve Romano'yu bir kez daha görmezden geldim. Adam şahdamarının kesilmesini istiyordu. Emilia ikisine de veda etmedi.

Masalarının görüş alanından çıktığımız anda elimden kaydı ve neredeyse çıkışa doğru koşuyordu. Dışarı çıktıktan sonra benden uzaklaştı ve yüzünü bir dakikalığına gökyüzüne çevirdi.

"Emilia." Koluna dokundum ve irkildi. "Konuş benimle, piccola." "Konuşacak bir şey yok." Yolun karşısındaki arabaya doğru yürümeye başladı.

Kesin olan bir şey vardı, konuşacak çok şey vardı çünkü kız O toplantı boyunca sessizce oturan kişi, geçen haftayı birlikte geçirdiğim kişi değildi.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi, her nefesin uğursuz hissettirdiği türden. Emilia kafasının içinde o kadar uzaktaydı ki, başka bir kıtada da olabilirdi ve bunun Romano ile bir ilgisi olduğunu biliyordum. O şekilde

Ona tepki gösterdi... Ona ne yaptığını merak etmek zorundaydım ama bu karanlık ve tehlikeli bir yoldu. Sergio'ya verdiğim sözü tutmamamla sonuçlanacak bir yol.

Eve gidene kadar sessiz kalmasına izin verirdim. Ama hepsi bu kadardı. Dün geceden sonra, küçük kedimin itilmeye ihtiyacı olduğunu fark ettim. Emilia bana asla "isteyerek" gelmeyecekti. Ama gelmek istiyordu. Hem de nasıl istiyordu. Bu dünyadaki hiçbir şey onu benden uzak tutamazdı, gururu bile. Emilia kırılmanın eşiğindeydi, bu yüzden onu itecektim ve kırıldığında tüm parçalarını yakalayıp tekrar bir araya getirecektim.

Eve vardığımızda, Emilia kapı ile mutfak arasındaki boşlukta oyalanırken kaybolmuş, dağılmış görünüyordu.

Ona bir bardak su uzattım. "İç şunu."

Söyleneni yaptı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmadan önce boş bardağı tezgâhın üzerine koydum. "Git yatağıma gir, piccola. Yapmam gereken bazı görüşmeler var." Dudaklarımı alnına bastırdım, o da bana doğru eğildi ve avuçlarını göğsüme koydu. Bir yanımın onun tatlı kabullenişini sevdiğini inkâr edemezdim ama aynı zamanda endişeliydim çünkü en zayıf anında bile Emilia benimle *hep* mücadele ederdi.

Ofisime gidip önce Nero'yu sonra da Jackson'ı aradım. İşim bittiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Gidip boş odalardan birinde uyuyabilirdim. Yapmalıydım ama yapmadım.

Emilia yatağımda yan yatmış, çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Hâlâ elbisesini giyyordu, saçları yarım toplanmıştı. Elimde bir gömlekle yaklaştığımda, buğulu gözleri pencerelerin ötesindeki şehirden ayrıldı.

"Otur."

Kontrol edilen bir robot gibi yaptı. Gömleğini başından geçirmeden önce onu elbisesinden sıyırdım. O kadar uysaldı ki, onu dantel iç çamaşırlarıyla görmekten bile zevk alamıyordum.

"Emilia," yanağını avuçladım ve yüzünü kendime çektim. Gözlerini kırıştırdı ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Konuş benimle."

Ağız açıldı, sonra kapandı. "Neden? Biz arkadaş değiliz, Gio."

Bundan çok daha fazlasıydık. "Düşman olmak zorunda değiliz."

"Sanırım var." Sözleri kırık bir fısıltıydı. Düşman olmamıza ihtiyacı vardı çünkü beni içeri aldığı anda ikimiz de onu tamamen tüketeceğimi biliyorduk.

"Ben senin düşmanın değilim Emilia, eğer gerçekten böyle düşünseydin yatağında olmazdın."

Sözlerimdeki gerçeği fark etmiş gibi bakışlarını çarşafıya indirdi.

"Söyle bakalım, Matteo Romano senin için kim? Ve onu öldürdüğümde ne kadar acı çektiğim gerekiyor?"

Daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attı. Daha fazla gözyaşı döktü ve ben onun kırılmasını izledim. Kendimi defalarca hırpaladığım o duvarlar, kumdan başka bir şeyden yapılmamış gibi çatladı.

"Ağlama, piccola."

Tamamen giyinik bir şekilde yatağa uzandım ve onun titreyen bedenini göğsüme çektim. Gözyaşları son günlerde ikinci kez tişörtümden tenime süzülüyordu. Ve ben onu istiyordum - her gözyaşını, her acı parçasını, kafasının içinde yaşayan her korkuyu. Bu gözyaşları onun acısının damgalanması gibiydi, sanki lanet olası ruhuma dövme yapıyordu. Gerçekten konuşmasını beklemeden saçlarını okşadım.

"O benim cezam," diye fısıldadı, "eğer seninle evlenmezsem."

Tabii ki. Sergio onun suç ortağı olması için baskı altına alınması gerektiğini biliyordu. "Sergio seni Matteo ile tehdit mi etti?"

"Ona bana o adamla yemin ettiremeyeceğini söyledim." Gömleğimi avuçladım.

"Bana bir seçenek sunuldu: Ya gerçek bir Outfit prensesi gibi davranıp seninle evlenecektim ya da beni Matteo'ya verecekti. Onun fahişesi olarak."

İkisini de öldürebileceğim tüm yolları hayal ederken belindeki tutuşum sıkılaştı. Çok fazla kırık kemik, çok fazla kan. Ama ona bunu yapanlar sadece onlar değildi ve uzun zamandır ilk kez suçluluk hissettim, gerçek bir suçluluk.

"Matteo sana ne yaptı?" Sesimdeki gerginliği bastırmak için çok uğraştım ama bu imkânsızdı.

Adam belli ki ona bir şey yapmıştı; yoksa Sergio'nun kozu olmazdı ve aklım başımdan gitti, kalbim öfkeyle çarpmaya başladı. Sanki ona sahipmiş gibi.... ona sahip olabilecekmiş gibi bakıyordu.

"Önemli değil." Ama önemliydi.

"Emilia..." Tereddüt ettim. "Lütfen söyle bana, o...?" Sikeyim. "Çünkü yemin ederim, eğer senin rızan dışında sana dokunduyrsa, onu öldürmeleri için hemen adam gönderirim. Amcan umurumda bile değil."

"Hayır, bana o şekilde dokunmadı," diye fısıldadı. "Ama yapardı. O bir canavar."

Sergio ona kötü ile daha kötü arasında bir seçim yapma şansı vermişti -kötü olduğunu açıkça bildiği bir adam ya da şiddetle ün salmış bir adam. "Yani sen de benim bir canavar olduğumu bildiğın için kaçtın."

Ve sonra onu yakaladım ve ona o anlaşmayı teklif ettim. Onu Chicago'ya geri göndereceğime inandırmış, aynı iki kader arasında seçim yapmaya zorlamıştım. İkisinden de daha iyi değildim.

"Öyle olduğunu sanıyordum," dedi, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabildim.

Saçlarını okşadım, tokaları çıkardım ve parmaklarımı dağınık tellerin arasında gezdirdim. "Ben piccola'yım." Ama ona göre öyle değildim.

Sessizliğe gömüldük, nefeslerinin yumuşak sükûneti en tatlı melodiydi.

Bütün gece ona sarıldım, kabuslar vücudunu sarstığında onu uyandırıdım ve tekrar uyuması için onu yatıştırdım. Tekrar tekrar. Emilia Donato'nun o zırhın arkasında gerçekten ne kadar kırılmış olduğunu ve on dokuz yaşındaki bir kızın neden bu kadar korunduğunu merak etmek zorunda kaldım. Romano ona ne yapmıştı da böyle uykuda peşinden koşuyordu? Yakında öğrenecektim. Donato'ya Matteo Romano'nun şehrimden sağ çıkacağına dair söz vermiştim. Hangi durumda olduğunu belirtmemiştim.

EMILIA

Kaldırımında durdum ve önümdeki endüstriyel tarzdaki binaya baktım. Parmaklıklılı pencerelerden ışıklar süzölüyor, içeriden ağır bir müzik sesi yükseliyordu. Görünüşe göre Gio'nun bir gece kulübü vardı ve onu o galada gördükten sonra bu mantıklı geliyordu. Meşruiyet maskesinin arkasına saklanmıştı.

Daireden çıktığım için mutlu bir şekilde gecenin serin havasını içime çektim. Son iki gündür Tommy ile birlikte orada kapana kısılmıştım. Gio'nun halletmesi gereken işler vardı ve her ne kadar beni sürekli izlemeyi sevse de, görünüşe göre bu çok tehlikeliydi. Boşluğu seveceğimi düşünmüştüm ama aslında onun varlığını özlemiştim, bu da endişe vericiydi. Sadece o yanımdayken daha iyi uyuyordum, hepsi bu. Belli ki bilinçaltım da bedenimle birlikte bir haindi.

Onu çöp kokan karanlık bir ara sokakta takip ettim ve arka kapıdan binaya girdim. İçeride karanlık bir koridor ve bir ofise çıkan bir dizi merdiven vardı. Basit bir masa, deri bir koltuk ve çeşitli güvenlik kamerası açılarını gösteren birkaç monitör vardı.

Uzaktaki duvar tamamen camdı ve aşağıdaki kalabalık gece kulübüne bakıyordu. Yaklaştım, dans eden ve içen insanları izledim. O kadar özgür görünüyorlardı ki, sanki müziğin ritmi ve belki de bir partnerin şehvetli dokunuşu dışında hiçbir şey onlara dokunamıyordu. Birdenbire tatmak için can attığım yeni, yasak bir dünya gibi görünüyordu. Bir kaçış gibi görünüyordu.

Gio'nun eli kalçama indi ve beni kendine doğru çekti. Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Matteo'yla olan o görüşmeden sonra yıkılıp ona ağladığımdan beri, kendimi onun içini görebileceği bir cam bölme gibi hissediyordum.

İki gün olmuştu ve hâlâ savunmamı yeniden oluşturmaya çalışıyordum ama bu çok zordu. Yorulmuştum. Asla kazanamayacağımı hissettiğim bir savaşta mücadele etmekten yorulmuştum. Korku ve kararlılığın duygusal iniş çıkışlarını yaşamaktan yoruldum. Görmek

Amcam ve Matteo bu durumu daha da kötüleştirmiş, kaçmayı başarsam bile her zaman orada olacaklarını, her hareketimi izleyeceklerini hatırlatmışlardı. *Eğer o sana sahip olamazsa, kimse olamaz.* Asla gerçekten özgür olamayacaktım. Ve zayıf anımda, Gio sessizce bana bir erteleme, dinlenebileceğim bir yer sundu, düşmanım olması gereken bir adamın kollarında olsa bile. Ama bir süre sonra onu öyle görmeyi bırakmıştım ve o kollarda, bir ömür boyu süren savaş gibi görünen savaşta huzura en yakın hissettiğim şeyi bulmuştum.

Yarın, kendime söyledim. Yarın savaşacağım.

Gio başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Duşta geçirdiğimiz sabahı unutmamıştım, müstehcen sözler ve kendi parmaklarımdan başka bir şey kullanmadan beni nasıl boşalttığını. Kendini okşayışını ve adımı inleyişini. Yine de o zamandan beri hiçbir şey denememişti. Cinsel olmaktan çok güven verici olan tatlı öpücüklerden başka bir şey yapmadı. Üzerinde ağlamama izin vermişti... Bulanık çizgileri boş verin, bu bir iplik yumağı gibi hissettiriyordu, birbirine dolanmış iplikler koparamayacağım bir şekilde düğümleniyordu. Adam aynı nefeste hem ondan nefret etmemi, hem onu istememi, hem de kucağının sıcaklığını özlememi sağlayabiliyordu. Seks kolaydı. Seksin bir motivasyon olduğunu anlıyordum ama bu... şu anda her ne oluyorsa, hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Beni neden buraya getirdin?" diye

sordum. "Çünkü senin için bir şeyim var."

"Oh?"

Ona döndüm ve yüzünün köşelerine yapışmış gerginliği fark ettim. Adamlarını kaybettiğini, amcam ve İrlandalılarla ilgili her ne oluyorsa bunun tırmanmakta olduğunu biliyordum. O bir mafya babasıydı, sert ve acımasızdı ama bu ölü adamların ona ağır geldiği açıktı. Yine de buradaydı, bana hediyeler sunuyordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, herhangi bir şey. Adamları için üzgün olduğumu, bunun ona neye mal olduğunu gördüğümü- Ana kulübe açılan kapı çalındı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Güzel sarışın bir kadın içeri girdi, müzik onun görünüşüyle birlikte yükseldi. Bizi görünce sallanan kalçaları durakladı, bana yaslanmış Gio'yu görünce bakışları daraldı. Masanın üzerine bir içki koydu ve boğucu bir gülümseme takındı. Hiçbir neden yokken ondan anında nefret ettim ki bu hiç adil değildi.

"Konuşmamız gerek," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı, benden uzaklaşıp masanın arkasına otururken bakışları Gio'nun üzerinde geziniyordu.

Belli ki burada çalışıyordu ve henüz onunla yatmadıysa bile yatmak istiyordu. Bu beni neden bu kadar rahatsız etti? Adam muhteşemdi. Tabii ki onu becermek istiyordu. Ve kız ateşliydi, bu yüzden muhtemelen onu kabul etmişti. *Becerdiğim kızlar var, bir de evleneceğim kız var.* Siktiği kızlardan biri miydi? Acaba onu da yalvartmış mıydı? Yalvarması gerekecek gibi görünmüyordu. Onu cezalandırdı mı? Yatağa bağlayıp tokatladı mı?

"Şimdi olmaz, Laylah." İçkiyi aldı, ona bir bakış bile atmadı. "Bu önemli, Gio."

Giovanni değil, Gio. Sadece onun için kendime dokunmamı istediğinde kullanmamda ısrar ettiği bir isim. İçimden kötü bir şey geçti ve onu yuttum.

"O zaman tükür onu."

Kadın dikkatle bana baktı.

"Emilia'nın önünde iş konuşabilirsiniz."

İş konuşmak istemediğinden oldukça emindim.

Ona orta parmağımı çevirmek istedim. Sol elimle. Çatı katından her ayrıldığımda takmamda ısrar ettiği kocaman taşı fark etmeyecek gibi değildi. Aptalcaydı. Gio'nun ne yaptığı ya da kimi becerdiği umurumda değildi ama belli ki benim umurumdaydı çünkü kendimi sandalyesinin arkasında hareket ederken buldum. Sol elim göğsünden aşağı kaymadan önce omzuna indi... Laylah'ın bakışları benimkileri yaktı ve güzel ela gözlerinde öfke alevlenirken bir sırtışıla savaştım.

"Sorun değil," dedim, hissetmediğim bir güveni taklit ederek. "Gidip bir içki alacağım." Bu sözleri söyledim ama içimdeki küçük ama güvensiz bir parça Gio'nun beni durdurmasını, beni seçmesini istiyordu. Beni ne için seçecekti ki? Çünkü bunca zamandır beni seçmesi *dışında* bir şey yapmasını sağlamaya çalışıyordum. Tanrım, durmam, buradan çıkıp gitmem ve onu becermesine izin vermem gerekiyordu. Ama yapamadım.

Eğildim ve dudaklarını yakaladım, sadece gösteriş için, gitmeden önce bu kaltağa noktayı koymak için. Ben geri çekilmeden önce çenemi kavradı ve öpücüğü iffetli bir şeyden tamamen... olmayan bir şeye dönüştürdü. Dişleri alt dudağımı sıyırdı, dili benimkini aradı. Zihnim anında bulanıklaştı.

Ağzından başka bir şeye odaklanamıyordum, dokunuşu tenimi yakıyordu.

"Laylah, çık dışarı," diye tersledi.

Şu anda takındığından emin olduğum kızgın bakışını görmek istedim ama beni bırakmadı ve en mavi okyanusun sonsuz derinlikleri gibi görünen o gözlerden başka bir yere bakamadım. Kapı bir kez daha kapanmadan önce müzik bir anlığına gürlledi. Geri çekilmeye başladım ama beni öne doğru çekerek kalçalarına yaslanmaya zorladı.

"Oh, hayır. Bu küçük gösteriden sonra kaçamazsın." Boynumun arkasını kavradı ve beni kendisine hapsetti.

"Ne ekranı?"

Kıkırdadı ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak başımı hafifçe yana doğru çekti. "Tam olarak ne olduğunu biliyorsun." Dudaklarından önce ılık nefesi boğazımda gezindi. "Kıskandığında çok seksi oluyorsun prenses." Dudakları aşağıya doğru indi, dili ara sıra tenimi karıncalandıran hareketler yapıyordu.

"Ben kıskanç değilim."

"Yani Laylah'ı sikimi yalaması için buraya çağırırken senin gidip içki almana izin vermem umurunda değil mi?"

Bu düşünce beni mantıksız bir şekilde öfkeliendirdi, onu tekmelemek ve gözlerini oymak istememe neden oldu. Bu da neydi böyle? Bu iyi bir şey değildi ve bunun farkına varmak beni şehvetle beslenen trans halinden çıkardı.

"I..." Kucağından inmeye çalıştım ama bana izin vermedi. "Yapmalıyız-"

"Şşşt, sorun yok, piccola." Paniğe kapılmış vahşi bir hayvanmışım gibi yanağımlı okşadı.

"Bu değil-"

"Evet, öyle." Yüzümü iki eliyle kavradı, beni ona bakmaya zorladı ama ben bakmak istemedim.

Buna tanık olmasını istemiyordum... beni önemseydiğimi, benim için bir mal gibi pazarlık eden adamın, ona kendimden hiçbir şey veremesem bile beni ve sadece beni istemesini istediğimi.

Başparmakları yanaklarımda gezindi. "Seviştiğin her erkeği sırf sana dokunduğu için öldürürdüm."

"Bu..." Psikopat mı? Deli mi? Tuhaf bir şekilde seksi mi? Kahretsin.

"Biliyorum ve umurumda değil. Konu sen olunca mantıklı davranmıyorum."

Tereddütsüz bakışlarıyla karşılaştım, o kadar emin, o kadar kendinden emindim ki. "Beni sadece bir haftadır tanıyorsun, Gio."

"Aynen öyle. Haftalar sonra ne kadar değişken olacağımı düşünmekten korkuyorum." Elimi tuttu ve arkasından öptü. "Ya da aylar." Bir öpücük daha. "Yıllar." Ve bir tane daha. "Bunu mantıklı hale getirmeye çalışmayı bırak, Emila. Mantıklı değil. Kavga etmek için kavga ediyorsun."

Haklı mıydı? Zamanın yarısında kendimle savaşıyormuşum ve bu süreçte sadece kendime zarar veriyormuşum gibi hissediyordum. Duramıyordum.

"Bunu yapmak istememiştim... Sadece..." İçimi çektim ve zayıflık belirtisi gösterirken ona bakmak zorunda kalmamak için omzunun üzerinden bir noktaya odaklandım. "Sana şöyle baktı..." Lanet olsun, yüksek sesle bile söyleyemedim.

"Sanki bana sahip olabilirmiş gibi."

Başımı salladım ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, zihnim vazgeçmeyi reddederken bedenimin sunmak istediği şeyleri benden koparıp aldı. Bu öpücük onun olduğumu ve özel olduğumu söylüyordu ve hayatımda bir kez olsun özel *olmak* istiyordum. Birisi için. Ona karşı. Bacaklarımdan arasına sertçe bastırana kadar kendimi daha da yakınlaştırırken buldum.

"Bana sahip olamaz." Bir öpücük daha. "Eğer bir erkek sana yan gözle bakarsa, piccola, onun gözlerini oyarım."

Lanet olsun. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamam gerekiyordu. *Yarın.*

Kalçalarımı iki eliyle kavradı ve vücudumu sıvı hale getirecek şekilde beni üzerine doğru itti. "Eğer biri sana sahip olabileceğini düşünürse, ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatacağımdan emin olabilirsin." *Onunla*, ona değil. Aradaki farkı kaçırmadım.

"Gio," diye nefes nefese kaldım o bana doğru iterken. Kalçalarım kendi istekleriyle hareket ediyor, sadece onun verebileceği o tatlı yüksekliğin peşinden koşuyorlardı. Saniyeler içinde parçalanıyordum, titriyordum ve dalgaları atlatırken ona yapışıyordum.

zevk. Ve aşığı inerken, tek dūşünebildiđim onu gerçekten becermenin ne kadar harika bir his olduğuydu.

Dudağımı ısırdı, sonra ayağa kalktı ve beni masasına yatırdı. Telefonu tahtaya çarparak titredi ve gülümseyerek ekrana baktı. "Mesela bu adam..."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Philipe sırtına silah doğrultulmuş başka bir adamı öne doğru itti. Başına bir torba geçirilmişti ve ben neler olduğunu merak ederek sustum. Philipe esirini içine itmeden önce odanın köşesine bir sandalye sürükledi ve adamın soluk mavi gömleğindeki kan lekelerini fark ettim. Bilekleri sandalyenin kollarına kabloyla bağlanmıştı ve sonra Philipe gitti.

"Bu adam sana sahip olabileceğini dūşünüyor." Gio dışında bana sahip olabileceğini dūşünen, Gio'yu kızdırabilecek tek bir adam vardı: Matteo Romano. Kanıyor, bağlı ve çaresiz. Gio bakışlarımı tekrar kendisine çekti. "Sana sahip olabilir mi, Emilia?"

"Asla."

"Ve seni almasına asla *izin vermeyeceğim*. Bana güveniyor musun?" "Evet." Bu tek kelimedeki gerçek beni şaşırtmıştı.

Yüzümü okşadı, dokunuşu yatıştırıcı ve saygılıydı. "Seni göremiyor ama her şeyi duyabiliyor. Ona senin bana ait olduğunu, bana ait olduğunu ve sana asla sahip olamayacağını hatırlatacağım."

Matteo bağlandığı yerde debeleniyor, kısık bir hırıltı çıkartıyordu ve ben onun çaresiz haline gülümsemekten kendimi alamıyordum. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Bu dūşünce beni biraz heyecanlandırdı. Matteo gibi adamların nasıl çalıştığını biliyordum. Saflığa, dokunacak, alacak ilk erkek olmaya imrenirlerdi. Ne olursa olsun, Matteo her zaman bir başkası tarafından lekelendiğimi, bir başkasını istediğimi bilecekti. Tüm bunlar olurken o bağlı ve kanlar içindeydi, ona asla vermeyeceğim şeyleri dinlemeye zorlanıyordu. Arzuladığım intikam değildi ama yine de bir şeydi.

Gio'nun bakışlarıyla karşılaştım ve başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı beni öpmeden önce. Öpücük bir öncekinden daha sertti, sahiplenici, talepkâr, sahipleniciydi.

"Sen benimsin, Emilia Donato." Kelimeleri dudaklarıma karşı bir yemin gibi söyledi. Zihnim bir argüman bulmaya çalıştı ama dişleri boynuma battığında ve ardından dilinin sıcak darbeleri geldiğinde elim boş kaldı. Beni masanın üzerine geri itti, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırduğunda onu durdurmamı beklercesine bakışları benimkilere dikildi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı itiraz etmeyince ve beni bir kez daha öptü. "Seni böyle görmesine asla izin vermezdim."

Yapmayacağını biliyordum. "Beni boşaltacak mısın, Gio?" Kelimeler dilime yabancı geliyordu, sanki başka birinin kelimeleriymiş gibi. Yine de yapmasını istiyordum. Bugün daha fazla sataşmaya dayanamazdım.

İnledi, gözleri parlıyordu. "Dikkatli ol. Böyle şeyler söylersen seni boşaltmaktan çok daha fazlasını yaparım."

Uyluklarımdan iç kısımlarını kavradı ve kabaca ayırmaya zorladı. Bacaklarımdan arasına bakarken serin hava hassas bedenimi yıkadı. Normalde utangaç hissederdim ama onun ilgisinden güç almıştım.

"Kahretsin, böyle mükemmel görünüyorsun, piccola."

Bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki, buna ihtiyacım vardı. Bu sefer bağlı değildim ya da tutulmuyordum; bununla ilgili tek bir şey bile istenmiyormuş gibi davranamazdım. Dokunuşu kanımdaki bir toksin gibiydi, her sert darbesinde, dişlerinin boğazımdaki her keskin sıyrığında beni daha da büyüsü altına çekiyordu. İçim zonkluyordu, bir şeyler için çaresizce çırıpınıyordum.

Eğildi ve kalçamın iç kısmını öptü, çok nazikçe, ama vücudumda bir şimşek çakması gibiydi. "Bana benim olduğunu söyle, Emilia."

Başımı salladım ve dili bacaklarımdan arasına girmeden önce hiçbir uyarı almadım. "Gio!" Vay anasını.

İçimdeki sıcaklık arttıkça omurgam masaya doğru eğildi. Dili klitorisimin etrafında mükemmel bir şekilde dönüyor, dudaklarımdan bir dizi inilti çıkarıyordu. Hepsini istiyordum, sadece onun sunabileceği akılsız, zehirli zevki hissetmek istiyordum. Hiçbir şeyin bana dokunamadığı ve boktan gerçekliğimin var olmadığı tatlı bir unutuşa kaymak istiyordum. O benim hastalığım ve tedavimdi.

Durduğunda masanın üzerinde kıvranıyordum, tam kenardaydım. "O zaman bana benim *olmadığımı* söyle, ben de durayım."

Sikeyim. "Hayır."

Devam etti, bu sefer iki parmağını sıırıslıklaı olmuş amıma soktu. Kahretsin. Durdu. "Söyle bana-"

"Senden nefret ediyorum," diye soluk soluğa bağırdım ve o da güldü, sıcak nefesi hassas sinirlerimi yıkadı ve beni hayal kırıklığı içinde inletti.

Tekrar üzerimi yaladı ve parmaklarım saçlarına gitti, sanki bana istediğimi vermesi için onu zorlayabilecekmişim gibi sertçe çektiştirdim. Kalçamın iç kısmını ısırdı, keskin acı içimde oluşan zevki kesti.

"Lütfen."

"Söyle. Bana benim olduğunu söyle Emilia, ben de bu tatlı amcığı yalayayım ve sana kendi kişisel tanrınmışım gibi adımı haykırayım." Kahretsin, çok iğrençti.

"I..."

Klitorisime en yumuşak öpücüğü kondurdu ve tüm vücudum ihtiyaçtan titredi. "Bekliyorum, piccola."

Sadece kelimelerdi, Matteo'nun duymasını istediğini bildiğim kelimeler. Birden Matteo'nun inanmasını istediğimi fark ettim çünkü Gio'nun olmasam bile asla onun olamayacaktım.

"Ben seninim," diye nefes aldım.

Bana karşı mırıldanarak sarsılmama neden oldu.

"Tekrar." "Ben seninim, Gio." Ve bu sözler yalan gibi gelmedi. Bir iniltiyle kalçamı ısırdı. "Evet, öylesin."

Sonra iki parmağını içime gömdü ve beni son yemeğiyemişim gibi yedi. Tekrar parçalandım, tıpkı söylediği gibi onun adını haykırdım. Onu istiyordum, ondan nefret ediyordum, ona ihtiyacım vardı. O orgazm daha önce yaşadığım her şeyi paramparça etti. Beni parçalara ayırdı ve kalbime kazınmış adıyla beni tekrar bir araya getirdi.

Ağızının sıcaklığı beni terk etti ve masanın üzerine uzanıp tavana bakarak nefes nefese kaldım.

"Siktir, boşaldığında çok güzel oluyorsun Emilia."

Ben darmadağın olmuşum ve o hâlâ mükemmel görünüyordu, takım elbisesi hâlâ tertemizdi. Parmaklarını içimden çıkardı ve ben o hissi hemen özledim. Parmaklarını ağzıma götürdü ve dudaklarımdan zorla geçirdi. Dilimi parmaklarının etrafına dolayarak kendimin tadını ondan emerken bakışlarım onu tuttu.

İnledi ve gözlerini kapattı. "Çok mükemmel. Yani benim." Bu kez beni öptüğünde, yavaş ve uyuşturucu bir öpücüktü, dili benimkinin üzerinde geziniyor, tadımı aramızda paylaşıyordu. "Ve sen de ziyaretçimiz için çok iyi bir gösteri yaptın prenses."

Matteo'nun oturduğu yere baktım, vücudu gergindi. Burada olduğunu neredeyse unutmuşum.

"Her ne kadar adımı inlerken sesin çok tatlı gelse de, bu anıyla yaşamasına izin vermeli miyim emin değilim." Adamın zavallı bahanesine ters ters baktı. "Eğer onun izci çocuğunu öldürürsem Sergio muhtemelen sinirlenecektir."

Gio beni ayağa kaldırdı, elbisemi aşağı çekmeden önce iç çamaşırlarımı giymeme yardım etti. Sonra alnıma bir öpücük kondurdu, konuşurken dudakları tenimde geziniyordu. "Artık biliyor. Ve eğer sana bir daha sahip olabilecekmiş gibi bakarsa, dediğimi yapacağım ve gözlerini sana bizzat teslim edeceğim, benim tatlı piccola'm."

Aklımda kalan o korkunç ama tuhaf bir şekilde romantik görüntüyle Matteo'ya doğru yürüdü. Başındaki torbayla, neredeyse herhangi biriymiş gibi davranabilirdim, sadece yüz­süz bir beden. Ama Gio çantayı çıkardığında, boğazımın arkasında bir mide bulantısı belirdi. O, kız kardeşimin sonunun yüzü, korkmaktan başka bir şey yapamadığım öcüydü. Matteo'nun öfkeli bakışları benimkilerle buluştu, dişleri ağzındaki tıkacın etrafında sıkılmıştı. Bu haliyle o kadar da korkutucu görünmüyordu. Gio aramıza girerek onun beni görmesini engelledi.

"Artık her gece kimin adını inleyeceğini biliyorsun."

Beynimin işleyen kısmı bunu söylemesine bile sinirlenirken -çünkü hayır, her gece onun adını inlemeyecektim- sekse düşkün kısmı onun sahipliğini sevdi. Belki de beni boşalttığı içindi. İki kez. Ya da belki de birinin beni önemsemesini çok istiyordum.

"Ona bakmıyorsun; lanet olası adını düşünmüyorsun."

Elbette onu sessizlik karşıladı. Benim ve Matteo'nun.

Gio yüzünü bana döndü. "Sana bir şey yaptığını biliyorum, Emilia." Kıpırdamadım ve Gio cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Bir bıçak. "Bir borç için kanı oldukça tatmin edici buluyorum." Kenara çekildi ve bir elini Matteo'nun bağlı haline doğru uzattı.

"Gio, yapamam-"

"İstersen yapabilirsin." Aynen böyle. Eğer istersem.

Elimdeki bıçağa baktım, sonra Matteo Romano'ya, kâbuslarımın çoğunda canavar olarak yer alan ve şimdi çaresiz olan adama. Kız kardeşimi defalarca dövmekten çekinmeyen, beni dehşete düşüren bu adam şimdi elini bile kaldıramıyordu. Bıçağı kavradım, içimde bir şey o ana kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim intikam çağrısına cevap vermek için yükseldi.

Ona yaklaşırken, kız kardeşimin gözyaşları içinde Matteo'ya ilk kez morarmış gözünü açmamam için yalvaran yüzünü hayal ettim, çünkü daha on altı yaşındaydım ve bu beni cezalandıracaktı. Annem ve babamla sanki hepsi büyük ve mutlu bir aileymiş gibi konuşurken, kız kardeşimin onun arkasında, kendi evinde bir gölge gibi oyalanışını hatırladım. Ve son olarak, o tabuttaki yüzünü hayal ettim, hayatının son yılı vahşetten başka bir şey değilken ölürken ne kadar huzurlu görüldüğünü.

Önünde durduğumda Matteo bana ters ters bakma cüretini gösterdi.

"Biliyor musun, ona yaptıkların için senden nefret ediyorum." Parmağımı bıçağın ucunda gezdirdim, genellikle onun yanında hissettiğim korku yoktu. Zapt edildiği için ya da arkamda daha büyük, daha kötü bir canavar olduğu için. Benim tarafımda olan bir canavar... eğer onu istersem. Eğer ona izin verirsem.

"Acınacak haldesin. Amcamın düşük standartlarına göre bile bir erkeğin zavallı bir bahanesi." Her geçen saniye öfkem artıyor, düşünmemeye çalıştığım, çok acı veren anılar şimdi zihnimde bir Rolodex gibi dönüp duruyordu. Onun ölmesini istiyordum ama önce acı çekmesi gerekiyordu. Onun gibi bir tabutun içinde güzel ya da huzurlu görünmesini değil, gerçekte olduğu gibi yaralı ve aşağılık görünmesini istiyordum. Titreyen bir elimi kaldırdığımda kalbim göğsümde çarpıyordu ve bıçağın ucunu şakağına bastırdığımda kısıtlamalarıyla savaştı.

"Dikkatli ol. Bir gözünü kaybedebilirsin."

Bıçağı yanağında gezdirirken garip bir sakinlik hissi kapladı içimi. Yavaşça, çok yavaşça. Kan fişkırdı ve aktı; bu görüntü mideme yerleşen yakıcı bir viski kadehi ya da en nefis tatlının ilk tatlı lokması gibiydi. Memnun edici. Doğru. Saf tatmin. Çılgınlıkları tıkaç yüzünden boğuklaşmıştı ama ben onlardan zevk alıyordum. İçimdeki tüm acıyı, ıstırabı ve öfkeyi elimdeki metal parçasına yönlendirdim. Bunu hak etmişti. Acı ve aşağılanmayı, zayıf ve güçsüz hissetmeyi. Kan derisinin üzerine aktı, bıçağı ve elimi kapladı, gömleğinin yakasına kadar sızdı. Daha fazlasını istiyordum. Omzumdaki küçük şeytan bunun için çılgık atıyor, bunun yeterli olmadığını söylüyordu. Bıçağı boğazına doğru götürdüm ve durdu, burun delikleri hızlı nefeslerle alevlendi. Gözleri benimkilerle buluştu, öfke ve başka bir şeyle, korkuyla yanıyordu. Matteo Romano korkmuştu.

"Korkunu görebiliyorum, Matteo. Ve bundan en az senin kadar zevk alacağım."

Onu korku içinde yaşattı ve kimse ona yardım etmedi. Hiç kimse. Ben bile. Gözlerim yaşardı ve bıçağı boğazına daha sert bastırdım, elim titriyordu, çeliğin altından kan yükseliyordu. Gio'nun kolu belime dolandı, sıcak nefesi boynumda gezindi.

"Dur, piccola," diye kulağıma nefes verdi.

"O ölmeyi hak ediyor." Sesim çatallaştı ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ettim.

"Ama onu öldürmeyi hak etmiyorsun."

Başımı Gio'ya doğru çevirdim ve boştaki eli çenemi okşadı. "Ölüm seni lekeliyor prenses. Bunu hak eden adamları bile."

Bakışlarıyla karşılaştım, o kadar açık, o kadar dürüsttü ki, sanki bana her şeyi verebilirdi.

istedi. Sanki gözlerimdeki soruyu görmüş gibi beni Matteo'dan uzaklaştırarak yüzünü ona çevirdi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Amcana bir söz verdim. Şimdilik. Eğer onu gerçekten öldürmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Ama *sana* söz veriyorum, bu iş bittiğinde bu adamı senin için öldüreceğim. Ve sana verdiğim bu sözü asla bozmam." Geri çekildi ve elimi kaldırdı, bıçağı elimden almadan önce dudaklarını kanlı parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Tamam mı?"

Gerçeklik üzerime çökerken sessizce başımı salladım. Matteo'nun boğazını kesip açmaya hazırdım.

"Philippe!" Gio seslendi ve adam odaya girdi, çantayı Matteo'nun kafasına geçirdi ve onu sürükleyerek dışarı çıkarmadan önce serbest bıraktı.

GIO

Emilia orada durmuş, Romano'nun az önce sürüklenerek götürüldüğü kapıya bakıyordu. Eli hâlâ kan içindeydi ve yanağında bir leke vardı. Jackson kadar hasta değildim ama itiraf etmeliyim ki onu böyle görmek bana bir şeyler hissettirdi. Çok vahşiydi, çok bozulmuştu. Birden fazla yönden.

O bıçağı *ona* vermiştim çünkü ona zarar verdiğini düşünmüştüm ve gücünü geri almasını istemiştım ama şimdi gördüm ki bunu ona o yapmamıştı. Her neyse, bunun için onu öldürmeye hazırdı. Buna izin veremezdim. Bir süre sonra ölüme karşı hissizleşiyorsun ama Emilia'nın benim dünyamda böyle lekelenmesini asla istemedim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve zırhını yeniden şekillendirdiğini görebiliyordum. "Hâlâ senin değilim," diye fısıldadı. "Yalvarmadım. Sadece onun için söyledim." Bir adım ileri ve iki adım geri, her zaman, sanki herhangi bir teslimiyet pırıltısı saf prensiplerle mücadele edilmek zorundaymış gibi. Aramızda bir şey olmuştu, bir değişim ve bunu inkâr etmesine izin vermeyecektim.

Öfkem yükseldi ve boğazını sıktım. "İstediğin kadar kavga edebilir, tıslayabilir ve tırmalayabilirsin Emilia, ama derinlerde bir yerde benim olmak istiyorsun." Onu kendime çektim ve burnumu boğazının kenarına götürerek kokusunu içime çektim. "Çünkü seni becereceğimi ve sana göz kulak olacağımı biliyorsun." Çenesine bir öpücük kondurdum. "Ve eğer biri sana zarar verirse -geçmişte, şimdi ya da gelecekte- senin için öldürürüm."

Emilia Donato kuzu postuna bürünmüş bir kurttu. Fırsat verildiğinde vahşi olabilirdi ama tüm mücadelesinin altında bunu istiyordu. Birinin onun *için* savaşmasını. Çünkü daha önce kimsenin yapmadığını söyleyebilirim.

"Şimdi bana ondan öldürecek kadar nefret etmene neden olacak ne yaptığını söyleyecek misin?"

Yavaşça başını salladı. Elini tuttum ve onu kanepeye doğru yönlendirdim. Kulübün müziği hâlâ etrafımızda gürlüyordu ama Emilia'nın sert omuzlarından yayılan gerilimi azaltmaya yetmiyordu.

Onu kucağıma çektim ve itiraz etmedi. "Kime zarar verdi?"

Gözlerini benden kaçırdı, duvardaki bir noktaya odaklanırken gözleri parlıyordu. "Kız kardeşim."

Elini kendi elime aldım, kan artık kurumuş ve yapış yapıştı. "Bana ondan bahset." Bu bir şekilde çok önemli hissettirdi.

Emilia birçok yönden çok açıktı, okuması çok kolaydı, ama kilitli tuttuğu bir tarafı vardı ve ben onu istiyordum. Hayatının her ayrıntısını bilmek istiyordum. Acısını, zevkini, onu neyin ağlattığını ya da gülümsettiğini. Uzun süre sessiz kaldı ve beni dışlamasını bekledim.

"Chiara iyi biriydi, itaatkâr bir kızdı. Nazik, tatlı ve çok saftı," diye boğuldu Emilia. "Ailemin ona anlattığı saçmalıklara, The Outfit'teki kadınların korunduğuna ve el üstünde tutulduğuna inanıyordu. Sadece onun için seçtikleri biriyle evleneceğini ve mutlu bir hayat yaşayacağını sanıyordu..." diye devam etti, kaşları birbirine kenetlenirken gözleri kapanıyordu. "Sergio Amca onu artık istemediği bir damızlık kısırak gibi ona verdi. Matteo onu taciz etti, dövdü, tecavüz etti." Sesi kesildi ve sanki küçük kedimi fiziksel olarak bir arada tutabilecekmişim gibi ona daha sıkı sarıldım. Bana geldi, yüzünü boğazıma gömdü ve bu en tatlı hediye gibi geldi - onun savunmasızlığı, onun güveni.

"Hamile kaldığında, sonsuza dek kapana kısılacağını biliyordu." Küçük parmakları gömleğimin içinde kıvrıldı. "Kendini öldürdü." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi, acısı sanki kendi acımmış gibi hissettiğim çiğ bir yaraydı.

Ve bir anda her şey anlam kazandı. Emilia'yı ilk kez net bir şekilde gördüm. Giydiği zırh acı içinde dövülmüştü, güvensizliği haklıydı, çünkü ailesi kız kardeşini satmıştı ve fırsat verildiğinde, onu bana vererek tam olarak aynı şeyi ona yapmışlardı. Emilia istemediğinde de onu, kız kardeşini mezara götüren aynı yaratığa vermekle tehdit etmişlerdi. Emilia'nın ondan korkmasına şaşmamalı. Kaçmasına şaşmamalı. Neden birine güvensin ki? Belki Renzo Donato hariç.

"Özür dilerim, piccola."

Kollarımda kendini çok küçük ve kırılgan hissediyordu ve ona zarar veren herkesi katletmek istemiyordum. Ama ben de onlardan biriydim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkarıp Jackson'ı sesli mesaja gönderdim. Emilia'ya onu anlaşmamızdan, bu her neyse ondan azat ettiğimi söylemek istedim ama kelimeleri söylemeye dilim varmadı. Bencillikti ama gitmesine izin veremezdim ve bunu yaptığım anda kaçacağını ve arkasına bakmayacağını biliyordum.

Onun yerine yanağını okşadım. "Emilia, söyle de Chiara'nın ölümünde payı olan herkesi öldüreyim."

Gözlerini kapattı, gözyaşları kirpiklerine yapışırken dokunuşuma doğru eğildi. Çok güzel kırılmış, benim kırılgan küçük kediciğim.

Jackson tekrar çaldı ve ben sinirli bir hırıltı çıkardım.

Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Cevap ver."

Kaçmasına fırsat vermeden elimi kalçasına sıkıştırdım ve telefonu aç t ı m . "Ne oldu?"

"Tommy vuruldu."

Tüm dünyam durma noktasına geldi, kalbim boğazıma çarptı. "Ne?"

"İrlandalı vuruldu. O hastanede. I..." Jackson'ın sesi kesildi. "Başarabileceğini sanmıyorum, Gio."

Hastanelerden nefret ederdim. Ölüm havada asılı kalmış gibiydi, kurbanlarına hızın onurunu bile sunmuyordu. Emilia ve Jackson kalabalık bekleme odasının bir köşesinde oturuyordu, infazcım hâlâ kanla kaplıydı, Tommy'nin kanıyla. Bunu atlatabileceğine inanmak benim için çok zordu. Göğsüne üç kurşun. Midem düğümlenerek bekleme salonunda volta attım. Lanet olsun, eğer ölürse... o benim arkadaşım, kardeşim, ailemdi.

"Gio-" Jackson başladı.

Elimi kaldırarak onu susturdum. Şu anda söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

Hastane odalarına açılan çift kapı açıldı ve Una ile Nero kapıdan içeri adım attılar.

Nero omzuma bir el attı. "Ameliyatı atlattı ama önümüzdeki iki gün boyunca onu komada tutacaklar. Sadece beklemek zorundayız...." Kaşları birbirine kenetlenmişti ve onun da en az benim kadar bu olayı sindirmekte zorlandığını biliyordum.

Dokunulmaz olmamız gerekiyordu. Yıllardır öyleydik. Kimse bizim için gelmeye cesaret edemezdi ve yüzündeki ifadeden Nero'nun nedenini herkese hatırlatmak üzere olduğunu biliyordum.

Una Jackson'a yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Bu pisliği bulacağız," diye duyurdu.

Başımı salladım, emir bile veremiyordum. Belki de emir vermemeliydim. Bizi bu işe ben bulaştırmıştım. Tommy'yi bu işe ben sokmuştum. Nero herkesi bizden uzak tutacak kadar korkulan biriydi. Kan dökülmesinden, şiddetten ve sürekli savaştan daha iyi olmaya çalıştım ama ailemi güvende tutan şey daha iyi olmak değildi.

Jackson Una ile birlikte çıktı.

Nero benden arkamda sessizce oturan Emilia'ya baktı. "Gidip onu görebilirsin. Onunla kalmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Emilia'ya elimi uzattım ve o da ayağa kalkarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Tommy'nin hastane odasına girdiğimizde hazırlıklı değildim. Sayısız adamın öldüğünü görmüştüm, kendim de ölmüştüm, sakatlanmış ve işkence görmüştüm. Bu farklıydı. Bunu rahatsız edici yapan şey şiddetin olmamasıydı. Sessizliğe sadece solunum cihazının tıkırtıları ve onun için nefes alıp verişini nüfuz ediyordu. Onu bu kadar çaresiz görmek acı veriyordu. Bu kadar çaresiz *olmak* acı veriyordu. Tüpler ve kablolar şu anda ne kadar kırılğan olduğunu, hayata ne kadar geçici bir şekilde tutunduğunu hatırlatıyordu.

Emilia ona doğru bir adım attı, gözyaşları yanaklarında parlıyordu. Onu benim gibi tanııyordu ama onunla zaman geçirmişti. Ve Tommy'nin yanında beş dakikadan fazla zaman geçiren herkes gibi o da ondan hoşlanmıştı.

"Bekleme odasında bekleyebilirim," dedi sessizce. "Kaçmayacağım. Söz veriyorum."

Gitmesini istiyor muydum? Hayır. Acılarımın üstesinden hep yalnız gelmişim, şiddet ve viski benim kendi terapi yöntemimdi. Ama işte buradaydı, bir melek gibi bana acılarımı dindirecek bir doz sunuyordu.

"Hayır. Kal."

Küçük bir baş hareketiyle yatağın diğer tarafına oturdu ve Tommy'nin gevşek elini kendi eline aldı. Yanına oturduğumda o da benimkini tuttu ve aramızda bir bağ oluşturdu. Saatlerce bu şekilde hastane odasında sessiz bir nöbet tuttuk. Eğer bir farkındalığı varsa, burada olduğumu bilmesini istedim. Daha önce başarısız olduğum yerde onun için orada olacağımı bilmesini istedim. Suçluluk duygusu göğsümde lanet bir bıçak gibiydi ve her geçen dakika kendimden nefret edene kadar beni kıvrandırıyor. Eğer ölürse... Hayır, ölmeyecekti.

Hemşireler nihayet gece yarısı bizi dışarı attılar ve Emilia'yı karanlıkta kucakladığım sabahın erken saatlerine kadar nihayet konuştu.

"Bu senin hatan değil, Gio."

Ama öyleydi. Patron bendim ve bu da bu noktaya gelmemize neden olan her kararın bana ait olduğu anlamına geliyordu. O çocuğun Shane O'Hara olduğunu ölmeden çok önce anlamalıydım. Topu düşürmüştüm. Çünkü yüzde yüz odaklanmam gereken bir zamanda dikkatim dağılmıştı.

Emilia yuvarlandı ve avucunu yanağıma koydu. "Atlatacaktır. Ölmeyecek kadar inatçı ve sinir bozucu derecede iyimser."

Haklı olmasını umuyordum çünkü onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

Queens'in dış mahallelerindeki deponun önünde durdum. Emilia yolcu koltuğuna oturdu, bakışları harap ve gölgeli binalar dizisinde geziniyordu. Onu Tommy ile birlikte hastanede bırakmalıydım. Onu neden getirdiğimi gerçekten bilmiyordum. Bütün gün zihnim suçlamalar ve tekrarlanan konuşmalar, anılar... farklı yapabileceğim şeylerle dolup taşmıştı. Emilia da bunlardan biriydi.

Belki de bir parçam onun bunu görmesini ve kaçmasını istiyordu çünkü kendime bu sefer gitmesine izin verebileceğimi söyledim. Buna ihtiyacım vardı çünkü ona olan saplantım ikimiz için de kötüydü. Ama ne yapmam gerektiği ve ne yapacağım -onunla her zaman olduğu gibi- çelişkiliydi.

"Burada kal."

Arabadan indim ve depoya doğru yürüdüm. Son yirmi dört saat viski ve öfkeden ibaretti ve bu da onun doruk noktasıydı çünkü Una Tommy'yi vuran adamı bulmuştu ve ben de bu adamdan nadiren izin verdiğim türden bir intikam almak üzereydim. O vahşi kana susamışlık damarlarımda zehir gibi dolaşıyordu. Tommy'ye zarar verilmesinde tek bir rolü olan herkesi sakatlamak, öldürmek ve yok etmek istiyordum. Harap binanın içine birkaç araba park etmişti, farları önümdeki dehşet verici sahneyi aydınlatıyordu.

Burası çoktan terk edilmişti ama ortada tek bir adam, David O'Hara, bağlı bilekleri tavandaki bir zincire asılmıştı. Dövülmüş ve kanlar içindeydi, çıplak gövdesinde kesikler vardı, iki gözü de şişmişti. Meme uçlarından biri yoktu, kan musluk gibi akıyordu. Etraf, Jackson'ın yumruklarının etine tekrar tekrar vurduğu, zincirin uğursuz gıcirtısının ve tozlu betona sıçrayan yavaş, damla, damla, damla kan damlasının bir senfonisiydi. Gölgeler, duvarlarda dans eden ve kıvranan iblisler gibi, vücuduyla birlikte farların içinde ileri geri sallanıyordu.

Jackson'ın adamlarından birkaçı yakınlarda oyalanıyordu ama hiçbiri fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Muhtemelen Una yakındaki bir cipin kaputuna oturmuş, elindeki bıçağı çeviriyordu. Tommy onun önemseddiği birkaç kişiden biriydi. Jackson geri çekilince onun yerini aldı, bıçağı göğsüne dayayıp saplarken yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. Kadın diğer meme ucunu da keserken Tommy çığlık attı ve sarsıldı.

"Lütfen," diye yalvardı.

Gülümsedim. "Burada merhamet bulamayacaksın ama değersiz hayatın için yalvarabilirsin."

Tommy'ye bu şans bile verilmemişti.

Una onun etine çizgiler kazımaya başladı, onu kendi kişisel tuvaline dönüştürdü. Genelde bu kadar karşılıksız davranmazdı. Şiddetin her zaman bir amacı vardı.

ve ben de aynıydim, ama bu farklıydı. Bu mantıklı ve hesaplanmış bir şey değildi çünkü bu adam bizden birini almaya çalışmıştı. Gerçek şu ki, Tommy'nin şu anda ölmüş olması gerekiyordu ve o da pamuk ipliğine bağlıydı. Bu pislik sayesinde.

"Jackson." Arkadaşıma baktım ve bana haince bir sırıtış fırlattı. "Onu birkaç parmağından mahrum etmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Önce onu vur. Bayılmak üzere gibi görünüyor."

Jackson arabanın bagajından bir çanta çıkardı ve bir adrenalin şıngası hazırladı. Şıngayı David'in boynunun yan tarafına batırır batırmaz David sarsıldı ve oltaya takılmış bir balık gibi çırpınmaya başladı. Jackson güldü. "Ve kendi kişisel cehennemine tekrar hoş geldin. Parmaklar mı, ayak parmakları mı?"

"Parmaklar." Una burnunu kırıştırdı. "Ayaklar iğrenç."

Sonraki yarım saat boyunca, ikisi birlikte O'Hara'yı parça parça ayırdılar ve uçurumun kenarına her yaklaştığında onu adrenalinle doldurdular. Ama ölüyordu. Kanı, altındaki zeminde hastalıklı bir ayna gibi birikiyor, ışıkları yansıtıyor ve zaten çirkin olan bir sahnenin korkunç bir versiyonunu oluşturuyordu.

Jackson son parmağını da çektiğinde "Yeter," dedim.

Elleri artık kütük gibiydi, kan kollarından aşağı ve göğsünün üzerinden hastalıklı bir çeşme gibi akıyordu. Başı gevşekçe sarkıyor, bacakları bükülüyordu. Çenesini kavradım ve yanağına bir tokat atarak onu yarı kapalı gözlerle bana bakmaya zorladım.

"Oğlumu öldürdün," diye soluk soluğa bağırdı, şişmiş dudakları ve şüphesiz kırılmış çenesi yüzünden kelimeler boğuklaşmıştı.

O haklıydı. Oğlunu öldürmüştük ve o da Tommy'yi öldürmeye çalışmıştı ve şu anda mantıklı olsaydım, kan döngüsünü durdurmaya çalışırdım ama mantıklı değildim. Tommy'yi öldürmeye çalışmıştı ve buna neyin sebep olduğu umurumda bile değildi. Bu adam benim ve ailemin peşine düşerek yaptığı büyük hatanın bedelini ödeyecekti.

"Yaptım ve şimdi seni öldüreceğim." Elimi uzattım ve Jackson elime bir bıçak yerleştirdi. Normalde onu vururdum ama gözlerinin içine bakmak istedim.

ve değersiz hayatının onu terk ettiği anı gördüm. Bıçağı boğazına dayadım.

Gözlerinde korku yoktu, sadece kabullenmişlik vardı. Tetiği çektiği anda bunun kendi sonu olacağını biliyor olmalıydı ama sonucu ne olursa olsun intikam alma dürtüsü... işte o anda anladığım bir şeydi bu.

Bıçağı boynunda sürükleyerek boğazını kulaktan kulağa açtım. Boğulurken kan fışkırdı, betona sıçradı. Ve gözlerinin içine baktım, hayatının donuklaşmasını ve hiçliğe dönüşmesini izledim. Ta ki varlığı sona erene kadar.

"Onu Patrick O'Hara'ya gönderin."

Arkamı döndüğümde Emilia deponun kapısında duruyordu, ince kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatılmıştı. Yaklaşırken ona zar zor bakabildim. Zaten benim bir canavar olduğumu düşünüyordu ama gerçek şu ki, neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu buzdağının görünen kısmıydı.

"Arabaya bin."

EMILIA

Uyuyamıyordum. Zihnim, gözlerimi kapattığım anda üzerime üşüşmeyi bekleyen kâbuslarla doluydu. Tommy o hastane yatağında, tıpkı Chiara'nın yaptığı gibi hayata tutunuyordu. Tıpkı onun gibi nazik ve iyiydi. Neden korkunç şeyler hep en iyi insanların başına geliyordu? Bu arada, Sergio ve Matteo gibi adamlar seçtikleri mesleğe rağmen hayatta kalmayı başarıyorlardı. Bu adil değildi.

Geri döner dönmez Gio beni bırakıp amcamla otelinde buluşmaya gitti. Görünüşe göre savaş yolundaydılar.

O depoda olanlar hakkında hiçbir şey söylemedi ve Gio'nun bunu görmemi istemediğini biliyordum - şiddeti, kanı. Beni düşündüğüm gibi, muhtemelen olması gerektiği gibi rahatsız etmedi. Onun intikamında belli bir güzellik vardı, adaletin hastalıklı bir biçimi. Tommy adaleti hak ediyordu ve Gio bunu onun için yerine getirmişti. Aynen böyle. Çünkü gücü vardı, bir parmak şıklatmasıyla birine bedelini ödetebilir ve hayatına son verebilirdi. Ve böylesine acımasız bir şiddet karşısında tek düşünebildiğim, kimsenin Chiara için bunu yapmamış olduğuydu. Onun intikamını alacak bir Gio yoktu. Belki sözünü tutardı. Belki bir gün Matteo'yu benim için, onun için öldürürdü.

Olması gereken yere baktım ve içime korkunç bir boşluk hissi yerleşti. Acı çekiyordu, arkadaşı için yas tutuyordu ve ben ona yardım etmek istiyordum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben de onun yerinde olmuştum ama benim hikâyem mutlu sonla bitmiyordu, ona sunabileceğim bir umut ışığı yoktu. Yine de kendimi onun acısını omuzlamak isterken buldum çünkü bunu yaptığının farkında olmasa da, son birkaç gün içinde benim acımı fazlasıyla omuzlamıştı.

Yataktan kalktım ve koridorda ilerleyerek ofisinin açık kapısında durdum. Masasının arkasında oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve elinde viski kadehiyle şehrin parıldayan ışıklarına bakıyordu.

Döşeme ayağımın altında gıcırdadı ve bana döndü, bakışları her zamankinden daha soğuktu. Ay ışığı etrafına yayılmış, onu gümüş tonlarında yıkıyordu. Çok dokunulmaz görünüyordu, tahtında şehrini yöneten soğuk bir kral. Bu haliyle beni korkutuyor, hatta ürkütüyordu ve içimden arkamı dönüp kaçmak geliyordu. İstedığinin bu olduğunu biliyordum, beni korkutup kaçırmak, böylece kendi çaresizliği içinde acı çekip yuvarlanmak. Tommy için kendini suçluyordu ama o adamın boğazını kestikten sonra yüzündeki ifadeyi de görmüştüm. İyi saklamıştı ama utanıyordu. Bunu yaptığı için mi, yoksa benim gördüğüm için mi, emin değildim.

Kendimi gizleyerek odaya girdim ve ona yaklaştım. Kılını bile kıpırdatmadı ve ben kendimi onun kucağına emeklemeye ve kollarımı boynuna dolamaya zorlarken kalbim endişeli bir şekilde çarptı. Beni reddedeceğini düşündüğüm tek bir gergin an oldu, ama sonra gevşedi, kolları yavaşça etrafıma dolandı, çenesi başımın üstüne yaslandı. Sendeleyerek aldığı bir nefes göğsünü tıkırdattı ve uzun dakikalar boyunca öylece kaldık. Onun beni rahatlatığı kadar ben de onu rahatlatıyordum. Bazen kendimizi bir bütünün iki kırık yarısı gibi hissediyorduk ve kendimi gerçekten bir arada hissettiğim tek an burada, onun kollarında, bir bütün halinde olduğum andı.

"Özür dilerim, Gio." Daha sıkı sıktım. "Arkadaşın yaralandığı için üzgünüm."

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandı ve o anda midem bulandı çünkü bu sözler kulağa çok uğursuz geliyordu.

Söyleyeceği şeyi duymak istemediğimi biliyordum, ne olacağını biliyordum. Panik göğsümde bir sinek kuşunun hızlı kanat çırpışı gibi çırpındı.

Yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu öpmek çok doğru hissettirdi, daha önce hiç ait olmadığım eve dönmek gibi. Bu öpücük sessiz bir yalvarış gibiydi ve söylemeye cesaret edemediğim kelimeleri duymasını istiyordum. Parmakları saçlarımın arasından geçti, sanki can simidiymişim gibi, asla bırakmayacakmış gibi beni ona tuttu.

Alnımı onunkine yasladım, tırnaklarım kirli sakalını çiziyordu.

"Her şeyi berbat ettim." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Artık bunu yapamam."

Kalbim düştü ya da belki de çatlıyordu. Yüzündeki kararlı ifadeyi görebilecek kadar ondan uzaklaştım.

"Dikkatim dağıldı. Bunun basit bir evlilik anlaşması olması gerekiyordu." Beni Chicago'ya geri gönderiyordu.

Onu ittim, sözlerini özümserken aramızda mesafe olmasını istiyordum. Vazgeçiyordu. Bekle, bunca zamandır istediğim şey bu değil miydi?

"Tommy asla vurulacak bir pozisyonda olmamalıydı. Bu benim suçum." Ve görünüşe göre benim.

"Beni mi suçluyorsun?"

Elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Hayır, Emilia, kendimi suçluyorum."

"Beni amcama geri mi teslim edeceksin?" Sesim çatallaştı ve boğazıma ölümün parmakları gibi dolanmaya başlayan dehşete ihanet etti. Aman Tanrım, beni Matteo'ya verecekti. O kulüpte yaptıklarından sonra... beni kesin öldürürdü. Nefes alamıyordum.

Gio ayağa kalktı ve bana doğru uzandı ama ben geri çekildim. "Emilia, sakın ol. Tabii ki hayır. Senin için dairelerimden birinde kalmanı ayarladım."
_"

"Senin olduğumu söylemiştin." Kelimeler zayıf ve güçsüzdü ve onlarla savaşmış olmama rağmen, onlara geri dönmesi canımı acıttı.

"Bunu istemiyorsun!" diye kükredi. "Ve seni çok fazla istiyorum. Sahip olamayacağım şeylerin peşinde koşmak beni deli ediyor." Tedirgin bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Dikkatimi dağıtıyorsun Emilia ve bu Tommy'nin hayatına mal olabilirdi."

Ondan nefret etmiş, onunla savaşmış ve onunla evlenmemek için her şeyi yapmışım. Ama şimdi, sonunda pes ettiğinde, beni bırakmaya razı olduğunda, bunun istediğim son şey olduğunu fark ettim.

"Yine de sen hâlâ benimsin. Kimse seni incitemeyecek-"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. "Haklısın. Seninle evlenmek istemiyorum. Anlaşmalarınızı, beni zorlamanızı, tehdit etmenizi ya da satın almanızı istemiyorum..." Elini bıraktım ve gözyaşlarımla savaşarak bakışlarına karşılık verdim. "Sırf yaşayabilmek için benimle evlenmen için sana yalvarmayacağım. Sırf Matteo Romano'ya bir fahişe olarak teslim edilmeyeyim diye seninle evlenmeyeceğim." Sesim titredi ve yanağımı avuçladı, nasırlı başparmağı çenemde gezindi. "Ama artık seni *istemiyormuşum* gibi davranamam."

Sustu.

"Sadece sen. Ve ben. Ve bu." Elimi göğsüne koydum, avuç içimi gömleğinin kumaşının üzerinde kaydırdım. Onu istiyordum. Onun olmanın getirdiği tüm bağlar olmadan bana tek bir an bile izin vermesini istiyordum. Hâlâ yapabiliyorken kendimi isteyerek teslim ettiğim ilk erkek olmasını istiyordum.

"Durum bundan daha karmaşık," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "*Bu* karmaşık değil. O yüzden bana bunu ver. Bir gece için. Yalvarmak yok, anlaşma yok...."

Aramızda acı dolu bir an geçerken gözleri benimkileri aradı. Sonra beni öptü. Beni varoluşunun anlamını arayan bir adam gibi öptü ve ben de onu olmak istediğim gibi öptüm. Elleri belime gitti, beni yatak odasına taşıırken kalçalarım onu sardı.

"Seni yalvartmayacağım, piccola." Beni yatağın ucunda ayaklarımın üzerine indirdi ve gömleğimin eteğinden tutarak yavaşça vücuduma doğru kaydırды. Dudakları kulağıma değerken, sert parmakları derimin üzerinde işkence edercesine santim santim geziniyordu. "Ama iyi bir küçük kız olduğunu bildiğim gibi boyun eğeceksin."

Bunu söyleme şekli beni nefes nefese bıraktı, her zaman yaptığımız irade savaşını özlüyordum.

Kollarımı kaldırdım ve gömleği başımın üzerinden kaydırarak çıplak bedenimi görmek için geri çekildi.

"Siktir."

Kendimi örtmek istedim ama gözlerindeki bakış duraksamama neden oldu. Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce saçlarımı okşadı, sert, öfkeli ve zorlukla dizginlenmişti.

"Dizlerinin üzerine çok prenses," diye emretti dudaklarıma karşı.

Tereddüt ettim, önünde öylece eğilemedim. İkimiz de eninde sonunda boyun eğeceğimi biliyorduk ama oraya varmadan önce mücadele etmek hoşuma gidiyordu.

Şeytanın ta kendisi gibi gülümsedi. "Birinci vuruş."

Bana tekrar şaplak atacağı düşüncesi tenimi kızarttı ama kıcıma avuç atmasından gizliden gizliye hoşlandığımı itiraf etmektense diz çökmeyi tercih ederdim. Çelişkili. Beni hep ikilemde bırakırdı, zihnim bedenimle savaşırdı. İsteksizce dizlerimin üzerine çöktüm. Parmakları saçlarımdan hiç ayrılmadı ve bunu sevdiğini biliyordum; gücü, hâkimiyeti. Bu onun içine işlemiştı, kim olduğunun temel bir parçasıydı. İnsanların ondan korkmasına neden olan şey buydu, ama ona baktığımda, yüz ifadesi vahşileşmeye başlamıştı, şu anda Giovanni Guerra üzerinde belki de hiç kimsenin sahip olmadığı kadar güce sahip olduğumu fark ettim. Ve daha fazlasını istiyordum, vermek zorunda olduğu her şeyi. Titreyen bir elle kemerine uzandım ve onu serbest bıraktım. Fermuarının iniş sesiyle parmakları saçlarımda irkildi. Bakışlarımı yüzünden ancak siki serbest kaldığında ayırabildim, sert ve öfkeli görünüyordu. Bir parmağımı kadifemsi teninde gezdirdim ve sanki onu yakalamışım gibi inledi.

"Kahretsin, dizlerinin üzerinde benim için çok mükemmel görünüyorsun." Kalçaları sanki kendine engel olamıyormuş gibi hafifçe öne doğru itildi. "Yala onu prenses. Bana yaptığın şeyin tadına bak."

Aletini tutarak öne doğru eğildim ve dilimi başının üzerinde gezdirerek orada biriken küçük tuzlu sıvı damlacıklarının tadına baktım.

"Siktir." Bu kelime, Gio'nun vücudundaki her kasın gerilmesine neden olan uzun bir iniltiydi.

Oh, evet. Güçlü bir adamı işte böyle diz çöktürüyordunuz, kelimenin tam anlamıyla diz çöken ben olsam bile. Onu pornolarda gördüğüm şekilde ağızıma aldığımda, kendini kaybetti, öğürme refleksime çarpana kadar ileri doğru itti ve ben perişan oldum.

"Burnundan nefes al ve yut, Emilia."

Ben yaptım, o da tekrar tekrar inledi. Tamamen çılgına döndüğünde beni serbest bıraktı, ağızımdan çekip iki elini saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun, tam bir baş belası prenses."

Ayağa kalktım, çözülmüş gibi görünmesi kendime olan güvenimi artırmıştı. Gömleğine uzanarak önce bir düğmesini, sonra diğerini açtım. "İyi iş çıkardım mı?"

Küçük bir kahkaha attı, parmak eklemleri yanağımı okşarken gülümsemesi gerçekten yıkıcıydı. "Ne kadar iyi bir iş. Sen çok iyi bir kızsın."

Bu sözlerden bu kadar hoşlanmamdan nefret ediyordum. Küçümseyici olmalıydılar, ama tüm vücudum bu sözler karşısında eridi, onu memnun etme dürtüsü tam olarak tatmin edemediğim bir kaşıntı gibiydi.

"Senin için aklımı kaçırmamdan hoşlanıyor musun?" Elini boğazımdan aşağıya, hassas göğüslerimin ve karnımın üzerinden geçirdi. Kalçalarımın arasına ulaştığında kendimi ona sürtmeye hazırdım. Bir parmağını üzerimde gezdirip alay ederken bakışları benimkini tuttu.

Daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını.

"Bu damlayan kedi, sikimi emmekten hoşlandığını söylüyor." Kelimeler nefes nefese bir inilti gibiydi. Boştaki eli enseme kaydı, başparmağı tenimin üzerinde rahatlatıcı daireler çizerken iki parmağını beni parmak uçlarıma itecek kadar sertçe içime soktu. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyordum ama içimde utanacak bir şey bulamıyordum.

Bunu ben istedim. Kendim için. Çünkü mafya hiç işin içinde olmasaydı ve ben normal bir kız olsaydım bile Giovanni Guerra'yı isterdim. Babam ve amcamın korumak için çok uğraştığı tek şeye sahip olmasını istiyordum. Hayatımda bu an dışında hiçbir şey için seçim şansım olmamıştı ve ben onu seçmiştim. O benim zincirlerimin anahtarıydı ve ben özgürlüğü bulmak için ondan kaçmaya çalışırken, belki de o özgürlüğün ta kendisiydi.

Dikkatli vuruşlarla beni orgazm etti, sonra parmaklarını ağzına götürdü ve sanki tadına doyamadığı bir lezzetmiş gibi parmaklarımın tadını emdi. Bu manzara karşısında amım sıkıştı, kanım ısındı.

"Becer beni, Gio."

Boğa için kırmızı bir paçavra gibiydi. Yumrukları sıkılıydı, hareket etmeden önce kendini tutmaya çalıştığının tek işaretiydi bu. Beni yatağa fırlatmadan önce elleri belime gitti. Beni takip etmesini bekledim ama onun yerine durdu ve bana baktı.

"Bunu istediğinden emin ol, piccola." Bakışları üzerimde gezindi, acı dolu bir kenarı vardı. "Nazik olamam. Ve sen de bunu geri alamazsın-"

"Gio." Bu şimdiye kadar emin olduğum *tek* şey olabilirdi ama bunun benim seçimim olmasını istemesi hoşuma gitmişti. Bacaklarımı açtım ve bakışları aklıma kaydı, çenesi karıncalanırken gözleri parladı. "Seni istiyorum."

Kendini tutamadı ve rekor bir sürede kıyafetlerini çıkardı. Üzerime süründüğünde, avuçlarımı sıcak göğsünün üzerinde kaydurdım, her zaman istediğim gibi sert kasların üzerindeki mürekkep çizgilerini takip ettim. Kaburgalarındaki dikiş izlerine dokundum, ben öldükten çok sonra bile izimi taşıyacağını biliyordum, tıpkı onun tenimde ve kalbimde bıraktığı izleri taşıyacağım gibi.

Ağzı benimkine çarptı, dişleri alt dudağıma batarken bir eli kalçamı kavradı ve beni ona doğru çekti. Ve sonra tam oradaydı, aleti bana doğru bastırıyordu. Karnım gergin bir şekilde sıkıştı, beklerken kaslarım gerildi.

"Seni birçok kez böyle hayal ettim." Üzerimde hareket etti, siki bana doğru, üzerimde kayıyor, vücudumda elektrik kıvılcımları sıçratıyordu. "Islak, istekli."

Tırnaklarım sırtına battı ve sinirlerim geri çekildi, yerini istek aldı. Tekrar bana doğru itti ve bir iniltiyle başımı geriye attım. Hay sikeyim.

"İşte böyle prenses. Rahatla."

Giriş yerimde onun dürtüsünü hissettim. Beni öptü ve sonra güçlü bir hamleyle ileri itti. Acıdan boğuk bir nefes dudaklarımın arasından kayıp gitti. Bekaretimi kaybetmenin nasıl bir şey olacağını düşünmüştüm ama öyle değildi.

GIO

Emilia altımda kaskatı kesildi, kısa tırnakları sanki bana tutunmaya çalışıyormuş gibi göğsüme batıyordu. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum çünkü sikim sıkı, sıcak bir amın mengenesindeydi. Daha önce hiç kimsenin bekaretini almamıştım ve bu özel bir işkenceydi çünkü tek yapmak istediğim hareket etmektir. Ama yapamadım. Onu zaten olduğumdan daha fazla incitemezdim.

"Özür dilerim." Onu öptüm. "Beni çok iyi karşılıyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın. Sadece nefes al, Emilia."

"Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Hay sikeyim. Acısı karnıma inen bir yumruk gibiydi. Doğrulup, onun mükemmel küçük amcığından çıkarken aşağıya baktım. Aletim kırmızıya boyanmıştı ve bu manzara karşısında inledim.

"Kanınız sikimde çok güzel görünüyor prenses." Onu gördüğümde içimi vahşi bir ihtiyaç kapladı.

O kan benimdi. *O* benimdi. Başka hiç kimse onun içine girmemişti ve asla da giremeyecekti. Bana verdiği o tatlı hediye her zerresini istiyordum. Sikimi kavradım, üzerinde okşadım, o kıpkırmızı çizgiyi ve nemi uzunluğuna bulaştırdım. Hay sikeyim. Bunu yaparken onun amına baktım, onu tekrar tatmak, mahvolmuş masumiyetinin tadına bakmak istiyordum.

Dilimi yarığının üzerinde gezdirmeden önce omuzlarım kalçalarını ayırmaya zorladı. Metalik tang ile karışık tatlı tadı aletimi zonklattı ve on altı yaşında bir çocuk gibi çarşafların üzerine boşalmadan önce onu serbest bıraktım.

"Siktir, Gio." Parmakları saçlarıma gitti, çekiştirip durdu. Dilimi içine soktuğumda inledi, sonra yatakta kıvrana, dudaklarından tutarsız kelimeler dökülene kadar klitorisini tekrar tekrar daire içine aldım.

Sayırsız kadınla yatmıştım, hepsi de ne yaptıklarını biliyorlardı ama bakır küçük Emilia Donato beni çileden çıkarıyordu. Kendimi vahşi hissediyordum, kontrolden çıkmıştım. Kuduz.

"Adımı haykırmanı istiyorum." Dilimi tekrar içine soktum, açgözlü küçük amının tepki olarak sıkışma ve titreşme şeklini seviyorum. "Benim için gel, Emila. Dilimin her yerine."

Saniyeler içinde kendi kişisel tanrısıymışım gibi adımı haykırmaya başladı ve ben daha fazla dayanamadım. O anda ona ciğerlerimdeki havadan daha çok ihtiyacım vardı. Kalçalarını kavrayıp onu yataktan aşağı doğru çektiğimde hâlâ titriyor ve nefes nefese kalıyordu. İçine girdiğimde bir inilti çıkardım. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Benim gibi bir adamın zayıflığı olmamalıydı ama umurumda bile değildi. Onun için zayıf olmak istiyordum.

"Çok mükemmel. Yani benim." Onu öptüm ve dili benimkiyle buluştu, çok istekli, çok açıktı.

Bu sefer hareket ettiğimde kalçaları bana doğru yuvarlandı ve beni içeri davet etti. Asla ulaşamayacağımı bildiğim cennetin bir tadı gibi hissettiriyordu ve her dünyevi anını kucaklamak istiyordum.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim Emila."

Dudakları dudaklarıma değerken tırnaklarını kirli sakallarımın üzerinde gezdirdi. "Seni seçiyorum, Gio. Bundan sonra ne olursa olsun."

Sonra ne oldu, onunla evlendim ve sikimi ona bu şekilde mümkün olduğunca çok gömdüm.

Boğazını kavradım, dövmeli parmaklarım kusursuz tenine öylesine bulaşmıştı ki. "Benim." Onun üzerinde hareket ettim ve küçük nefesleri kulaklarım için en tatlı müzikti.

Yine de çok iyi hissettiriyordu. Daracık amcığı, gözlerindeki açık duygu, dilimde kanının tadı... Sert bir şekilde boşaldım, tüm vücudum dalga dalga gelen saf coşkuyla kilitlendi. Bir anda, Emilia Donato tırnaklarını derinlere geçirdi - gerçek ve mecazi anlamda

-Ve onun adını lanet ruhuma kazımasını istedim.

"Kahretsin Emilia," diye inledim üzerine yığılmadan önce. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Nefes alıp yürüyebildiğimde banyoya gidip bir bez aldım. Yatağıma yayılmış bir tanrıça gibi görünüyordu, çıplak, gözleri parlak, saçları vahşi. Boşaldığım spermier kalçalarına bulaşmış, istismar edilmiş amından damlıyordu. Siktir. Aletim tekrar seğıirdi ve yemin ederim önümüzdeki haftayı onu becererek geçirecektim. Bacaklarının arasına bezi bastırmak için hareket ettiğimde kızardı ve bacaklarını kapatmaya çalıştı.

Sırıttım. "Gerçekten mi?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu lanet kelimelerden nasıl da nefret ediyordum.

"Ama yapmayacaksın." Tartışmak için ağzını açtığında kaşlarını kaldırdım. "Sadece ikinci vuruşu bekliyorum, Emilia. Bu gece seni bir daha sikmeyeceğim ama tokat atmayacağımı da sanma."

Sessizliğe gömüldü ve ben de gülümsedim.

"Şimdi..." Ona biraz ağrı kesici ve su getirmeden önce el bezini sepete attım. "Bunları al ve suyu iç."

Meydan okuma her yerinde yazılıydı, ama tahminimce kızgındı ve bu gece şaplak yemek istemiyordu. Bu yüzden ona söyleneni yaptı.

"Aferin kızıma."

Işığı kapattım ve onun yanındaki yatağına girdim. Emilia çoğı zaman temkinli ve meydan okuyan biriydi ama geceleri, benim yatağımda farklıydı. Sanki burada, bu köpük karede, aramızdaki savaş hatları artık yokmuş gibi. Ama bu gece benden uzaklaştı, aramızda boşluk yaratmaya çalıştı. Sanki sonunda beni istediğini, kendini bana verdiğini itiraf ediyordu da şimdi aramıza duvar örüyordu. Hatamı çok geç fark ederek onu kendime doğru çektim. Çıplak vücudu benimkine karşı tam bir cehennem gibiydi ama buna değerdı. Birkaç saniye sonra parmakları göğsüne doğru benimkilerin arasından geçti ve sanki ben onun can simidiymişim gibi bana tutundu. Öyle de olacaktım. Her zaman.

Emilia benim karanlık dünyamda saf, kör edici bir ışıktı ve ben onun sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Bazen kıpkırmızı kesiliyor ve beni yakıyordu ama ben de acısına katlanıyordum. Ondan önceki hayatımın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim bile.

Çeteyi bitirecektim ve sonra Emilia Donato ile evlenecektim. Kaderimizi bakire kanıyla mühürlemişti.

Telefonumun çalma sesiyle uyandım, yanıp sönen ekran odayı aydınlatıyordu. Komodinin üzerindeki saat sabahın ikisini gösteriyordu. Bu saatte beni kim arıyordu? Ekranda Jackson'ın adını görünce kalbim hıçkırdı. Tommy.

Emilia'yı uyandırmak istemediğim için yataktan çıktım ama yerine baktığımda boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım. "Evet."

"Hangi cehennemdeydin?" diye tersledi.

"Tommy iyi mi?"

"Ne? Evet. Sanırım öyle."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Güzel. O zaman neden beni sabahın ikisinde arıyorsun?"

"Eğer baksaydın, on cevapsız araman olduğunu görürdün." Arka planda başka sesler ve çığlıklar duyuluyordu. "Fareyi bulduk."

Telefonu sıkıca kavradım. "Kim?"

"Andreas'tı." Pislik herif. Dünyamız yeterince karanlık ve çirkindi ama güvenilebileceğimizi düşündüğümüz tek şey sadakatti, bizimle birlikte siperlerde olan adamların arkamızı kolladığıydı. O olmadan....well, hiçbir şeyimiz yoktu.

Pencereye gittim ve alnımı serin cama dayadım. "Onu nasıl buldunuz?" Haftalardır arıyorduk ve piç herif izlerini iyi gizlemişti.

"Dün gece bazı kaptanlarımla bir toplantı yaptım. Renzo Donato onu tanıdı. Onu daha önce Sergio'nun barlarından birinde gördüğünü söyledi."

"Bekle." Bu sözlerle kendi kalp atışlarım durmuş gibi hissettim. "Sergio?"

"O mafya için çalışan bir muhbir değil, Gio. Sergio Donato için çalışıyor."

Bu bilginin tüm ağırlığı bana çarptığında tüm dünyam bir an için dönmeyi bıraktı. "Emin misin? Mafya bize tuzak kurmuyor mu?"

"Renzo'nun söyledikleri ve Andreas'tan aldığım bilgiler arasında... oldukça eminim."

Renzo'nun yalan söylemek için bir nedeni yoktu. Anladığım kadarıyla kız kardeşine sadıktı ve Sergio'yu sevmiyordu.

"Sergio mafyayı kaynağından gelen bilgilerle besliyordu. Tüm bu saçmalıkları o düzenledi."

Bu sözde ittifakın başlangıcından beri Sergio ile yaşadığım her etkileşimi gözden geçirdim. Bana tuzak kurmuştu. Bu da demek oluyordu ki... "O da işin içindeydi," diye nefes aldım, kalbim göğsümde küt küt atıyor, içimde bir şeyler çatırdıyordu.

"Gio, bilmiyorsun-"

"Gitmem gerekiyor. Beni haberdar et." Cevap veremedi telefon kapattım ve Emilia'yı aramak için çatı katına doğru fırladım.

Telefonum tekrar çalmadan önce oturma odasına varmıştım -Philippe. Daha açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Ne?" Havladım.

"Efendim, Bayan Donato kaçtı."

Burnumun kemerini sıktım, iki tarafımla da boğuşmaya çalıştım. Çıkarlarını ve ailesini korumak zorunda olan patron ve daha yeni bir kadın tarafından becerilen adam... Hayır. Bu düşünceyi kapattım.

"O... İstedığınız gibi adamlarımı koridordan uzaklaştırdım." Çünkü o benimleydi, güvendeydi ve ben aptalca ona güvenmişim. "Otoparktaydım." Uzun bir duraklama oldu. "Silahı vardı ve beni bacağımdan vurdu. Özür dilerim. Bana ona zarar vermememi söyledin ve ben de onu takip edemedim. Ama Adamo onu takip ediyor ve emirlerinizi bekliyor. Özür dilerim." Saçmalıyordu, kelimeleri karıştırıyordu ama ben odama doğru ilerliyordum.

Komodini açtığımda silahım yoktu. Silah kullanmayı biliyordu.

Bunca zamandır Sergio'yla çalışıyordu. "Adamo'ya söyle, ona zarar gelmemesini istiyorum."

bana geri döndü." Çünkü ona zarar veren ben olacaktım. Belki de bu sefer onu gerçekten bir evcil hayvan gibi yatağıma bağlayacaktım.

Mantıksız bir şekilde öfkeliydim ama daha da kötüsü incinmiştim ve benim gibi erkekler incinmezdi. Benim gibi erkeklerin zarar görmez olması gerekirdi ve belki de onun tüm amacı buydu. Emilia Donato beni içten parçalamak için tasarlanmış bir Truva atıydı. Ve başarmış da olabilir.

EMILIA

Karanlıkta öylece yatıyordum, Gio'nun eşit nefesleri elimde olsa sonsuza dek dinleyeceğim bir melodiydi. Aramızdaki tuhaf arafa eninde sonunda son vermek zorunda kalacağını hep biliyordum. Asla onun dikkatini dağıtmak ya da birilerinin incinmesine neden olmak istemedim. O evlenmek istiyordu ve açıkçası ben de ona boyun eğmek, onunla birlikte olmak istiyordum çünkü Giovanni Guerra sevebileceğim bir adamdı. Ama bu tam da babamın ve Sergio Amca'nın yapmamı istediği şeydi. Onlara boyun eğmek, bana ve Chiara'ya yaptıklarını kabullenmek gibi geliyordu. Bu beni ona yaptıkları her şeye, evliliğe, tacize, ölümüne suç ortağı yapacaktı. Yapamazdım.

Ve yönetmesi gereken bir imparatorluk ve savaşıması gereken bir savaş varken benimle bu dansı yapmaya devam edemezdi. Bir gece geçirdik ve beni bir daireye göndermek istediğini biliyordum ama beni sonsuza dek güvende tutamazdı. Bunu yapmasını istemedim. Özgür olmak istiyordum. Ondan, ailemden, üzerimde kara bir bulut gibi asılı duran ve her şeyi lekeleyen bu acı ve kederden. Ama ne Outfit'ten ne de Chiara'nın ölümünün acımasız adaletsizliğinden asla kurtulamayacaktım. Matteo ve Sergio yaşadığı sürece olmazdı.

Gerçekten huzur bulmamın tek yolu ikisinin de ölmesiydi. İstesem Gio benim için Sergio ve Matteo'yu öldürür müydü? Belki de öldürürdü. Ya da belki ona ihtiyacım yoktu.... Sergio New York'taydı. Ve her zaman kaldığı aynı otelde.... aynı süitte olacaktı. Bu düşünce zihnimin sınırlarını zorluyor, beni çağırıyor, kendimden daha büyük bir güce cevap vermemi istiyordu. Kimse ona benden daha fazla yaklaşamazdı. Beni kırdıkları kız sanıyorlardı ama ben onların dövdükleri silah olacaktım.

Kendimi Forsyth Oteli'nin dışında buldum, parlak dış cephesine bakarken Gio'nun silahının ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu.

Kaçmak düşündüğümde daha kolay oldu. Ön kapının anahtar kartı her zamanki gibi ceketinin cebindeydi, silahı da komodinin üzerindeydi. Kolaydı, gerçekten, yatağında uyuduğum ve odasına girebildiğim herhangi bir gece bunu yapabilecek kadar kolaydı. Ama yapmadım çünkü artık ondan gerçekten kaçmak istediğimden emin değildim. Çünkü kendimi onun yanında, bu koca dünyada olduğundan daha güvende hissediyordum.

Koridorda onun adamlarından hiçbirini bulamadığım için çok minnettardım çünkü kimseye zarar vermek istemiyordum. Ta ki yapmak zorunda kalana kadar. Philipe'i vurduğum için kendimi kötü hissediyordum ama yapmak üzere olduğum şey göz önüne alındığında, zayıf duygulara yer yoktu.

Bu düşünceleri bir kenara iterek otelin lobisine girdim, mermer zeminlere ve ışıltılı avizelere baktım. Babamın kaptanlarından biri olduğunu anladığım yaşlı bir adam beni görünce yaklaştı.

Kaşları gergin bir şekilde çatılmıştı. "Emilia Donato. Burada olmamalısın."

"Amcamı görmem

gerek." "O değil-"

"Beni ona götür, yoksa senin yüzünden çok değerli bir bilgiyi kaçırdığını ona söyleyeceğim, Julius." Saçmalıktı. Sergio'ya söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Julius'un kaşları, kim olduğunu bilmeme şaşırmış gibi kalktı ya da belki de onunla bu şekilde konuşmamı beklemiyordu. Asansöre kadar bana eşlik etmeden önce üstümü bile aramadı. Ne de olsa ben sadece bir kadındım. Zayıf. İtaatkâr.

En üst katta kapılar açıldığında, amcamın süitine yönlendirildim. Kalın halının üzerinde attığım her sessiz adımda kalp atışlarım beni boğmakla tehdit ediyordu. İşte bu kadar. Kız kardeşimin intikamını almak hiçbir zaman bir olasılık gibi görünmemişti ama bu yola girmeye karar verdiğim anda tek amacım buymuş gibi hissetmiştim. Daha önce öz amcamı öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Gio ve Tommy ile geçirdiğim zaman bana ailenin kan bağı olmadığını göstermişti. Sadakat ve sevgiydi. Sergio'ya karşı ne sevgim ne de sadakatim vardı.

Eğer başarılı olursam, Chicago Outfit'in patronunu öldürmenin sonuçları olacaktı. Tek umudum parmağımdaki yüzüğün bana biraz zaman kazandırmasıydı. Çete'de bu isimden korkmayan tek bir adam bile yoktu.

Giovanni Guerra ve eminim ki hiçbirini nişanlısını öldüren kişi olmak istemezdi. Hepsinin sahte olduğunu bilmiyorlardı.

Amcamın süitinin önünde iki adam duruyordu ve Julius kapıyı çalarken ikisi de beni görmezden geldi. Nefesimi tuttum, beklerken nabzım kulak zarıma çarpıyordu. Hayatta kalmak istiyorsam onu öylece vuramazdım ve her iki durumda da ihtimallerin çok yüksek olmadığını bilmeme rağmen intihara meyilli değildim. İçeride, adamlarından ve silahlarından uzakta olmam gerekiyordu.

Kapı nihayet açıldığında, korku ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu göğsümü yumruklayarak hareketsiz kaldım. Gelen Sergio değildi. Babam kapıda duruyordu, beni içeri alırken kaşları çatılmıştı.

"Emilia?" Sonra gözleri büyüdü. "Burada ne işin var?" Kolumdan tutup beni içeri sürüklemeyi önce bakışları arkama kaydı ve kapıyı arkamızdan çarptı.

Bir an için amcamın beni burada bulmasından ya da Gio'dan endişeleniyor olabileceğini düşündüm.

"Sergio Amca burada mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden onu görmek istiyorsun?" Cevap vermeyince kolumu daha sıkı sıktı. "Kaçtın mı?"

"Evet." Sayılır.

Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "Geri dönmek zorundasın."

Göğsümdeki acıyı, babam söz konusu olduğunda beklemem gerektiğini bilmem gereken sakatlayıcı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. "Bana neden kaçtığımı bile sormayacak mısın?"

Önümde volta atıyor, bir elini ağarmış saçlarında gezdiriyordu. "Burada olmamalısın. Şu anda Guerra ile aramızda herhangi bir anlaşmazlığı kaldıramayız." Durdu ve beni kapıya doğru yarı itti. "Eğer sana yardım ettiğimi düşünüyorsa-"

Ondan uzaklaştım, sanki kalbime bir bıçak saplıyormuş gibi acım daha da arttı. "Ne? Senin sevgi dolu bir baba olduğunu düşünebilir mi? Bu ne büyük bir yalan olurdu."

Bana ters ters baktı. "Bu değil-"

"Doğru değil mi? Oh, ama öyle." Bıçak her geçen saniye daha da derine saplanıyordu. "Bana zarar vermesi ya da tecavüz etmesi umurunda mı?"

Kelimeler ağzımda kül gibi kaldı çünkü Gio ikisini de asla yapmazdı ama yapabilirdi. En az Matteo kadar kötü olabilirdi ve öz babam, değerli ittifakı devam ettiği sürece beni seve seve ona geri gönderirdi.

Bana doğru bir adım attı. "Emilia, seni seviyorum."

Geri çekildim, öfke varlığımın her zerresine nüfuz ederken bile üzerime ürkütücü bir soğuk çöktü. "Chiara'ya böyle mi söyledin? Onu sevdiğini mi?" Hayatında kayda değer hiçbir şey yapmamış bir adamdan bir tepki bekleyerek göğsüne vurdum. "Sana bu şekilde mi geldi? Yardım istedi, sen de onu canını yakan ve ona defalarca tecavüz eden canavara geri gönderdin?" Sesim aynı anda hem yükseliyor hem de kırılıyordu. Onu tekrar ittim, bu sefer daha sert.

Hafifçe sendeledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu, cüssesi takım elbisesinin ceketini zorluyordu. "Kız kardeşin hastaydı."

"O hasta falan değildi! Senin yardımına ihtiyacı vardı."

Umurunda olmadığını defalarca göstermişti ama sanırım hep bir gün amcama karşı çıkacağını ummuştum. Benim için değilse bile, onun için.

"Sen onun babasıydın." Keskin bir nefes aldım. "Sen *benim* babamsın."

"Guerra'ya geri dönmelisin, Emilia." Yüz ifadesi değişti ve kalbim kırıldı. "Ya ona geri götürüleceksin ya da Matteo'ya gönderileceksin. Tek seçeneğinin bunlar olduğunu biliyorsun."

Evet, çünkü Chiara için savaşmadığı gibi benim için de asla savaşmayacaktı.

"Onu öldürmüş de olabilirdin," diye fısıldadım, ondan çok kendime. Hiçbir şey yapmadı. Her zaman *hiçbir şey yapmazdı*.

İçimi garip bir huzur duygusu kapladı, bir tür kabullenme. Başkalarının davranışlarını kontrol edemezdim, sadece kendi davranışlarımı kontrol edebilirdim. Bu adamı olduğundan daha iyi yapamazdım, sadece hatalarını yargılayabilirdim. Ne yapmam gerektiğini anladığımda sanki tüm duygularım kapandı.

Ondan uzaklaşarak sessizce kapıyı kilitledim ve sürgüyü yerine kaydardım.

"Ne yapıyorsun?"

Yüzümü ona döndüm ve silahı kotumun arkasından çıkardım.

Tökezleyerek geri çekildi, gözleri büyüdü. "Emilia, ben senin babanım. Yapamazsın-"

"Matteo onu öldürdü." Emniyeti kapattım. "Ama sen, babası, ona izin verdin." Silahı kaldırdım ve saçmalamaya başladı, beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben mantığın ötesindeydim. Kan istiyordum. Adalet istiyordum. "Ve bu seni de en az onun kadar suçlu yapar, daha fazla olmasa bile."

Tetiği çektim, patlama sesi odanın içinde patladı. Çok kolaydı, bir hayatı sonlandırmak için tek bir an. Bir saniyeliğine dünya durmuş gibiydi. Ve sonra, patlayan bir balon gibi, zaman yeniden başladı; kendi nabzım, babamın sendeleyeni nefesi. Gömleğinde küçük kırmızı bir leke başladı ve yayıldı, soluk mavi kumaştan aşağıya, toprağı bulmaya çalışan bir şimşek gibi süzüldü. Yere düştü, sanki tüm o kanı vücuduna geri koyabilecekmiş gibi göğsünü tutuyordu.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama onun yanında yere çöktüm ve elini tuttum, bu adam için değil, bir zamanlar bana hikâyeler okuyan ve ormanda bizimle saklambaç oynayan adam için. Nefesleri ciğerlerini tıkırdatırken gözlerini kırıpştırarak bana baktı. Bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyordum ama hissetmiyordum. Sadece... yoksundum. Adamlarının kapıyı kırmaya çalıştığının belli belirsiz farkındaydım ama önemi yoktu. Kan parke zeminde birikmiş, kot pantolonumun kumaşına işlemişti. Umurumda değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim, Emi."

Hiçbir şey söylemedim, sadece kana bulanmış parmaklarını elime aldım ve beni yetiştiren adam ölürken elini tuttum. Ve kafamın arkasındaki küçük bir ses bunun Chiara'nın sahip olduğundan daha fazlası olduğunu söyledi. Hak ettiğinden daha fazlası. Nefesleri tıkırdadığında ve göğsü nihayet son kez düştüğünde, işte o zaman kırıldım. Kız kardeşini kaybetmiş ve bunun için babasını öldürmüş bir kızın çirkin, iç burkan hıçkırıkları. Hiç kimsenin görmemesi gereken şeyleri görmüş ve yapmış birinin ıstırabıydı.

Odanın dışında silah sesleri duydum ama beni öldürmeleri umurumda değildi. Tek pişmanlığım Sergio ve Matteo'nun sonunu getirememek olacaktı ama biliyordum ki

Gio yapardı. Sabah güneşin doğacağını kesinlikle biliyordum.

GIO

Asansörün kapıları Donato'nun katında açıldı ve dışarı çıktığımda tam bir katliam manzarasıyla karşılaştım. Sergio'nun süitinin önünde iki adam ölmüştü, kapı ardına kadar açıktı ve bir ceset daha eşiğin üzerine yayılmıştı. Adamlarımdan birkaçı çoktan zeminin güvenliğini sağlamıştı. Adamo önde ve ortada duruyordu, genç asker beni görünce biraz sinmişti.

"Ne oluyor lan?"

"Onu öldüreceklerdi. Philippe ona zarar gelmemesini istediğini söyledi."

Lanet olası Emilia. Tabii ki dizlerinin dibinde ve bu işin tam ortasında olacaktı. Morarana kadar ellerimi onun güzel boynuna dolamak istedim. Ta ki sözlerini iyice özümseyene ve bu düşünceyle içimde yeni bir öfke püskürene kadar. Hain ya da değil, o hâlâ benimdi ve ona zarar vermeye cüret etmişlerdi...

"Onu öldüreceklerdi de ne demek?"

"Göreceksin." Başını süite doğru salladı ve koridorda geri yürüdü.

Botlarıma bulaşmamasına çalışarak cesetlerin ve halıya bulaşmış kanın üzerinden geçtim. Köşeyi döndüğümde Roberto Donato'yu buldum. Kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatarken bin metrelik bakışları tavana sabitlenmişti. Emilia ise köşeye büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, yanağını yanaklarına dayamış, sanki sihirli bir şekilde hayata dönecekmiş gibi sessizce babasının cesedini izliyordu. Gerçi elindeki silahı sıkıca kavradığına bakılırsa, onu tekrar yere sermeye hazırdı. Tüm kanıtlar babasını onun öldürdüğünü gösteriyordu. Ya amcasının planları hakkında hiçbir fikri yoktu ya da biliyordu ve bağlılığını değiştirdi. Ama eğer amcasının hain bir piç olduğunu bilmiyorsa, o zaman

Şehrimdeki bir Outfit patronunu öldürerek yepyeni bir savaş başlatma riskini almıştı.

Kızgın olmalıydım ama hissettiğim tüm öfke onun şiş gözlerini, kan lekeli yanaklarında iz bırakan sessiz gözyaşlarını gördüğüm anda buharlaştı. Onu buna neyin ittiğini merak etmeliydim çünkü tüm mücadelesine rağmen Emilia bir katil değildi.

"Piccola." Önünde çömeldim ve silahı sert parmaklarımdan çekip aldım. Yanağına dokunduğumda gözlerini kırıştırdı, kırık bakışları benimkilerle buluştu. Perili görünüyordu. Eğer benimle konuşmuş olsaydı, bunu durdurabilirdim. Bunu gerçekten istediğini düşünseydim, tetiği kendim çekerdim.

Adamo'nun oyalandığı kapıya doğru döndüm. "Burayı temizleyin ve bu cesetlerden kurtulun." Roberto'ya baktım. "Roberto'yu alması için Jackson'ı ara." Onunla ne yapacağıma sonra karar verecektim. Kesin olan bir şey vardı ki, Sergio kardeşini öldürenin Emilia olduğunu asla öğrenemeyecekti.

O arkasını döndüğünde, Emilia'yı kucağıma aldım. Kollarımda çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Küçük kediciğim fırtınalı bir denizde güvenli bir limanmışım gibi bana sarıldı ve ben onun için her zaman öyle olacaktım. Onu banyoya götürdüm ve karo kaplı duş zeminine bıraktığım anda bacakları büküldü. Gözleri faltaşı gibi açılmış halde duvardan aşağı kaydı. Şoka girdiğinden oldukça emindim. Tabii ki şoka girecekti; az önce kendi babasını öldürmüştü.

"Emilia?"

Tişörtünü başından çekip üzerindeki kanı yıkamaya başladığımda hiçbir şey söylemedi. Pembe renkli su çıplak göğüslerinin üzerinden süzöldükten sonra kana bulanmış kot pantolonunu ıslattı ve kıpkırmızı oldu.

"Emilia, bana bak." Parmağımı çenesinin altına bastırdım. "Yaralandın mı?"

Cevap vermedi ama herhangi bir yara göremedim.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Vücuduna sıçrayan suyun sesi tek cevabımdı. Sorular zihnimi yakıp kavuruyordu, eğer o başka biri olsaydı... Ama o başka biri değildi. O benimdi. Ve hala en az onun kadar masum ve

Onu o motel odasında kafasına silah dayanmış halde ilk bulduğum zamanki kadar korkmuştu. Kan, cinayet ve anlamadığı savaşlar için fazla masumdu.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadı.

İç çekerek yanına kırımın üzerine çöktüm, su kot pantolonumu ıslatıyordu. Onu kucağıma çektim ve göğsüme bastırdım. "Sorun yok, piccola."

Ve işte o zaman dağıldı.

Çirkin hıçkırıklar tüm vücudunu sarmıştı, parmakları gömleğimde düğümleniyordu, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi, sanki onu işkencesinden kurtarabilmişim gibi. Ve denerdim. Onu tutacak, tekrar bir araya getirecek ve asla gitmesine izin vermeyecektim çünkü ona aşık oluyordum. Ve aşk erkekleri deliliğe sürüklerdi.

Devam edecek...

Umarım Gio ve Emilia'yı seversiniz. Onların hikâyesini tek bir kitapta aceleyle getiremezdim, [AŞK VE İNTİKAM YEMİNİ'ni buradan ön sipariş verebilir](#) bu yüzden ya da [ilkbaharda çıkmasını bekleyebilirsiniz.](#) (Üzgünüm! Beklediğinize değeceğine söz veriyorum.) Bir savaş yaklaşıyor ve bazı büyük şaplaklar da öyle. □

Beklerken neden Una ve Nero'nun hikayesini okumuyorsunuz? Rus suikastçı İtalyan kaptanla tanışıyor ve bolca vahşi şehvet. [ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ'nü buradan okuyun.](#) KU'da ücretsiz.

TEŞEKKÜRLER

kitabını satın aldığınız/ ödünç aldığınız ve okuduğunuz için siz okurlarıma çok teşekkür ederim.

Bunun için beta/asistan/arkadaşım Kerry Fletcher'a özel bir söz vermeliyim. Geçtiğimiz yıl benim için tam bir kabus oldu. Yazmak, olay örgüsü kurmak ve juju'mu geri kazanmak için mücadele ettim. Bu kitabı bu noktaya getirmemde bana yardımcı oldu. Bölümleri okumamdan, gece geç saatlerde ona konuştuğum telefon görüşmelerine kadar. Seni seviyorum, Kerry, ve sen en iyisisin.

Ve tabii ki, en iyi arkadaşım Stevie J. Cole şarap sohbetleriyle her zaman yanımda.

Editör Stephie Walls'a, redaktör Autumn Jones'a, fotoğrafçı Wander Aguilar'a ve model Sol'a teşekkür ederiz.

Ve tabii ki, yazarların kitaplarına bu kadar büyük bir tutku gösteren ve onlar hakkında bağırان tüm blog yazarlarına, Bookstagrammer'lara, Booktoker'lara vb. teşekkür ederim. Sizler kitap dünyasının görünmeyen kahramanlarısınız.

AYRICA LP LOVELL TARAFINDAN

Haber bültenime kaydolun ve yeni çıkanlardan haberdar olun: [Posta](#)

[Listesine Katılın](#)

Karanlık Mafya Serisi:

[Ölüm Öpücüğü serisi](#)

[Teminat Serisi](#)

[Ölümün Dokunuşu Serisi](#)

[Yanlış Seri](#)

[Kötü Seri](#)

Standalones

Süper Karanlık ve Berbat:

[Absolution](#)

[Papa](#)

[Oyun](#)

Cesur Lise Romantizmi:

[Prens yok](#)

[İyi Değil](#)

Tabu Erotik Romantizm:

[Kirli Patron](#)

Web sitesi: www.lplovell.co.uk

Facebook: <https://www.facebook.com/lplovellauthor>

Instagram: [@lp_lovell](#)

TikTok: @authorlplovell

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/7850247.LP_Lovell

Amazon: <https://www.amazon.com/LP-Lovell/e/B00NDZ61PM>

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[1. Gio](#)

[2. Emilia](#)

[3. Emilia](#)

[4. Emilia](#)

[5. Gio](#)

[6. Emilia](#)

[7. Gio](#)

[8. Emilia](#)

[9. Emilia](#)

[10. Gio](#)

[11. Emilia](#)

[12. Gio](#)

[13. Emilia](#)

[14. Emilia](#)

[15. Gio](#)

[16. Emilia](#)

[17. Gio](#)

[18. Emilia](#)

[19. Gio](#)

[20. Emilia](#)

[21. Gio](#)

[22. Emilia](#)

[23. Gio](#)

[Teşekkür LP Lovell](#)

tarafından [da](#)

yazılmıştır

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

